

ผู้ใดเห็นดวงธรรม

ผู้ใดเห็นดวงดาว

ตราบใดคือธรรมกาย

โดย.. นายการุณย์ บุญมานุช

อดีตผู้ช่วยอธิการสังฆมณฑลนครราชสีมา

เราเกิดมาแล้วหลายชาติ
แต่ไม่พบวิชาธรรมกาย
นับว่าเกิดความเสียหายแก่เรา
เหลือคณานับ
เมื่อพบแล้ว
จงกอบโกยให้สุดกำลัง

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ชื่อ “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” (เพิ่มเติม: ท่านสามารถอ่านหนังสือเล่มนี้ในภาคภาษาอังกฤษได้ที่ : <http://www.kayadham.org/index-9.htm>) เป็นหนังสือแสดงวิธีปฏิบัติทางใจตามคำสอนของพระบรมศาสดาข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตตปริโยทปน** ซึ่งแปลว่า การทำใจให้สว่างใส มีวิธีปฏิบัติทางใจอย่างไร เรื่องการทำใจให้สว่างใสนั้น เป็นความรู้สำคัญยิ่ง ยังไม่มีใครแสดงความรู้ที่ถูกต้องได้ ในบ้านเมืองเรานี้ ยังไม่มีใครแสดงความรู้ที่ชัด ทั้งความรู้ปริยัติ ความรู้ปฏิบัติ และความรู้ปฏิเวธ ทำให้เกิดความล้มเหลวแก่ผู้แสวงหาโมกขธรรมอย่างน่าใจหาย โอกาสที่เราจะเข้าถึงโมกขธรรมล่มสลายโดยสิ้นเชิงทีเดียว

หนังสือเล่มนี้ ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจอย่างชัดเจน ว่าทำใจ อย่างไม่ใจจึงจะสว่างใส และเมื่อใจสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึงโมกขธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมกายเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมขั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่าวิชาธรรมกาย มีเนื้อหาสาระทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ควบคู่กันไป เป็นที่โปรดใจแก่ท่านที่ศึกษาความรู้ด้านปริยัติในทุกระดับการศึกษา เพราะการศึกษาความรู้ในพระพุทธศาสนาในทุกระดับ ทั้งระดับนักธรรมและระดับเปรียญธรรม สุดท้ายก็ต้องมายุติว่า คำสอนของพระบรมศาสดาข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตตปริโยทปน** ที่แปลว่า ทำใจให้สว่างใสนั้น คือ อย่างไม่ มีข้อยุติในความรู้ด้านปริยัติอย่างไร ความรู้ในการปฏิบัติทางใจคืออะไร และความรู้ลึกซึ้งที่เรียกว่า ปฏิเวธนั้นคืออะไร ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปรารถนาของพระศาสนา หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน รวดแต่ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้าเท่านั้นว่าจะเรียนจริงหรือเล่นเท่านั้น

ประวัติดีเด่นของหนังสือเล่มนี้ก็คือ เคยใช้ในการฝึกอบรมพระปริยัตินิเทศ พระจริยานิเทศ พัฒนาคุณธรรมข้าราชการชั้นสูง อมรมพระนวกะ โรงเรียนและวิทยาลัย จึงเป็นตำราอเนกประสงค์ เป็นประทีปส่องทางชีวิต เหมาะแก่ผู้ใดวรรคทั้งปวง ในการพิมพ์คราวนี้ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระให้ทันสมัยยิ่งขึ้น อนุญาตให้สำนักพิมพ์เสียงเสียง โดยคุณถนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง จัดพิมพ์

การอ่านเที่ยวแรก เป็นความรู้ปริยัติ ขอให้เอาใจจดจ่อในความรู้ที่ฟัง การอ่านเที่ยวที่สอง ให้จับประเด็นความรู้ปฏิบัติให้ได้ สุดท้ายคือการฝึก พึงยึดมั่นความรู้ปฏิบัติและปฏิเวธให้แม่นยำ ฝึกอย่างไม่มีวันเบื่อหน่าย แล้วท่านจะประสบความสำเร็จในชีวิต แต่ไม่ควรพอใจในบารมีธรรมอยู่เพียงแค่นั้น ควรศึกษาวิชาธรรมกายขั้นสูงต่อไปอีก ความรู้วิชาธรรมกายขั้นสูง มีครบทุกหลังสูตรแล้วที่ **สำนักพิมพ์เสียงเขียน** หากมีข้อสงสัยอย่างไร โปรดติดต่อสอบถามข้าพเจ้าได้เสมอ อย่าได้เกรงใจเลย ขอให้ทุกท่านโชคดี และบรรลุวิชาธรรมกายทั่วกันเถิด

(นายการุณย์ บุญมานุช)

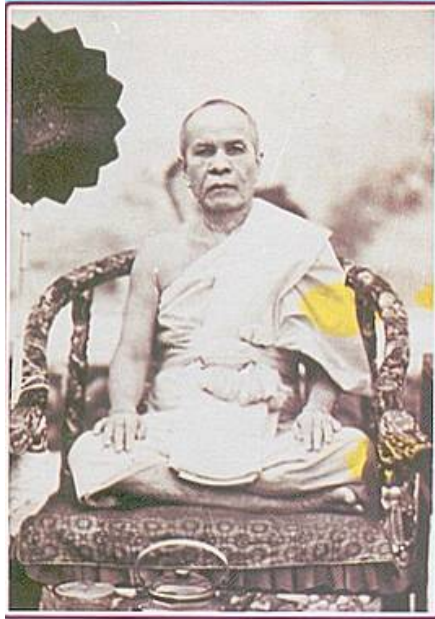
(อดีต) ผู้ช่วยศึกษานิเทศก์ จ.จันทบุรี

๒๕ ตุลาคม ๒๕๓๙

๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง อ.เมืองจันทบุรี จ.จันทบุรี

โทร. (๐๓๙) ๓๑๓ - ๗๕๐

- เพิ่มเติม: 1. อ่านหนังสือของผู้แต่งคนเดียวกันได้ฟรีที่ <http://www.kayadham.org>
2. Website ศูนย์ประสานงานการเผยแพร่วิชาธรรมกายที่ <http://www.wisdominside.org>
3. พุดคุยสนทนา ตอบข้อสงสัยวิชาธรรมกายที่ <http://forum.wisdominside.org>
4. ห้องเรียนวิชาธรรมกาย Online ในระบบ E-Learning ที่ <http://elearning.wisdominside.org>

พระมงคลเทพมุนี
(หลวงพ่อดึกปากน้ำ ภาณีเจริญ)
 ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย
 ผู้แรกเริ่มทำวิชาปราบมาร
 ผู้เป็นเจ้าของวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร

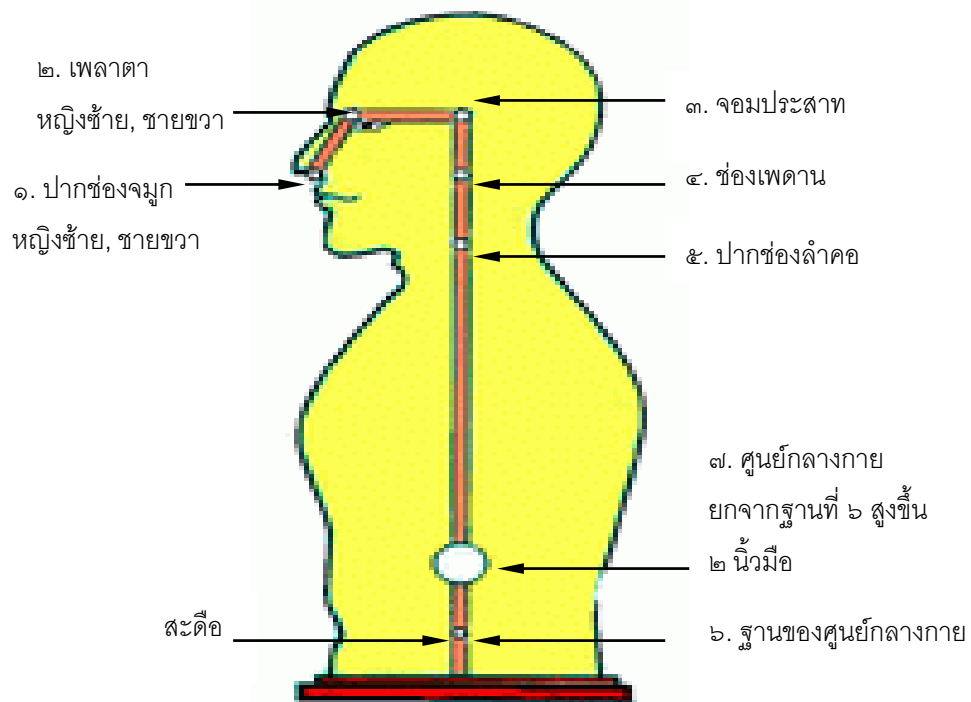
นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

- ผู้เขียน ปราบมาร ภาค ๑-๒-๓-๔
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภาร ของหลวงพ่อดึกปากน้ำ
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชชามรรคผลพิสดาร ของหลวงพ่อดึกปากน้ำ
- ผู้เขียน วิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ

ดวงแก้วมณีโชติ

เป็นอุปกรณ์ใช้ในการเรียนการสอนวิชาธรรมกาย
มีความจำเป็นต้องมีทุกสำนัก

รูปของเราในท่าผ่าซีก

แสดงทางเดินของดวงนิมิต ๗ ฐาน

สารบัญ

มาทำความเข้าใจให้ถูกต้องกันก่อน	๙
บ้านเราเมืองเราเรียนธรรมกันแบบไหน	๙
กระบวนการเรียนกระบวนการสอนนั้นสำคัญ	๑๐
ปัญหาด้วยคุณธรรม ทำให้รัฐเสียเงินงบประมาณก้อนใหญ่	๑๑
การศึกษาเพื่อสร้างคุณธรรมนั้นมีหลายกระบวนการ	๑๑
กระบวนการปริยัติ	๑๒
กระบวนการปฏิบัติ	๑๒
กระบวนการปฏิเวธ	๑๔
ฐานะของสงฆ์มี ๒ อย่าง คืออะไรบ้าง	๑๔
ตำราเล่มนี้ช่วยให้เกิดคุณธรรมอย่างเดียวหรือ	๑๕
กฎเกณฑ์ในการเรียนมีอย่างไร	๑๕
ความรู้ปริยัติ	
พระพุทธศาสนาสอนอย่างไร เราได้อะไรจากคำสอนนั้น	๑๖
๑. ใจ คืออะไร	๑๙
๒. จะรวมใจตั้งไว้ที่ตรงไหน	๑๙
๓. ใจของเราจะเลือกเดินมรรคทางใด	๒๐
๔. มรรค ๘ เป็นอย่างไร	๒๐
๕. ศีล สมาธิ ปัญญา คืออะไร	๒๑
การกำหนดใจ การวางใจ การตั้งใจ จะตั้งตรงไหน	๒๒
อย่ากำหนดใจนอกเหนือจุดหมายที่กล่าว	๒๓
ผลแห่งการตั้งใจ	๒๔
เหตุใดเราจึงตั้งใจไว้ในที่ต่างกัน	๒๔
สรุปความรู้ขั้นตอนนี้เสียก่อน	๒๕
ความรู้ปฏิบัติ	
วิธีทำให้เห็น ศีล สมาธิ ปัญญา ตามหลักมรรค ๘	๒๖
สรุปการเดินทางของกายมนุษย์	๓๐
กายหยาบกับกายละเอียด เกี่ยวข้องเกี่ยวคู่กัน	๓๑
ธรรมกายคืออะไร	๓๒

อานูภาพของธรรมกาย	๓๓
การเห็นธรรมที่ถูกต้อง	๓๘
ธรรม ๓ ฝ่ายในใจเรา	๓๙
งานของพระ – งานของมาร นั้นต่างกัน	๔๐
วิชาของมาร	๔๐
พระพุทธเจ้าภาคมารได้เอากิเลสอะไร มาดองไว้ในใจของสัตว์โลกบ้าง	๔๒
ข้อคิดเรื่องการสะสางกิเลส	๔๓
วิธีทำกิเลสให้หมดหรือเรียกว่า การสะสางกิเลส	๔๔
ท่านได้อะไรจากคำสอนของพระพุทธศาสนา	๔๖
ข้อเสนอนั้นะ	๔๗
ใครเป็นเจ้าของวิชาธรรมกาย	๕๓
ธรรมวิเศษที่พบคือ “ธรรมกาย”	๕๓
สวดมนต์ให้ถึงพระ	๕๕
สี่ ม. แก่เขลา	๕๕
กลวิธีการหยุดการนิ่ง	๕๖
วิธีเห็นนิมิต	๕๗
ปัญจกัมมัฏฐาน	๕๙
ภาคปฏิบัติ	
วิธีบูชาพระ	๖๑
ภาคปฏิบัติจริง	๖๓
ความรู้ปฏิบัติคือแจ้งนิพพาน	๖๖
วิชาธรรมกายมีหลายหลักสูตรต้องค้นคว้าเรียนรู้ต่อไป	๖๗
ความรู้ปฏิบัติที่เราควรทราบ	๖๗
หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าอย่างไร ควรขยายผลอย่างไรหรือไม่	๖๘
ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย	๗๐
ประวัติย่อ อาจารย์ การุณย์ บุญมานุช	๗๓

มาทำความเข้าใจให้ถูกต้องกันก่อน

เรายังเข้าใจคติธรรมของพระบรมศาสดาไม่ตรงกัน เมื่อเข้าใจไม่ถูกต้องแล้ว เราจะได้ความรู้ผิดๆ ไป และเราก็จะยึดมั่นถือมั่นในความเข้าใจผิดๆ อยู่อย่างนั้น ย่อมเกิดการเสียหายต่อเรามาก ดังนี้

ธมฺมจารี สุขํ เสติ ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข

หมายความว่า เราต้องประพฤติธรรม ผลแห่งการประพฤติธรรมจะส่งผลให้เราอยู่เป็นสุข ไม่ใช่รู้ธรรมแล้วอยู่เป็นสุข ทุกวันนี้มีแต่เรียนเพื่อรู้ แต่ไม่เรียนเพื่อปฏิบัติ เมื่อเรียนแล้วเกิดความรู้ แล้วนำความรู้นั้นไปสอบ ใครจำได้ก็เขียนตอบได้ แล้วก็ได้ประกาศนียบัตร นั่นคือ เรียนเพื่อรู้ แต่ไม่ปฏิบัติ ไม่ประพฤติยอมอยู่เป็นทุกข์ หากประพฤติบ้างก็สุขบ้างทุกข์บ้าง ประพฤติตลอดก็สุขตลอด

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

หมายความว่า ต้องประพฤติธรรมต้องปฏิบัติธรรม ธรรมจึงจะรักษา หากไม่ประพฤติธรรมไม่ปฏิบัติธรรม ธรรมก็ไม่รักษา ประเด็นสำคัญอยู่ที่การประพฤติปฏิบัติ ประพฤติธรรมใดปฏิบัติธรรมใด ธรรมชนิดนั้นก็ให้การรักษา ประพฤติได้มากรักษาได้มาก ประพฤติได้น้อยรักษาได้น้อย เป็นไปตามขีดชั้นแห่งการปฏิบัติ เป็นสำคัญ ไม่ประพฤติเลยก็ไม่มีอะไรรักษาด้วยประการใดๆ

ธมฺโม สุจิณฺโณ สุขมาวหาติ ธรรมที่ประพฤติดีแล้ว นำสุขมาให้

หมายความว่า ต้องประพฤติแล้วอย่างดี ไม่ใช่ปฏิบัติครึ่งๆ กลางๆ ไม่ใช่ปฏิบัติตามอารมณ์ ไม่ใช่นึกอยากปฏิบัติก็ทำหนหนึ่ง คำว่าปฏิบัติดีแล้วหมายความว่า ประพฤติเนื่องๆ ปฏิบัติเป็นนิสัย แบบเอาใจจดจ่อ และการปฏิบัตินั้นจะต้องให้ครบสูตร ๓ รอบ คือ รอบที่หนึ่ง รอบที่สอง และรอบที่สาม คือทดลองแล้วทดลองอีก ให้ปรากฏผลออกมาให้จงได้ จึงจะขึ้นชื่อว่าประพฤติดีแล้ว เข้ากฎเกณฑ์ที่ว่านี้ จึงจะนำความสุขมาให้

เราประพฤติเล่นๆ กันมาก เมื่อประพฤติเล่นๆ ก็ได้ผลเล่นๆ เราประพฤติจริงก็ได้ผลจริง เราประพฤติหย่อน ย่อมได้ผลบ้างไม่ได้ผลบ้าง

บ้านเราเมืองเราเรียนธรรมกันแบบไหน

หากพิจารณาดูการเรียนพระธรรมในบ้านของเราแล้ว **ส่วนใหญ่เป็นการเรียนเพื่อรู้ ไม่ใช่เรียนเพื่อการปฏิบัติ** เราจะพบว่าบ้านเมืองเรามีแต่คนมีความรู้ แต่คนเหล่านั้นขาดคุณธรรม ขาดจริยธรรม ไปทำงานที่ใดก็สร้างปัญหาที่นั่น ไปอยู่ในสังคมใดสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมนั้น

เราทุกคนเป็นผลผลิตทางการศึกษา โรงเรียนและวิทยาลัยให้การศึกษแก่เรามาแล้ว หล่อหลอมเราแล้วจนถึงขั้นจบหลักสูตรการศึกษา สถานศึกษาเขารับรองโดยให้วุฒิบัตรหรือปริญญาบัตร ครั้นคนของเราไปประกอบอาชีพ ทั้งไปทำราชการและประกอบธุรกิจส่วนตัว ชาวที่ออกมาทางโทรทัศน์และ

หนังสือพิมพ์ ล้วนแต่บ่งบอกว่า ปัญหาเหล่านั้น เกิดจากการกระทำของมนุษย์ สืบดูแล้วปรากฏว่า ผ่านการศึกษามาแล้วทั้งนั้น แล้วเหตุใดคนของเรายังประพฤติมิชอบเช่นนั้นอยู่

เหตุใดเขาประพฤติมิดีมิชอบเช่นนั้น ตอบว่า เขาคุณธรรม ถ้ามต่อไปว่า โรงเรียนและวิทยาลัย ไม่ได้สอนศีลธรรมแก่นักเรียนเลยหรือ สถานศึกษาก็ตอบว่าสอน เพราะมีหลักสูตรให้สอน เมื่อสอน ศีลธรรมแก่นักเรียนแล้ว เหตุใดคนของเราจึงไม่มีคุณธรรม สู้ดทำยได้เบียดไปที่สถานศึกษา เพราะ สถานศึกษาให้การศึกษาก่อนเขาดี เมื่อเขาจบการศึกษาจึงออกไปประกาศนียบัตรหรือวุฒิปัตร์ให้ ปัญหาที่ยังไม่แก้ชัด เพราะยังหาผู้รับผิดชอบไม่ได้

กระบวนการเรียนการสอนนั้นสำคัญ

ผลเกิดขึ้นแล้ว คือ คนของเราขาดคุณธรรมจึงประพฤติมิชอบ ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ในสังคม เราจะ สืบสวนต่อไปว่า เกิดจากเหตุอะไรกันแน่ เพราะหลักสูตรกำหนดให้สอนศีลธรรม หลักสูตรมีให้เรา ได้ พิจารณาแล้ว และมีการเรียนการสอนกันแล้ว โดยครูประจำวิชาเป็นผู้รับผิดชอบ

เราก็ลำดับเรื่องต่อไปอีกว่า ที่ว่าการสอนนั้นสอนอย่างไร สอนแบบไหน การสอนนั้นถูกวิธีการหรือไม่ เรื่องจะมายืดว่า กระบวนการสอนของเราบกพร่อง พูดถึงวิธีสอน เราเรียนกันมาแบบในวิชา การศึกษา มีทั้งการสอนแบบขั้นทั้ง ๕ ของแฮบาท การสอนแบบแดนตัน การสอนแบบอนุমানแบบอุปมาน สารพัดแบบที่เราเคยศึกษา การสอนแบบวิทยาศาสตร์คือ การสอนให้ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง ๕ (หู ตา จมูก ลิ้น กาย) แต่เราจะเน้นที่ใจเป็นสำคัญ

การสอนศีลธรรมคือ การสอนให้เปลี่ยนพฤติกรรมมนุษย์ เราจะสอนแบบไหน นี่คือประเด็นสำคัญ ใจมนุษย์มีกิเลส เราจะให้กิเลสหมดไปจากใจ ถ้ามว่าเราจะสอนแบบไหนและอย่างไร นี่คือ กระบวนการสอน กระบวนการสอนที่เราเตรียมจะต้องสอดคล้องกับกระบวนการเรียนของนักเรียน เป็นการ ตบมือกัน ๒ ฝ่าย **การสอนเพื่อเอากิเลสออกจากใจแล้วเอาธรรมของพระบรมศาสดาเข้ามาแทนที่ ไม่ใช่งานที่ทำงานง่าย ต้องศึกษาเล่าเรียนกันมาก หากงานนี้ทำงานง่าย ป่านนี้คนของประเทศมีคุณธรรม กันหมดแล้ว**

กระบวนการสอนจะเป็นอย่างไร และกระบวนการเรียนจะเป็นอย่างไร เป็นหน้าที่ของสถานศึกษา ต้องคิดเอาเอง เพราะเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นคือ ครูอาจารย์ต้องคิดกันแล้ว ต้องเรียนกันแล้ว เพราะปัญหารอเราอยู่ ต้องคิดเสมอว่า ประชาชนคือผลผลิตทางการศึกษา เราให้การศึกษารื่องพัฒนาใจบกพร่อง ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ขึ้นแล้วในบ้านเรา

ปัญหาด้วยคุณธรรม ทำให้รัฐเสียเงินงบประมาณก้อนใหญ่

ปัญหาน้อยใหญ่ที่เกิดขึ้นในบ้านเรา ลูกฆ่าพ่อ พ่อข่มขืนลูก ปล้น จี้ อาชญากรมือปืนรับจ้าง ยาเสพติด แย่งตำแหน่งราชการ แย่งกันเป็นนายกฯ สภากลายเป็นที่ด่ากัน คนเรียนจบปริญญาเอก แสดงกิริยาไม่น่าดู สารพัดเรื่องที่จะเห็นข่าวในโทรทัศน์ มาจากคนขาดคุณธรรมทั้งสิ้น

เราจะอยู่กันอย่างไร นี่คือการประเด็นที่เราถามกันทุกวัน หลวงท่านแก้ไขโดยการออกกฎหมาย บังคับ กฎหมายคือข้อบังคับความประพฤติ เมื่อใช้คุณธรรมไม่ได้ ก็ต้องใช้กฎหมาย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือที่เราเรียกว่า ส.ส. ท่านมีหน้าที่ออกกฎหมาย วันหนึ่งออกกฎหมายก็ฉบับ เดือนหนึ่งก็ฉบับ ปีหนึ่งก็ฉบับ ลองคิดกันง่าย ๆ สี่ปีมีกฎหมายเท่าไร ถามต่อไปว่า มีใครบ้างไหมที่อ่านกฎหมายเหล่านั้น ก็ไม่มีใครอ่าน เอาแค่นี้เพียงบอกว่ากฎหมายนั้นๆ มีชื่ออะไร ไม่มีใครตอบได้ทั้งนั้น

คราวนี้เรามาช่วยกันคิดว่า กระบวนการดำเนินทางกฎหมายนั้นใช้งบประมาณก้อนใหญ่อย่างไร ลองคิดถึงกรมตำรวจว่ามีตำรวจเท่าไร อัยการจังหวัดทั่วประเทศ สำนักงานอัยการสูงสุด ศาล สถิติยุติธรรม เรือนจำและพนักงานเรือนจำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เอาจำนวนตั้งแล้วคูณด้วย เงินเดือน จะเป็นตัวเลขออกมา เป็นเพียงเงินเดือน เดือนเดียวเท่านั้น ยังไม่คิดละเอียด นี่คืองบประมาณมหาศาล เงินนี้เป็นเงินของประชาชนทั้งนั้น คือ เงินภาษีที่เราจ่ายให้รัฐ เงินนี้จ่ายเพื่อแก้ปัญหาคุณธรรม จะได้ผลหรือไม่ได้ผลไม่ทราบได้ แต่ทำไปแล้ว และจะทำต่อไป

หากสถานศึกษามีความรู้ที่จะสอนให้นักเรียนนักศึกษาที่มีคุณธรรม เงินมหาศาลก้อนนี้เราก็ไม่ต้องจ่าย

ขอให้เราได้เห็นของจริงเรื่องนี้ก่อน เงินก้อนนี้จ่ายเพื่อแก้งานอะไร เงินก้อนนี้เป็นของท่าน ถามท่านว่า ทำไมท่านเล็งใจจร ท่านตอบว่า ไม่ได้เล็งใจจรที่ปล้นเขาเมื่อก่อนนี้ ขณะนี้เขาอยู่ในคุก แต่หลวงต้องจ่ายเงินงบประมาณเล็งเขาวันละ ๓ มื้อ เงินที่จ่ายไปนี้ ไม่ใช่เงินของท่านหรือ เพียงเท่านั้น ท่านก็รับว่าเราเล็งใจจรจนกว่าใจจรจะตายไป

การศึกษาเพื่อสร้างคุณธรรมนั้นมีหลายกระบวนการ

เรามีหน้าที่ต้องศึกษาเล่าเรียนพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา เพื่อจะได้นำความรู้ขึ้นมาสร้างคุณธรรมให้เกิดแก่ใจของเรา แม้จะยากแต่เราก็ต้องเรียน นอกจากจะเกิดประโยชน์แก่ตนเองแล้ว ยังจะเกิดประโยชน์แก่นักเรียนนักศึกษาด้วย กระบวนการเรียนรู้พระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดามี ๓ กระบวนการ ดังนี้

๑. กระบวนการปริยัติ

๒. กระบวนการปฏิบัติ

๓. กระบวนการปฏิเวธ

กระบวนการศึกษาทั้ง ๓ กระบวนการนี้ มีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ต้องศึกษาเรียนรู้ให้ครบทั้ง ๓ กระบวนการ จึงจะถูกต้องวัตถุประสงค์ของพระศาสนา ท่านใดที่ผ่านการศึกษาคครบทั้ง ๓ กระบวนการนี้ จึงจะถือว่าเป็นผู้มีคุณธรรม จึงจะถือว่าเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งพระศาสนา

กระบวนการปริยัติ

คือ การศึกษาเรียนรู้คำสอนของพระบรมศาสดา ทางการสงฆ์แยกการศึกษาออกเป็น ๒ แผนก คือ แผนกนักธรรม ได้แก่ นักธรรมตรี นักธรรมโท และนักธรรมเอก แผนกบาลี ได้แก่ การเรียนเปรียญธรรม ตั้งแต่เปรียญธรรม ๓ ประโยคจนถึงเปรียญธรรม ๙ ประโยค ส่วนนักเรียนและนักศึกษานั้น มีหลักสูตรนักธรรมศึกษาตรี โท เอก

หากโรงเรียนทั้งประถม มัธยม และอุดมศึกษา มีความประสงค์จะให้นักเรียนเข้าสอบหลักสูตรนักธรรมศึกษา ก็ต้องติดต่อทางการสงฆ์ ให้พระสงฆ์มาสอนวิชาต่าง ๆ ในสถานศึกษาของเรา พอถึงกำหนดสอบธรรมสนามหลวงที่ทางการสงฆ์กำหนด โรงเรียนก็ส่งนักเรียนเข้ามาสอบสมทบ ปรากฏว่านักเรียนของเราสอบธรรมสนามหลวงได้มาก

การศึกษากระบวนการนี้ เป็นกระบวนการเรียนรู้พระธรรมของพระบรมศาสดา เป็นการเรียนรู้เพื่อรู้เท่านั้น เป็นการปูพื้นฐานไปสู่การปฏิบัติต่อไป กระบวนการนี้ทางการสงฆ์เรียกว่า “คันถธุระ”

กระบวนการปฏิบัติ

คือ การศึกษาพัฒนาใจเพื่อให้แจ้งนิพพาน เป็นการศึกษาสำคัญในทางพระศาสนา แต่ยังไม่มีการจัดการศึกษากระบวนการนี้ในบ้านเมืองเรา คงมีแต่กระบวนการศึกษาปริยัติเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ขาดกระบวนการศึกษาภาคปฏิบัติไป ทำให้สภาพใจคนตกต่ำ จนถึงขั้นขาดคุณธรรม ดังที่เราท่านทราบตรงกันนี้ เราเรียกร้องให้มีการสร้างคุณธรรม เรามีสิทธิ์เรียกร้อง แต่ใครเล่าจะทำให้ท่านได้ เพราะการทำงานด้านนี้ต้องมีความรู้ ต้องมีหลักสูตร ต้องมีครู จึงจะสอนกันได้ จึงจะวัดผลกันได้

การเรียกร้องให้มีการสร้างคุณธรรม ไม่ว่าจะไปร้องเรียนที่เมืองใดประเทศไหน ไม่มีใครทำให้เราได้ เราจะยอมเสียเงินสักเท่าไร ก็ไม่มีใครทำให้เราได้ จนปัญญาด้วยประการทั้งปวง

จะตั้งทุนหลวงให้ ขอให้ทำงานนี้ให้ได้เกิด

ไม่ต้องไปต่างประเทศ อยู่ที่ประเทศไทยนี้เอง ผู้ที่จะเป็นครูสอนเราได้ในกระบวนการปฏิบัติ นั้น คือ พระมงคลเทพมุนี หรือที่เราเรียกว่า “หลวงพ่อดาวตม” นั่นเอง

กระบวนการปฏิบัติหรือที่ทางคณะสงฆ์เรียกว่า “วิปัสสนาธุระ” นี้ การศึกษาลักษณะนี้จัดได้แห่งเดียวเท่านั้นคือ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยหลวงพ่อดาวตมสอนเอง มีหลักสูตร เป็นตำรา ๓ เล่ม คือ

๑. ทางมรรคผล (๑๘ กาย) คือ วิชาธรรมกายเบื้องต้น
๒. คู่มือสมาธิ วิชาธรรมกายขั้นสูง (มี ๑๕ บท รวมภาคผู้เลี้ยงด้วยเป็น ๓๐ บท)
๓. วิชามรรคผลพิสดาร วิชาธรรมกายขั้นสูง (มี ๔๖ บท)

หลวงพ่อดาวตม ๓ เล่มนี้ เป็นหลักสูตรสอนวิปัสสนาธุระเรื่อยมา ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งหลวงพ่อดาวตม เข้าพเจ้าได้เรียนวิชาธรรมกาย ตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนฝึกหัดครู เมื่อเรียนวิชาครูหลักสูตร ป.ป. จบลง เข้าพเจ้ารับราชการเป็นครู แต่เป็นครูได้ระยะหนึ่ง เปลี่ยนสายงานไปเป็นศึกษาธิการอำเภอ การเป็นศึกษาธิการอำเภอของข้าพเจ้ามีหน้าที่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์องค์เณร จังหวัดใดจัดประชุมพระ จะต้องเชิญข้าพเจ้าไปเป็นวิทยากรถวายความรู้วิชาธรรมกายแก่พระสงฆ์ตลอดมา ตั้งแต่วันนั้น จนถึงเกษียณราชการ สอนมาเกินกว่า ๒๐ ปี ต่อมา เลื่อนตำแหน่งราชการเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด ได้เป็นวิทยากรสอนโรงเรียน วิทยาลัย และผู้บริหารระดับสูง

เมื่อไปสอนจังหวัดใด ก็นำหนังสือของหลวงพ่อดาวตม ๓ เล่ม (๑๘ กาย) ถวายพระ ได้ยินพระท่านวิจารณ์ว่า ตำราของหลวงพ่อดาวตมบอกแต่หลักการ แม้เราพัฒนาใจจนถึงขั้นเห็น “ดวงปฐมมรรค” แล้วก็ถึงเดินวิชา ๑๘ กายไม่ได้ การเดินวิชา ๑๘ กาย ตกเป็นหน้าที่ของวิทยากรทั้งหมด ซึ่งวิทยากรเหนื่อยมาก เพราะเมื่อลงมือปฏิบัติแล้ว พระท่านจะทำได้เรียงลำดับกันไป วิทยากรจึงพักเหนื่อยไม่ได้เลย ข้าพเจ้าจึงคิดขยายความหนังสือของหลวงพ่อดาวตมให้ง่ายต่อการปฏิบัติ จึงได้เขียนหนังสือคู่มือขึ้นใหม่ ช่วยขยายความตำราของหลวงพ่อดาวตมให้ง่ายขึ้น ดังนี้

๑. เล่มทางมรรคผล (๑๘ กาย) ก็มาเป็นเล่ม **“ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย”** คือเล่มที่อยู่ในมือของท่านขณะนี้
๒. เล่มคู่มือสมาธิ ก็มาเป็นเล่ม **“แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิของหลวงพ่อดาวตม”**
๓. เล่มวิชามรรคผลพิสดาร ก็มาเป็นเล่ม **“แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดาวตม”**

บัดนี้ หนังสือทั้ง ๓ รายการนี้ พิมพ์ออกสู่ตลาดแล้ว เป็นที่นิยมของวัด โรงเรียน วิทยาลัย ใช้เป็นหลักสูตรสอนเพื่อสร้างคุณธรรม เรื่องสร้างคุณธรรมจะไม่ยากกันอีกต่อไปแล้ว

กระบวนการปฏิบัติคือ การพัฒนาใจนั้น เป็นการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่ง ไม่เหมือนการเรียนวิชาทั่วไปในชั้นเรียน หลักสูตรเรียน ไม่ได้ลืมนิเทศเรียน ก่อนเรียนครูต้องอธิบายก่อนเป็นบทๆ ไป อธิบายเสร็จแล้วจึงหลับตาฝึก ระหว่างฝึก ครูผู้สอนจะวัดผลและชี้แนะตลอดเวลา

เป็นกระบวนการพัฒนาใจให้สว่างใส ตามคำสอนของพระบรมศาสดาข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตตปริโยทปน** ซึ่งแปลว่า ทำใจให้สว่างใส ตั้งแต่ต้นจนปลาย ตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้นจนถึงหลักสูตรยาก ตามตำรา ๓ เล่มดังกล่าวนี้

ทันทีที่การฝึกมาถึงขั้นเห็น “ดวงใส” ในท้องของตน ซึ่งดวงใสนี้เรียกว่า **“ดวงปฐมมรรค”** นั้น สภาพใจของเราจะเปลี่ยนไปทันที เกิดความรู้สึกทางใจขึ้นใหม่ คือ กลัวบาปละอายต่อบาปทันที นี่คือการเกิดคุณธรรมทางใจแล้วเป็นอัตโนมัติ ความรู้สึกนี้คือ **หิริโอตตปปะ** เป็นคุณธรรมที่เราต้องการ สังคมใดที่คนมีสภาพใจเป็นหิริโอตตปปะ สังคมนั้นก็เป็นสุข ครั้งพัฒนาใจให้เกิดความสว่างใสยิ่งขึ้นไปอีก ตามตำรา ๓ เล่มดังกล่าวนี้ คุณธรรมอื่นก็จะเกิดตามมาเป็นอัตโนมัติ ส่วนท่านใดมีวาสนาบารมีจะถึงธรรมวิเศษ เรื่องนี้เป็นวาสนาบารมีเฉพาะตน

ข้อสำคัญต้องมีครู ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านที่เป็นครู อ่านตำราชื่อ **“วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือวิปัสสนาจารย์)** จะช่วยท่านได้มาก โปรดติดต่อไปที่ข้าพเจ้า

สรุปว่า กระบวนการปฏิบัติเป็นขั้นตอนของการฝึกใจล้วน ดำเนินการสอนไปตามตำราซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

กระบวนการปฏิเวธ

เป็นกระบวนการสืบต่อจากกระบวนการปฏิบัตินั้น ฝึกพัฒนาใจให้ใสถึงระดับใด ก็ให้เห็นวิชาเป็นลำดับไป ตามเนื้อหาสาระในตำรานั้น เมื่อจบบทฝึกนี้ขึ้นบทฝึกใหม่ เป็นเช่นนี้เรื่อยไป ความรู้ละเอียดขึ้นเรื่อยๆ ครูอาจารย์ต้องควบคุม สามารถชี้แนะได้ แก้ไขข้อผิดพลาดได้ เหมือนการแสดงท่าร้ายรำของกรมศิลปากร หากเรารำไม่ถูก ครูเขาจะมาทำให้ใหม่ ไม่ผิดอะไรกับการสอนวิทยาศาสตร์ ขั้นตอนแรกครูอธิบายหน้าชั้นถึงความรู้ที่เรียนวันนี้ ขั้นตอนที่สองครูนำนักเรียนเข้าห้องทดลอง ขั้นตอนที่สาม ครูเดินดูการทดลองของนักเรียน นักเรียนคนใดทำไม่ถูก ครูจะเข้าไป

ฐานะของสงฆ์ ๒ อย่างคืออะไรบ้าง

ฐานะของสงฆ์ ๒ อย่าง คือ คันถฐานะและวิปัสสนาฐานะ คันถฐานะคือ การศึกษาภาคความรู้เรียกว่า การศึกษาด้านปริยัติ แบ่งการศึกษาออกเป็น ๒ แผนก คือ แผนกนักธรรมและแผนกบาลี ตามที่กล่าวแล้ว ส่วนวิปัสสนาฐานะ คือ การศึกษาพัฒนาใจ เพื่อให้แจ้งนิพพานอันเป็นเป้าหมายสูงสุด การเกิดคุณธรรมแก้ไขและการแจ้งในธรรมนั้นเป็นผลพลอยได้ ทางการศึกษาซึ่งยังไม่ได้จัดการศึกษาวิปัสสนาฐานะ

ตำราเล่มนี้ (คือ เล่มที่ท่านกำลังอ่าน) เป็นตำราเบื้องต้นของหลักสูตรวิปัสสนาธุระที่หลวงพ่อดำปากน้ำ ท่านใช้สอน ข้าพเจ้าได้ขยายความให้ง่ายต่อการศึกษา ดั่งเนื้อหาสาระที่จะกล่าวต่อไป

ตำราเล่มนี้ช่วยให้เกิดคุณธรรมอย่างเดียวหรือ

นอกจากเกิดคุณธรรมแล้ว **ท่านจะได้เห็นธรรมวิเศษ ได้เห็นวิชาวิเศษ ได้บารมีวิเศษ ไม่ว่าอะไร ล้วนแต่วิเศษทั้งนั้น แต่จะวิเศษมากน้อยเพียงไรนั้น ขึ้นอยู่กับความตั้งใจจริงของท่านเป็นสำคัญ** หากท่านมีความตั้งใจจริงแล้ว ท่านจะประสบความสำเร็จ เราเกิดมาก็เพื่อต้องการพบวิชานี้ แต่เราไม่ทราบเท่านั้น หากท่านเป็นวิชาแล้ว ท่านจะทราบเอง และท่านจะนึกถึงเจ้าของตำรา ว่าที่เขาพูดเช่นนั้นเป็นเรื่องจริง

ที่ว่าตั้งใจจริงนั้น มีความหมายเพียงไร หมายความว่า ตั้งใจให้แน่วไป ว่าเรามีความตั้งใจจริง เรียนจริง ฝึกจริง ไม่ทอดทิ้งการฝึก ฝึกทุกวัน บากบั่น ไม่ท้อถอย ไม่ว่าเวลาจะล่วงเลยมาแล้วอย่างไร การฝึกของเราไม่ย่อหย่อนลงเลย มีแต่จะทวีความตั้งใจอย่างไม่ลดละ หากมีความตั้งใจจริงเช่นนี้ ท่านต้องทำเป็น และทำเป็นทุกคน หากไม่เอาจริง รวนเร นึกสนุกขึ้นมาก็ฝึก เรียกว่าเรียนเล่นๆ อย่างนี้ ทำไม่เป็นแน่นอน เพราะเราไม่ใช่คนจริง **เมื่อเราไม่ใช่คนจริง เราก็ไม่เห็นของจริง**

ขณะที่ท่านฝึกภาวนาอยู่นั้น พระบรมศาสดาเสด็จมาช่วยอยู่แล้ว แต่เราไม่เห็นพระองค์ เพราะเรายัง ฝึกไม่เป็น ท่านที่ฝึกย่อหย่อน เรียนไม่จริง ไม่เอาใจใส่ น่าจะละอายต่อพระพุทธองค์ ที่เรามีความเพียรที่ใช้ ไม่ได้ พระพุทธองค์ทรงทำความเพียรถึง ๖ ปี จึงได้เห็นวิชานี้ในวันวิสาขบูชา เราอยากเห็นธรรมวิเศษ ต้องขยัน ทำความเพียรให้รู้ตื้นเข้าไว้ อย่าได้เหนื่อยหน่ายต่อความเพียรเป็นอันขาดทีเดียว

ตำราเล่มนี้ เป็นประทีปส่องสว่างชีวิต ให้ชีวิตมีความหมาย ตั้งแต่ต้นจนได้มรรคผลนิพพาน หากเพียร เข้าเกิด โปรดทำความเข้าใจให้ถูกต้องแต่วันนี้ว่า **ตราบไต่ที่ไม่เป็นธรรมกายเรื่องมรรคผลนิพพานให้เลิก คิด เพราะในนิพพานนั้นอยู่ได้ด้วยกายธรรมหรือธรรมกายเท่านั้น** มาพบของดีแล้ว ให้รีบไขว่คว้า เป็นลาภอันประเสริฐแล้ว

กฎเกณฑ์ในการเรียนมีอย่างไร

การเรียนรู้เรื่องสำคัญอย่างนี้ ต้องตั้งกฎเกณฑ์ไว้ก่อนเพราะไม่ใช่ความรู้ธรรมดา เรียนรู้ให้ได้ จับประเด็นอันเป็นเนื้อหาสำคัญให้ได้ อย่าอ่านไปเฉยๆ โดยไม่พิจารณาอะไร จึงเสนอแนะกฎเกณฑ์การเรียน ดังนี้

๑. **การเรียนความรู้ด้านปริยัติ** ต้องเรียนว่าความรู้ด้านปริยัติมีอยู่อย่างไร อ่านให้จบ อ่านให้ทั่ว หากไม่มั่นใจ ต้องอ่านทบทวนใหม่ แล้วสรุปความรู้ออกมาให้ได้

๒. การเรียนความรู้ด้านปฏิบัติ เป็นความสำคัญยิ่งยวด ที่จะต้องใส่ใจว่า ความรู้ปริยัติกล่าวไว้ว่าอย่างไร การปฏิบัติทางใจจะทำอย่างไร มีขั้นตอนอย่างไร มีรายละเอียดอย่างไร ขั้นตอนใดเกิดผลอย่างไร ต้องจำให้ได้แม่นยำ อย่าให้เพี้ยน อย่าให้คาบคอกคาบดอก หากจำเพี้ยน จะทำให้เกิดความผิดพลาด เพราะเป็นการเปิดช่องทางให้กิเลสเข้าแทรกใจของเรา ผลการปฏิบัติจะผิดๆ ถูกๆ

๓. การเรียนความรู้ด้านปฏิบัติ คือความรู้ที่เกิดจากผลการปฏิบัติ ว่ารู้เห็นอะไร ในขั้นตอนใด หากเราจะเดินวิชาในขั้นตอนต่อไปนั้น มีวิธีการอย่างไร เรื่องเหล่านี้ต้องจดจำทั้งสิ้น โปรดคิดให้ตรงกันว่า เรื่องการปฏิบัติทางใจ เป็นเรื่องละเอียดอ่อน เป็นความรู้ขั้นปรมาตม ไม่ใช่ความรู้ธรรมดา

ความรู้ปริยัติ

พระพุทธศาสนาสอนอย่างไร เราได้อะไรจากคำสอนนั้น

พระพุทธศาสนา มีคำสอนอันประเสริฐ ผู้ปฏิบัติตามคำสอนย่อมหมดทุกข์ ได้รับความสุข ทั้งความสุขเบื้องต้น ความสุขชั้นกลาง และอมตสุข คือ ความสุขอันยิ่ง

หากได้ฝึกจิตตามหลัก “มรรค ๘” ด้วยแล้ว ท่านจะได้บรรลุ “ธรรมกาย” เป็นผลให้หมดชาติ หมดภพ ไม่เวียนว่ายตายดับกันอีกต่อไป ขอแต่ว่า ทำความเข้าใจในคำสอนของพระพุทธศาสนาให้เข้าใจ ให้รู้ “ถูกต้อง” อย่างจริงจัง ได้หลัก ได้กฎเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

คำสอนของพระพุทธศาสนา มี ๓ ข้อ คือ

๑. สัพพปาปสฺส อภินิ	ไม่ทำบาปทั้งปวง
๒. กุสลสฺสุปสมฺปทา	ทำกุศลให้พร้อมมูล
๓. สจิตฺตปริโยทปนํ	ทำใจให้ผ่องใส

เอตํ พุทฺธานุสาสนํ คำสอน ๓ ข้อนี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

สรุปคำสอน

๑. ไม่ทำบาปหรือความชั่วด้วย กาย วาจา ใจ (เว้นทุกจริต)
๒. ทำกุศลด้วย กาย วาจา ใจ (ประกอบสุจริต)
๓. ทำใจให้ผ่องใส ตามหลักมรรค ๘

๑. เว้นจากทุจริต คือ เว้นจากอกุศลกรรมบถ ๑๐

- กายทุจริต ๓
- วจีทุจริต ๔
- มโนทุจริต ๓

ก. กายทุจริต ๓ คือ

๑. ปาณาติบาต	ทำให้ชีวิตสัตว์ตกลงคือ ฆ่าสัตว์
๒. อทินนาทาน	ถือเอาสิ่งของที่เขาไม่ให้มาเป็นของตนด้วยการขโมย
๓. กาเมสุมิฉฉาจาร	ประพฤตินิดในกาม

ข. วจีทุจริต ๔ คือ

๑. มุสาวาท	พูดเท็จ
๒. ปิสุณาวาจา	พูดส่อเสียด
๓. ผรุสวาจา	พูดหยาบ
๔. สัมผัสปลลาปะ	พูดเพ้อเจ้อ

ค. มโนทุจริต ๓ คือ

๑. อภิชฌา	โลภอยากได้ของเขา
๒. พยาบาท	ปองร้ายเขา
๓. มิจฉาทิฎฐิ	ประพฤตินิดจากคลองธรรม (ผิดศีลธรรม)

กรรม ๑๐ อย่างนี้ เป็นบาป ให้ละเว้น

ประกอบสุจริต คือ ประพฤติกุศลกรรมบถ ๑๐

กุศลกรรมบถ ๑๐ คือ

- กายสุจริต ๓
- วจีสุจริต ๔
- มโนสุจริต ๓

ก. กายสุจริต ๓ คือ

๑. ปาณาติปาตา เวรมณี	เว้นจาก การฆ่าสัตว์
๒. อทินนาทานา เวรมณี	เว้นจาก การลักขโมย
๓. กาเมสุมิชฌาจารา เวรมณี	เว้นจาก การประพฤติดีในกาม

ข. วาจีสุจริต ๔ คือ

๑. มุสาวาทา เวรมณี	เว้นจาก การพูดเท็จ
๒. ปิสุณาย วาจาเย เวรมณี	เว้นจาก การพูดส่อเสียด
๓. ผรุสสาย วาจาเย เวรมณี	เว้นจาก การพูดคำหยาบ
๔. สัมผัสปลลาปา เวรมณี	เว้นจาก การพูดเพ้อเจ้อ

ค. มโนสุจริต ๓ คือ

๑. อนภิชฌา	ไม่โลภอยากได้ของเขา
๒. อพยาบาท	ไม่ปองร้ายเขา
๓. สัมมาทิฐิ	ประพฤติถูกต้อง ตามคลองธรรม (ถูกศีล ถูกธรรม)

กรรม ๑๐ อย่างนี้ เป็นทางบุญ ให้เพิ่มพูนเนื่องนิจ

๒. การทำกุศลให้พร้อมมูล

คำสอนข้อนี้ ทุกคนเข้าใจดีแล้วว่า การรักษาศีล การฟังเทศน์ การเจริญภาวนา การทำบุญทำทาน เป็นทางบุญ ควรเพิ่มพูนให้ยิ่งขึ้น

เมื่อทำบุญมากเข้า จนบารมี ๑๐ ประการของท่านโตได้ส่วน ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะบารมี ปัญญาบารมี วิริยะบารมี ขันติบารมี สัจจะบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี ท่านจะเห็น “ธรรมกาย” และสำเร็จเป็น พระอรหันต์

๓. ทำใจให้ผ่องแผ้ว

สจิตตปริโยทปนํ แปลว่า การทำใจให้ใส เป็นคำสอนข้อที่ ๓ คำสอนข้อนี้ยากที่จะอธิบาย และยากแก่ การเข้าใจ เรื่องของใจ เป็นเรื่องยากเสมอ เพราะ “ใจ” ไม่มีตัว ไม่มีตน จับต้องไม่ได้ แต่ใจมีอาการ

อาการของใจ คือ เห็น จำ คิด รู้

พูดอย่างเข้าใจง่าย “ใจ” คือ ความรู้สึก นึก คิด แม้กระนั้น เราก็ยังไม่กระจ่างชัด แต่เรามี ความจำเป็นต้อง “ทำใจให้ใส” ตามคำสอนของพระศาสดา หากเรามีความเข้าใจเรื่องของ “ใจ” ไม่ถูกต้อง

เป็นผลทำให้ใจใสไม่ได้ เราจะไม่พบของวิเศษ ซึ่งของวิเศษนั้น เกิดแก่ผู้ทำใจให้ใสเท่านั้น

๑. ใจ คืออะไร

- ใจ คือ เห็น จำ คิด รู้
- เห็น จำ คิด รู้ รวม ๔ อย่างเข้าด้วยกัน เรียกว่า “ใจ”

เห็น ได้แก่ การที่นัยน์ตามองเห็นและดูสิ่งของ มุ่งเอาความรู้สึกที่เรา “เห็น

จำ ได้แก่ การที่จำคำสวด จำสิ่งของ จำสูตรคุณ มุ่งเอาความรู้สึกที่เรา “จำ”

คิด ได้แก่ การที่เรานึกคิด เรื่องราวต่างๆ มุ่งเอาความรู้สึกที่เรา “คิด”

รู้ ได้แก่ อากาที่เราระลึกได้ นึกขึ้นได้ มุ่งเอาความรู้สึกที่เรา “รู้”

ความหมายของคำว่า “ใจ” พอจะเข้าใจบ้างแล้ว คราวนี้เข้าไปอีกชั้นหนึ่ง พอบอกว่า “รวมใจ”

ให้ท่านนึกรวมความคิด ความนึกเป็น “จุดเดียวกัน” ไม่ให้ไปนึกไปคิดมา ไม่ให้คิดโน่น นึกนี่

นี่คือ ให้ความรู้สึกของ เห็น จำ คิด รู้ มารวมกัน แล้วเราจะเกิดความรู้สึกว่า ใจของเรามีกำลัง มีแรง เป็นลักษณะของใจที่จะเข้าระเบียบจะเข้าระบบ ใช้สติ “กำกับ” ใจที่รวมกันนั้น ให้รวมกัน นาน ๆ แล้วจะเกิด “ความสว่าง” ทางใจทันที

เมื่อใจรวมกันดังนี้ แสดงว่า พร้อมที่จะรับการพัฒนา ตามหลักของ “อริยมรรค ๘” ต่อไป

ปัญหาสำคัญ ก็คือ ท่านจะให้ใจไปรวมกันที่ไหน

ท่านจะเอาใจไปตั้งไว้ที่ไหน

ถ้าเอาใจไปตั้งไว้ในที่สังขะ ย่อมไม่ได้ประโยชน์อะไร ทุจริต ตากิเลส จมูกก็ตี ถ้าตั้งผิดที่แล้ว ดูไม่งามอย่างไร “การตั้งใจผิดที่” ย่อมเกิดความเสียหายใหญ่หลวง เพราะใจคือ ชีวิต ชีวิตคือใจ การตั้งใจผิดที่ คือ “ชีวิตเดินผิดทาง”

๒. จะรวมใจตั้งไว้ที่ตรงไหน

ถ้าตั้งใจในที่ ถูก เราจะปลอดภัยไปตลอด

ถ้าตั้งใจในที่ ผิด เราจะพลาดไปตลอดชีวิต

จุดหมาย “ที่ตั้งของใจ” คือ ศูนย์กลางกาย อยู่ในท้องของเราตรงฐานที่ ๗ **โปรดดูภาพ** เมื่อตั้งใจไว้ตรงศูนย์กลางกายแล้ว ใจก็จะทำงาน งานของใจคือ แสวงหาทางเดิน แต่ทางเดินของกายกับทางเดินของใจ ไม่เหมือนกัน กายก็มีทางเดินของกาย ส่วนใจก็มีทางเดินของใจ ดังนี้คือ

ก. กายมรรค (ทางเดินของกาย) มี ๓ คือ

๑. สถลมรรค (ทางบก)

๒. ชลมรรค (ทางน้ำ)

๓. อากาศมรรค (ทางอากาศ)

ข. มโนมรรค (ทางเดินของใจ) มี ๕ อย่าง คือ

๑. มรรคอบาย ได้แก่ การประพฤติ อกุศลกรรมมถ ผู้ประพฤติไปสู่อบาย (ทุคติภูมิ)

๒. มรรคสวรรค์ ได้แก่ การประพฤติ กุศลกรรมมถ ผู้ประพฤติไปสู่สวรรค์ (สุคติภูมิ)

๓. มรรคทาง พรหม ผู้ประพฤติได้ รูปฌาน ๔

๔. มรรคทาง อรูปพรหม ผู้ประพฤติได้ อรูปฌาน ๔

๕. มรรคทาง นิพพาน ผู้ประพฤติได้ อริยมรรค ๘

๓. ใจของเราจะเลือกเดินมรรคทางใด

ถ้าถามว่า ท่านจะเลือกเดินมรรคใด

แน่นอน ท่านเลือกมรรคทางนิพพาน

เมื่อเลือกมรรคทางนิพพาน ก็ต้องเรียนอริยมรรค ๘ ให้เข้าใจ เพื่อจะได้เดินตามหลักมรรค ๘ ได้ถูกต้อง

๔. มรรค ๘ เป็นอย่างไร

อริยมรรค ๘ หรือมรรค ๘ นั้น เป็นดังนี้

๑. สัมมา วาจา วาจา ชอบ

๒. สัมมา กัมมันตะ การงาน ชอบ

๓. สัมมา อาชีวะ เลี้ยงชีพ ชอบ

๓. อย่างนี้เป็น ศील

๔. สัมมา วายามะ ความเพียร ชอบ

๕. สัมมา สติ ระลึก ชอบ

๖. สัมมา สมาธิ ตั้งใจ ชอบ

๓. อย่างนี้เป็น สมาธิ

๗. สัมมา ทิฏฐิ ความเห็น ชอบ

๘. สัมมา สังกัปปะ ดำริ ชอบ

๒. อย่างนี้เป็น ปัญญา

สรุปแล้ว มรรค ๘ คือ ศील สมาธิ ปัญญา ปัญญาจึงเกิดแก่เราว่าทำอย่างไร จึงจะเข้าถึง ศील สมาธิ ปัญญา เพราะศีล สมาธิ ปัญญาเป็นมรรค ๘ ดังนั้น เราจึงต้องเรียนเรื่อง ศील สมาธิ ปัญญา

กันต่อไป

๕. ศิล สมาธิ ปัญญา คืออะไร

ศิลปะ คืออะไร

ศิลปะ คือ การสำรวจ กาย วาจา ใจ ให้เรียบง่าย การสำรวจกาย การสำรวจวาจา ให้อยู่ในบัญญัติ ศิล เราเห็นกันอยู่แล้ว ไม่ต้องอธิบาย

ศิลปะใจ การสำรวจใจ ไม่ให้ละเมิดข้อศิลปะ เราเห็นนักบวชปฏิบัติทุกวันอย่างนั้นเป็น “ปกติศิลปะ” เป็นศิลปะเบื้องต้น **ไม่ใช่ศิลปะที่ควรแก่การงาน ยังไม่มีฤทธิ์เดชอะไร ใคร ๆ ก็ทำได้**

ศิลปะ ที่ควรแก่การงานตามนัยมรรค ๘

“ปกติศิลปะ” สภาพใจที่สำรวจ ไม่ละเมิดข้อศิลปะ เช่น ไม่คิดฆ่าสัตว์ แต่ถ้าคิด ก็ระงับความคิดนั้น ศิลในลักษณะนี้ **กำจัดอวิชชาไม่ได้ กำจัดทุกข์ไม่ได้ กำจัดภัยไม่ได้ กำจัดโรคไม่ได้** ปกติศิลปะ จึงไม่มีฤทธิ์ ไม่มีอานุภาพ กิเลสไม่กลัว ศิลลักษณะนี้

อธิศิลปะ คือ ศิลตามนัยมรรค ๘

เป็นการรวมใจ ระงับใจ เข้มงวดกวัดขั้นยิ่งกว่า “ปกติศิลปะ”

เป็นการรวมใจ ระงับใจ จนสภาพใจ ใสสะอาด เกิดความบริสุทธิ์ด้วย “ใจ” เป็นดวงแก้ว ใสสว่าง โชติ ในท้องของตน คือ มีใจใสเหมือนดวงแก้วมณีโชติ ใจลักษณะนี้ เป็นสภาพใจตามนัยมรรค ๘ เรียกว่า “อธิศิลปะ” เป็นใจที่ควรแก่การงาน **กำจัดอวิชชาได้ กำจัดทุกข์ได้ กำจัดภัยได้ กำจัดโรคได้** เป็นใจที่มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ

กิเลส ตัณหา อุปาทาน กลัว อธิศิลปะ ยิ่งนัก

อธิศิลปะ อยู่ที่ไหน กิเลสพังที่นั่น

ถ้าอยากพ้นทุกข์ อยากกำจัดกิเลส จงทำ อธิศิลปะ ให้เกิดแก่ใจตน

สมาธิ คืออะไร

สมาธิ คือ การตั้งใจมั่น หรือยึดมั่น อารมณีนิด อารมณหนึ่งเพียงอย่างเดียว สมาธิที่ว่าเป็นสมาธิเบื้องต้น ไม่เป็นสมาธิที่ควรแก่การงาน

ส่วน สมาธิ ตามนัยแห่งมรรค ๘ จำเป็นต้องระคองใจ ให้มั่นคงยิ่งขึ้น จนกระทั่งเห็นสภาพใจมั่น เป็นดวงใสด้วยใจตน จึงเป็นสมาธิที่ควรแก่การงาน ควรทำให้เป็นขึ้น ทำให้มีขึ้น

ปัญญา คืออะไร

ปัญญา แปลว่า ความรอบรู้ การคิดได้ นี้ก็ได้ ให้ตั้งข้อสังเกตว่า ในภาวะที่ใจเราฟุ้งซ่าน เรามักนึกอะไรไม่ได้ คิดอะไรไม่ออกเกิดความสับสน

แต่เวลาที่เรารวมมณีดี หรือขณะที่ใจเราสงบระงับ เรามักคิดอะไรได้ นึกอะไรออก นี่คือ ถ้าสมาธิดีทำให้ปัญญาเรือง หากสมาธิทราวม ปัญญาก็อ่อน

ดังนั้น การฝึกดวงปัญญา ขึ้นอยู่กับการทำสมาธิ ถ้าดวงสมาธิเกิด ดวงปัญญาย่อมเกิดตาม เป็นอันสรุปได้ว่า ศิล สมาธิ ปัญญา เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน **เมื่อทำศิลปให้เกิดขึ้นได้ สมาธิและปัญญา ย่อมเกิดตามมาเองอย่างไม่ต้องสงสัย**

ขั้นตอนที่ท่านเข้าใจ ศิล สมาธิ ปัญญา ตามหลักของมรรค ๘ แล้ว

จากนี้ไปเป็นขั้นทดลองฝึกใจ ท่านจะมีวิธีทำอย่างไร ตั้งแต่ต้นจนปลาย เพื่อให้เกิด ดวงศิลป ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ตามแนวของมรรค ๘

การกำหนดใจ การวางใจ การตั้งใจ จะตั้งตรงไหน

จะเอาใจไปตั้งไว้ตรงไหน ท่านต้องทราบ

ถ้าท่านตั้งใจ ผิดที่ ท่านจะผิด ตลอดไป

ถ้าท่านตั้งใจถูกที่ ท่านจะ โชคดี จนตลอดชีวิต

ที่ตั้งใจ คือ **“ที่ศูนย์กลางกาย”**

ตรงฐานที่ ๗ ในท้องของท่าน **โปรดดูภาพ**

เหตุใดจึงเอาใจไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย

๑. เพราะที่ศูนย์กลางกาย เป็นที่ตั้งของดวงธรรม ที่เรียกว่า ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือเรียกอีกอย่างว่า ดวงปฐมมรรค ถ้าไม่ตั้งใจตรงนี้ แปลว่า ไม่ถูกมรรคหรือไม่ถูกทาง เมื่อไม่ถูกทางเราก็ไม่พบ ดวงปัญญา ก็แสดงว่า ไม่ถูกทางของมรรค ๘

๒. เพราะที่ศูนย์กลางกาย เป็นที่สุดของลมหายใจเข้า เป็นที่เกิดเป็นที่ดับ เป็นที่หลับ เป็นที่ตื่น ที่สุดของลมหายใจเข้า เป็นจุดหมายที่หยุด เป็นจุดหมายที่นิ่งของใจ เป็นจุดหมายเห็นธรรมชาติของใจ

เป็นที่เกิด หมายความว่า เป็นจุดที่ใจของมนุษย์โลก ต้องหยุดและนิ่งตรงนั้นจึงจะเกิดได้

เป็นที่ดับ คือตาย เมื่อจะตาย ใจต้องหยุดตรงนั้นก่อน แล้วจึงตาย

เป็นที่หลับ คือนอนหลับ ใจหยุดตรงนั้นคือหลับ ถ้าใจไม่หยุดตรงนั้น จะหลับไม่ได้เลย

เป็นที่ตื่น คือตื่นจากนอนหลับ ใจหยุดตรงนั้นแล้วจึงตื่น อีกความหมายคือ ตื่นจากอวิชชา

หมายความว่า “เห็นธรรมตรงนั้น”

รวมความว่า ถ้าไม่ตั้งใจที่ศูนย์กลางกาย แปลว่า ไม่เห็นความเกิด ความดับ ความหลับ และความตื่น คงอยู่ใต้ปกครองของอวิชชาตลอดไป อวิชชาแปลว่า ความเขลา คือ ไม่รู้อดีต ไม่รู้ปัจจุบัน ไม่รู้อนาคต ไม่เห็นอริยสัจ ๔

๓. เพราะศูนย์กลางกาย คือ ตรงฐานที่ ๗ เป็น “เอกายนมรรค” ซึ่งแปลว่า “ทางเอก” คือ ทางสายเดียว

ไม่มี ๒ ทางไม่มี ๓ ทาง ถ้าจะเข้ามรรคผล จะต้องเริ่มตรงจุดนี้ ไปเริ่มที่อื่นไม่ได้

จุดหมายนี้ เป็นที่ผ่านไปผ่านมาของพระพุทธเจ้า ถ้าจะระลึกถึงพระพุทธเจ้า จะต้องเอาใจจรดไว้ตรงนี้ พระพุทธองค์จึงจะทราบความประสงค์ ถ้าตั้งใจไม่ถูกจุดหมายนี้ พระพุทธองค์ไม่ทราบเรื่องราวของเราเลย

อย่ากำหนดใจนอกเหนือจุดหมายที่กล่าว

การกำหนดใจของพระและของมารนั้น ต่างกัน

พระ หรือเรียกว่า สัมมาทิฏฐิ หรือเรียกว่าฝ่ายกุศล หรือฝ่ายบุญ

มาร หรือเรียกว่า มิจฉาทิฏฐิ หรือเรียกว่าฝ่ายบาป หรือเรียกว่าฝ่ายอกุศล หรือเรียกว่า ฝ่ายดำ (ภาคดำ) หรือเรียกว่า อกุศลลาภมีมา หรือเรียกว่า อวิชชา กิเลส ตัณหา อุปาทาน

การกำหนดใจของพระ

กำหนดไว้ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เท่านั้น (คือกำหนดใน ได้แก่ ในท้อง คือ ศูนย์กลางกาย)

การกำหนดใจของมาร

การกำหนดใจของมาร หรือการตั้งสติ หรือการตั้งใจ เขากำหนดนอก ได้แก่ การกำหนดที่ นอกเหนือไปจาก ศูนย์กลางกาย เช่น ตั้งที่

- ฝ่ามือ
- ฝ่าเท้า
- กระทบมือ
- ซอกคอ
- หน้าอก
- หลายจมูก
- หน้าผาก ฯลฯ
- กำหนดอย่างนี้ เดินนอกรำไป ไม่เข้าไปเลย

การกำหนดใจดังกล่าวนี้ มารชอบใจมาก เพราะถูกแนวของเขาที่เราจะไม่พบของจริงตลอดไป เราจะอยู่ใต้การปกครอง ของอวิชชา ไม่มีโอกาสลืมตา อ้าปากได้เลย

ผลแห่งการตั้งใจ

- ตั้งใจที่ศูนย์กลางกาย เห็นดวงปฐมมรรคในท้อง คือ เห็นข้างใน พระให้เห็น เป็นของจริง
- ตั้งใจผิดไปจากศูนย์กลางกาย เห็นดวงธรรมนอกตัว คือ เห็นนอก ก็เลศให้เห็น เป็นของหลอก ของปลอม
- เห็นใน ไม่เวียนว่าย – เห็นนอก เวียนว่าย
- เห็นใน จะหมดภาพ หมดชาติ – เห็นนอก จะแสวงหาภาพ ชาติ
- เห็นใน เป็นวิชาของฝ่ายบุญ – เห็นนอก เป็นวิชาของฝ่ายบาป
- เห็นใน จะหมดทุกข์ – เห็นนอก แสวงหาทุกข์
- เห็นใน จะเร็ว จะถึง เดินหน้า – เห็นนอก จะล่าช้า เนิ่นนาน ถอยหลัง
- เห็นใน จะหมดเวร หมดกรรม – เห็นนอก เวรกรรมยังตามล้าง
- เห็นใน ดวงบุญไม่ถูกระเบิด
- เห็นนอก ดวงบุญแตกกระจาย เพราะถูกมารระเบิด
- เห็นใน ถึงมรรคผลนิพพาน
- เห็นนอก ไม่ถึงมรรคผลนิพพาน ได้แค่ขอลถึง แต่ไม่ถึง
- เห็นใน ไกล้วพระพุทธรองค์ – เห็นนอก ไกลจากพระพุทธรองค์
- เห็นใน ของจริง – เห็นนอก ของเก๊
- เห็นใน สงบ มีสมาธิ เห็นนอก – ใจฟุ้งซ่าน บ้า
- เห็นใน โรคจะหาย – เห็นนอก โรคกำเริบ
- เห็นใน จะรุ่งเรือง จำเวทย์ – เห็นนอก จะเสื่อม ยากจน
- เห็นใน สุขคติ – เห็นนอก ทุกคติ

เหตุใดเราจึงตั้งใจไว้ในที่ต่างกัน

บ้างก็ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย บ้างก็ตั้งใจไว้ที่นอกศูนย์กลางกาย เหตุใดจึงตั้งใจต่างกันเช่นนั้น
เรื่องการตั้งใจนี้เป็นเรื่องใหญ่ ยากที่จะชี้แจง และยากที่จะให้เหตุผล

พระพุทธเจ้าฝ่ายสัมมาทิฐิ หรือฝ่ายบุญ เป็นผู้ค้นคว้า ถ้าบารมีไม่เข้าขั้นพระพุทธเจ้า จะค้นคว้าเรื่อง
นี้ไม่ได้ เมื่อพระองค์ค้นคว้าที่ตั้งของใจได้แล้วว่า อยู่ที่ศูนย์กลางกาย มนุษย์โลกก็ปฏิบัติตามกันเรื่อยมา
เป็นผลให้สำเร็จเป็นพระอรหันต์กันมาก ส่วนผู้ที่ยังไม่ได้มรรคผล นอกจากจะได้หนทางวิเศษแล้ว ยังได้บุญ
บารมีแก่กล้ายิ่งขึ้น

ส่วนพระพุทธเจ้าฝ่ายมิจฉาทิฎฐิ หรือฝ่ายบาป เห็นสัตว์โลกได้มรรคผลกันมาก จำต้องเข้าสอดแทรก ความรู้ถูกต้องอันนั้น ให้บายเบนไปจากความถูกต้อง ด้วยการหุ้มเคลือบ เห็น จำ คิด รู้ ของเกจิจาจารย์ให้ จำผิด คิดผิด รู้ผิด เห็นผิด และบอกกันมาคลาดเคลื่อนเรื่อยมา บางโอกาสคนของมารได้อำนาจปกครอง เกิดการรบพุ่ง บ้านแตกสาแหรกขาด บ้านเมืองถูกเผา ตำรับตำราถูกเผา ครั้นผู้รวบรวมใหม่ ก็ได้ตำราครบ บ้างไม่ครบบ้าง ขาดบ้างเกินบ้าง ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ความรู้ถูกต้อง สูญหายไป มารจะได้ทำงานได้เต็มมือ คือให้ ตั้งใจผิดที่ จะได้เวียนว้ายตายเกิดกันมาก ๆ มารเขามีหน้าที่ให้สัตว์โลกได้เวียนว้ายตายดับ เวียนเกิด เวียนตาย ให้สัตว์โลกมีทุกข์โศก โรคภัย พัดพราก วิบัติ ครอบงำพัน ข้ำวยากหมากแพง ผ่นแล้ง เหยียนเตียน ให้เห็นผิด จำผิด คิดผิด รู้ผิด รวมความว่ามารเขาเป็นเจ้าโลกและเป็นเจ้ากรรมด้วย เขามีอำนาจบังคับได้หมด จะให้แก้ ก็ได้อ จะให้ตายก็ได้ ศักดิ์สิทธิ์เหมือนจับวางทีเดียว

ส่วนพระพุทธเจ้าฝ่ายสัมมาทิฎฐินั้น มีหน้าที่ให้ความสว่างแก่สัตว์โลก ให้เห็นธรรมอันประเสริฐ ให้ความร่มเย็นเป็นสุข ให้บรรลุมรรคผลนิพพาน

พระพุทธเจ้า ๒ ภาคนี้ เป็นอริต่อกัน

ใครทำใจไปในฝ่ายพระพุทธเจ้าภาคบุญ ผู้นั้นเป็นสุข ใครทำใจไปทางพระพุทธเจ้าภาคบาป ผู้นั้นก็เป็นทุกข์

พระพุทธเจ้าภาคบุญ ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย ไม่ใช่ตั้งที่อื่น

แต่พระพุทธเจ้าภาคมาร ตั้งใจไว้ที่อื่น แต่ไม่ใช่ศูนย์กลางกาย

สรุปความรู้ขั้นตอนนี้เสียก่อน

๑. ท่านเข้าใจคำสอนของพระพุทธศาสนา ๓ ข้อแล้ว แต่ละข้อท่านเข้าใจอย่างไร

๒. ข้อที่ว่า **สจิตตปริโยทปนํ** การทำใจให้ผ่องใสนั้น ท่านเข้าใจอย่างไร

บัดนี้ ท่านเข้าใจแล้วว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ตามนัยแห่งมรรค ๘ นั้น คืออย่างไร

เราจะ “ทำใจ” ให้เป็น ศีล สมาธิ ปัญญา นั้น เราจะต้องเอาใจไปตั้งไว้ที่ “ศูนย์กลางกาย” ตรงฐานที่ ๗

โปรดดูภาพประกอบ

จากนี้ไปเป็นการฝึกใจให้เกิด ศีล สมาธิ ปัญญา ตามหลักมรรค ๘ มีวิธีทำอย่างไร ตั้งแต่ต้นจนจบ

ความรู้ปฏิบัติ

วิธีทำให้เห็น ศิล สมาธิ ปัญญา ตามหลักมรรค ๘

ลำดับแรก

ให้ท่านนึกรวมใจของท่านเป็นจุดเดียว นึกให้เป็นจุดใสไม่ได้ ก็ให้นึกเป็นดวงแก้วขนาดโตเท่าแก้วตา นึกให้ดวงนี้ใสและบริสุทธิ์ ต้องนึกให้ใส และให้สว่างเข้าไว้

เมื่อทำได้ถึงขั้นนี้ แปลว่า ใจของท่านพร้อม ที่จะรับการพัฒนาให้ขึ้นไปตามกฎเกณฑ์ของ มรรค ๘ ตามวิธีการดังต่อไปนี้

๑. ปากช่องจุมุก หญิงข้างซ้าย ชายข้างขวา

ให้ท่าน “หลับตา” น้อมดวงใส เข้าไปไว้ที่ปากช่องจุมุก หญิงจุมุกข้างซ้าย ชายจุมุกข้างขวา นึกให้ดวงใสสว่างขึ้น ถ้าไม่ใส บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ๓ ครั้ง **โปรดดูภาพ**

๒. เพลลตา หญิงข้างซ้าย ชายข้างขวา

แล้วเลื่อนดวงใสมาอยู่ที่เพลลตา ตรงรูน้ำตาออก หญิงเพลลตาข้างซ้าย ชายเพลลตาข้างขวา แล้วนึกให้ดวงใส สว่างขึ้น ถ้าไม่ใส ให้บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ๓ ครั้ง

๓. จอมประสาท หรือเรียกว่า กลางกัศิระษะ

แล้วเลื่อนดวงใสเข้าไปในกะโหลกศีรษะ ขณะที่เลื่อนดวงใส เข้าไปไว้ในจอมประสาทนั้น ให้เหลือกตาตัวเองตามดวงใสไปด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ใจเห็นข้างใน เมื่อดวงใสนิ่งอยู่ในกะโหลกศีรษะแล้ว นึกให้ดวงใสสว่างขึ้น ถ้าไม่ใสให้บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ๓ ครั้ง

๔. ช่องเพดาน หรือเรียกว่า เพดานปาก

แล้วเลื่อนดวงใสจากจอมประสาทมาไว้ที่ช่องเพดานตรงจุดหมายที่สำคัญอาหาร นึกให้ดวงใสสว่าง ถ้าไม่สว่าง ให้บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ๓ ครั้ง

๕. ปากช่องลำคอ

แล้วเลื่อนดวงใสมาที่ ปากช่องลำคอ เห็นอตุกกระเดือกชนิดหนึ่งอยู่ในลำคอ นึกให้ดวงใสสว่าง ถ้าไม่สว่าง ให้บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ๓ ครั้ง

๖. ฐานของศูนย์กลางกาย

แล้วเลื่อนดวงใสมาไว้ที่ศูนย์กลางกายราวสะดือ จุดวางดวงใสอยู่ที่ไหน ให้ท่านสมมุติว่า มีเข็มอันหนึ่ง ร้อยด้าย แทะจากสะดือซึ่งตั้งทะลุหลัง อีกเส้นหนึ่งทะลุจากซี่ข้างขวาไปซ้าย ท่านเห็นเป็นมโนภาพว่า ในท้องของท่านมีเส้นด้าย ๒ เส้นตัดกันเป็นรูปเครื่องหมายกากบาท จุดที่เส้นด้ายตัดกันนั้น เรียกว่า ฐานของศูนย์กลางกาย

ให้เอาดวงใสวางไว้ตรงจุดหมายที่เส้นด้ายตัดกันนั้น นึกให้ดวงใสสว่างขึ้น ถ้าไม่สว่างให้บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ๓ ครั้ง

๗. ยกดวงใสให้สูงขึ้นมาจากจุดที่เส้นด้ายตัดกัน ประมาณ ๒ นิ้วมือตัวเอง (ศูนย์กลางกาย)
แล้วนึกยกดวงใส ให้อยู่สูงขึ้นมาจากจุดหมายที่เส้นด้ายตัดกันประมาณ ๒ นิ้วมือตัวเอง นึกให้ดวงใส
ใสและสว่างยิ่งขึ้น ถ้าไม่สว่าง ให้บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ๓ ครั้ง

จากนี้ไป ให้จรวัดใจกลางดวงใสดวงนี้ที่อยู่ในท้องเรา และบริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” เรื่อยไป
ร้อยครั้ง พันครั้ง

ขณะบริกรรม “สัม มา อะ ระ หัง” นั้นให้จรวัดใจลงที่กลางดวงใส ไม่นึกไปในเรื่องอื่นใด ไม่นำความรู้ใดๆ
มาคิด หน้าทีการงานและภารกิจใดๆ ไม่นำมาคิด ไม่นำมานึก ในขณะนี้ เป็นอันขาด

ลำดับ ๒

เมื่อบริกรรมในใจ “สัม มา อะ ระ หัง” ยิ่งขึ้น ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้
ทำในทุกอิริยาบถ ทั้ง ยืน เดิน นั่ง นอน
ทำอย่างที่เราเรียกว่า “เอาใจจดจ่อ”

เป็นการสำรวมใจ จรวัดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายอย่างยิ่งยวด ก็เกิดภาวะของ “ใจสบาย” “ใจใส” “ใจหยุด”
“ใจนิ่ง” ดวงใสสมมุติที่กำหนดในตอนแรก กำหนดขึ้นเพื่อให้ใจเกาะและยึด มิให้คิดฟุ้งซ่าน ไม่ให้ส่าย ดวงใส
สมมุตินั้น จะหายไปเป็นอัตโนมัติ แล้วท่านจะเห็น “ดวงแก้วใสสว่างโชติ” ในท้องของท่าน ดวงแก้วใสนี้ คือ
“ดวงปฐมมรรค” หรือเรียกอีกอย่างว่า “ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน”

ลำดับ ๓

เป็นลำดับเห็น ศิล สมาธิ ปัญญา ตามแนวมรรค ๘

- เมื่อเห็นดวงแก้วใสสว่างโชติ คือ ดวงปฐมมรรค ดวงที่ ๑ แล้ว
- ดวงปฐมมรรคนี้ จะเป็นพื้นฐานให้ท่านได้เห็นดวงศีลอย่างง่ายดาย

ความยากอยู่ที่ว่า ทำปฐมมรรคให้เกิดขึ้นได้หรือไม่เท่านั้น

ถ้าทำปฐมมรรคให้เกิดขึ้นไม่ได้ เราก็หมดโอกาสที่จะเข้าถึง ศิล สมาธิ ปัญญา เมื่อเราเข้าถึง ศิล สมาธิ
ปัญญาไม่ได้ แสดงว่าเราหมดหนทางที่จะได้ “มรรคผล” และเมื่อเราไม่ได้มรรคผล ชาตินี้เกิดมาเพื่อตายเปล่า
ไม่ได้ประโยชน์อะไร มีแต่จะสร้างเวรสร้างกรรมเพิ่มขึ้น หรือไปเรียนกัมมัฏฐานของสายมารเข้า (คือกัมมัฏฐาน
ที่กำหนดใจไม่ตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย) ก็จะถอยหลังเข้าคลองกันใหญ่

- เมื่อเห็นดวงปฐมมรรค (ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน) แล้ว ให้ท่านส่งใจจึ่งกลางดวงปฐมมรรคไว้หยุด
และนิ่ง กลางดวงปฐมมรรคนั้น ไม่ถอยหลังกลับ แล้วส่งใจจึ่ง กลางดวงปฐมมรรคให้ยิ่งขึ้น

- กลางดวงปฐมมรรคนั้นเอง ท่านจะเห็น “จุดใสโตเท่าปลายเข็ม” จุดใสเล็กนี้ คือ “มัชฌิมาปฏิปทา” หรือเรียก “เอกายนมรรค” หรือเรียกว่า “กลาง”

เมื่อเห็นจุดใสโตเท่าปลายเข็มแล้ว ให้เอาใจจืดตรงจุดใสเล็กนั้นและเพิ่มความหยุด ความนิ่งของใจ ให้ทับทวีขึ้น ต่อเมื่อ “ใจหยุดและนิ่ง ถูกส่วน” จุดใสเล็กจะหายไป เกิดความ “ว่าง” ซึ่งความว่างนั้น มีลักษณะ เว้งว่าง ประดุจท้องฟ้า เรียกว่า “สุญญตา”

- ในว่างนั้น หรือในสุญญตานี้ ท่านจะเห็นดวงใสอีกดวงหนึ่ง ดวงใสที่ ๒ นี้คือ “ดวงศีล”

- เมื่อเห็นดวงศีลแล้ว ปฏิบัติตามแนวที่กล่าวแล้ว ส่งใจนิ่งไปกลางดวงศีล จะเห็นดวงใสที่ ๓ คือ “ดวงสมาธิ” ส่งใจนิ่งลงไปที่ดวงสมาธิ ก็จะได้เห็นดวงใสที่ ๔ คือ “ดวงปัญญา”

และเมื่อส่งใจนิ่งไปที่กลางดวงปัญญาแล้ว จะเห็นดวงใสอีกดวงหนึ่งเป็นดวงที่ ๕ เรียกว่า “ดวงวิมุตติ” ส่งใจนิ่งลงไปที่กลางดวงวิมุตติ จะเห็นดวงใสอีกดวงหนึ่ง เป็นดวงที่ ๖ เรียกว่า “ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ”

บัดนี้ ท่านได้เห็น ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ตามหลักของมรรค ๘ แล้ว

มรรค ๘ ไม่ใช่จะเห็นแค่ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา เท่านั้น ผลพลอยได้ก็คือ ยังได้เห็นดวงปฐมมรรค ดวงวิมุตติ และดวงวิมุตติญาณทัสสนะอีกด้วย

นั่นคือ ท่านได้เห็นดวงปฐมมรรค (ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน) ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ รวมเป็น ๖ ดวงธรรม ดวงธรรมเหล่านี้ ท่านเห็นในท้องของท่าน

เมื่อเห็นดวงธรรม ๖ ดวงในท้องของท่านแล้ว ต่อไปจะทำอย่างไรต่อไปอีก

ท่านส่งใจนิ่ง ลงไปกลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ประคองใจให้หยุดและให้นิ่ง ในว่างกลางดวงธรรม ท่านจะเห็นอะไรอีก

ลำดับ ๔

เป็นลำดับเห็น กายมนุษย์ละเอียด (กายฝัน)

- เมื่อท่านส่งใจ นิ่งและหยุด ลงไปกลางดวงธรรมที่ ๖ คือ กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ณ กลางดวงธรรม ท่านจะเห็น “จุดใสเล็กเท่าปลายเข็ม” เอาใจจืด ตรงจุดใสเล็กนั้น

- จุดใสเล็กนั้น จะว่างเป็น “สุญญตา” เกิดความเว้งว่างใหญ่ไพศาล ในว่างนั้นท่านจะเห็น “ตัวตนของท่าน” มีรูปร่างหน้าตาเหมือนตัวท่าน คือ เหมือนกับกายมนุษย์หยาบ ได้แก่กายที่กำลังอ่านอยู่ขณะนี้ กายที่ท่านเห็นกลางของความว่างใสนั้น คือ “กายมนุษย์ละเอียด” หรือเรียกว่า “กายฝัน” ของท่าน

- กายฝันหรือกายมนุษย์ละเอียด เขาจะทำหน้าที่ฝันเมื่อกายมนุษย์นอนหลับ เมื่อกายมนุษย์ตื่นจากหลับ ไม่ทราบว่กายฝันนั้นหายไปไหน ทั้งที่กายนี้เป็นตัวของเรา ทำหน้าที่ไปฝันมาฝันอยู่ทุกคืนวัน เมื่อกายมนุษย์นอนหลับ คินใดฝันร้ายกายมนุษย์จะทุกขร้อน เหมือนหนึ่งกายมนุษย์ได้รับเคราะห์กรรมไปตามที่ฝันนั้นด้วย

-แต่เราก็ไม่คิดค้นคว้าหาความรู้ถึงกายฝันว่า เหตุใดเราจึงต้องมีกาย ๒ กาย คือ กายมนุษย์หยาบ คือ กายที่กำลังอ่านหนังสืออยู่ขณะนี้และมีการทำหน้าที่ฝัน เมื่อกายมนุษย์นอนหลับ กายฝันอยู่ที่ไหน ทำไมจึงจับ

ต้องไม่ได้จับต้องได้แต่กายมนุษย์หยาบ และเหตุใดกายฝนนับกับกายมนุษย์จึงมีหน้าตา ลักษณะ ท่าทางเหมือนกัน ถ้าฝนนับกายมนุษย์จะไม่ทุกขหรือไม่ได้ไหม เหตุใดจึงยึดมั่นว่ากายฝนนับเป็นตัวตนของท่านด้วยเล่า

- ทุกคนยอมรับว่า เคยฝนนับ เคยเห็นกายฝนนับกันทุกคน และยอมรับความจริงว่า เรามี ๒ ตัวตน คือ กายมนุษย์กับกายฝนนับ ถ้าใครมาล่วงเกินกายมนุษย์ เราจะต้องป้องกัน และถ้าใครมาล่วงเกินกายฝนนับ ในขณะที่เรานอนหลับไปนั้น กายฝนนับของเราก็ต้องต่อสู้จนเต็มกำลังเช่นกัน ผู้ได้ก็ผู้ ถึงผู้ไม่ไหว เราก็ต่อสู้

- แปลว่า เราผู้ทั้ง ๒ กาย คือ กายมนุษย์หยาบต่อสู้การดำเนินชีวิตในโลกมนุษย์ ใครมารังแกกายมนุษย์ ก็ต่อสู้ไปตามเรื่องของกายมนุษย์ ครั้นกายมนุษย์นอนหลับ กายฝนนับหรือกายมนุษย์ละเอียดก็ต่อสู้ไปในโลกของความฝนนับของเขา

ความไพศาลของโลกมนุษย์ กายมนุษย์หยาบทราบเป็นอย่างดี

แต่ความมหึมาของโลกความฝนนับ กายฝนนับของท่านไปเรียนรู้อะไรมาบ้าง และจะสู้กันอย่างไรต่อไป และจะไปสู้กับใคร ที่ไหน เมื่อไร

กายมนุษย์ต่อสู้ กายฝนนับเขาก็สู้ด้วย

กายมนุษย์ชนะ กายฝนนับชนะด้วย

กายมนุษย์ “เห็นธรรม” กายฝนนับเห็นด้วย

แต่ถ้ากายมนุษย์ทำบาป กายฝนนับตกนรก

กายมนุษย์ตาย กายฝนนับรับภาระแทนกายมนุษย์ ทุกข้อหา

กายมนุษย์ที่ไม่มีธรรมเป็นเกาะเป็นหลัก

กายฝนนับรับเคราะห์กรรมทุกสถาน

นี่คือ ความเกี่ยวข้องกันระหว่าง กายมนุษย์ (หยาบ) กับกายฝนนับ (กายมนุษย์ละเอียด) เมื่อมีกายมนุษย์ (หยาบ) กายละเอียดของกายมนุษย์คือ กายฝนนับ ทุกท่านยอมรับความจริงข้อนี้

กายละเอียดต่อกายฝนนับ มีกายอะไรอีกหรือไม่ จะทราบได้อย่างไร และมีอะไรเป็นข้อพิสูจน์

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เป็นหน้าที่ของท่านที่ต้องค้นคว้าหาต่อไป

ถ้าท่านค้นหาไม่ได้ แปลว่า เราไม่มีโอกาสได้มรรคผล

เราแสวงหามรรคผลกันทุกคน แต่ไม่ทราบว่า จะไปแสวงหาที่ไหน

เพราะไม่รู้ทางเดิน ไม่ทราบว่า จะไปตรงไหน และอย่างไร

เราเป็นคนเกิดยุคนี้ก็จริง แต่ความรู้ของเกจิอาจารย์ก่อนๆ พอมีตำรับตำราค้นคว้า เราพอจะทราบว่า อาจารย์ใดมีความรู้อะไร มีเนื้อหาวิชาเท่าไร อะไรบ้าง

แต่ยังไม่มีใครบอกแก่เราว่า กายฝนนับของเราอยู่ที่ไหน อยู่อย่างไร ทำอย่างไรจึงจะไปพบได้ ผู้ที่บอกเราได้ อย่างชัดเจน มีกฎเกณฑ์การปฏิบัติและมีการพิสูจน์ได้คือ พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร หรือที่เรียกว่า “หลวงพ่อดุสิต” เท่านั้น

สรุปการเดินทางของกายมนุษย์

กายมนุษย์แสวงหามรรคผล ด้วยการตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย ทำใจหยุด ทำใจนิ่ง ตามหลักของ **สจิตตปริโยทปน** เพื่อให้ถึงศีล สมาธิ ปัญญา ตามนัยแห่ง อริยมรรค ๘

- ใจของกายมนุษย์ หยุดถูกส่วน เห็นดวงปฐมมรรค ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ รวม ๖ ดวงธรรม ดวงธรรมเหล่านี้เป็นดวงแก้วใส บริสุทธิ์ สว่างโชติ

- ณ ที่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั้น พอจุดใสเล็กเท่าปลายเข็มวางเป็นสัจจะธาตุ ท่านจะเห็น กายมาเกิด กายไปเกิด ก็คือ “กายฝัน” หรือเรียก “กายมนุษย์ละเอียด”

- เอาการฝันของท่าน ปฏิบัติอย่างที่กายมนุษย์ทำมานี้ คือ เห็นดวงธรรมอีก ๖ ดวง หมายความว่า กายฝันเขาก็แสวงหามรรคผลต่อไป ถ้ามองว่าจะไปพบอะไรอีก สิ่งนั้นคือ หลักชัยของเรา

ลำดับ ๕

เป็นขั้นเห็นกายละเอียดต่อจากกายฝัน และบรรลุธรรมกาย

- แต่เดิมตกลงกันว่า เราเลือกมรรคทางนิพพาน มรรคทางนิพพาน คือ เรื่องของอริยมรรคมีองค์ ๘ เรียกว่า มรรค ๘

- มรรค ๘ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา และความหมายของ ศีล สมาธิ ปัญญา เราเข้าใจแล้ว

- การทำใจให้เห็น ศีล สมาธิ ปัญญา นั้น เราทำได้แล้ว คือ ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย บริกรรมในใจว่า “สัม มา อะ ระ หัง” ในที่สุด ท่านเห็นดวงธรรมในห้องของท่าน รวม ๖ ดวงคือ

๑. ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน (ดวงปฐมมรรค)

๒. ดวงศีล

๓. ดวงสมาธิ

๔. ดวงปัญญา

๕. ดวงวิมุตติ

๖. ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

- กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ท่านเห็นตัวของท่าน เรียกว่า “กายมนุษย์ละเอียด หรือกายฝัน” การปฏิบัติลำดับต่อไป

บังคับให้กายฝันทำดวงธรรมอีก ๖ ดวงธรรม ตามแนวที่กล่าวแล้ว

กลางดวงธรรมที่ ๖ ท่านจะเห็น “กายทิพย์หยาบ” ของท่าน รูปร่างเหมือนกายมนุษย์ทุกประการ แต่การแต่งกาย คือ เครื่องทรงไม่เหมือนกัน กายทิพย์หยาบมีขลุ่ย เครื่องแต่งตัวเหมือนตัวละคร

ปฏิบัติเช่นนี้เรื่อยไป ท่านจะเห็นกายต่างๆ ที่ละเอียดยิ่งขึ้น

ในที่สุดบรรลุ “ธรรมกาย” เป็นพระพุทธรูปขาวใส เกตุดอกบัวตูมสว่างโชติ ขาวและใสประดุจเพชร นิ่งขัดสมาธิอยู่ในห้องของท่าน

บัดนี้ ความปรารถนาของท่านสำเร็จแล้ว คือ ท่านได้เห็น “ธรรมกาย” มรรคผลของเราอยู่ที่ธรรมกาย ถ้าไม่เป็นธรรมกายแปลว่า ยังไม่ได้มรรคผล แต่การได้มรรคผลนั้น มีเบื้องต้น ระดับกลาง และขั้นปรมาตม์ เราจะได้ระดับไหน จะต้องเรียนกันต่อไป

ขอสรุปเสียก่อนว่า สัจธรรมอันนี้เป็นของจริง การบำเพ็ญกิจทางใจ เพื่อมรรคผลนิพพาน ตามหลักของ มรรค ๘ ท่านจะเห็นกายตั้งแต่ต้นจนจบ ดังนี้

๑. กายมนุษย์ (กายมนุษย์หยาบ)
๒. กายฝัน (กายมนุษย์ละเอียด)
๓. กายทิพย์หยาบ
๔. กายทิพย์ละเอียด
๕. กายรูปพรหมหยาบ
๖. กายรูปพรหมละเอียด
๗. กายอรูปพรหมหยาบ
๘. กายอรูปพรหมละเอียด
๙. ธรรมกายโคตรภูหยาบ (กายธรรม)
๑๐. ธรรมกายโคตรภูละเอียด (กายธรรมละเอียด)
๑๑. ธรรมกายพระโสดาหยาบ (พระโสดามรรค, พระโสดาปฏิมรรค)
๑๒. ธรรมกายพระโสดาละเอียด (พระโสดาผล, พระโสดาปฏิผล)
๑๓. ธรรมกายพระสกิทาคามีหยาบ (พระสกิทาคามีมรรค, พระสกิทาคามีปฏิมรรค)
๑๔. ธรรมกายพระสกิทาคามีละเอียด (พระสกิทาคามีผล, พระสกิทาคามีปฏิผล)
๑๕. ธรรมกายพระอนาคามีหยาบ (พระอนาคามีมรรค, พระอนาคามีปฏิมรรค)
๑๖. ธรรมกายพระอนาคามีละเอียด (พระอนาคามีผล, พระอนาคามีปฏิผล)
๑๗. ธรรมกายพระอรหัตต์หยาบ (พระอรหัตตมรรค, พระอรหัตตปฏิมรรค)
๑๘. ธรรมกายพระอรหัตต์ละเอียด (พระอรหัตตผล, พระอรหัตตปฏิผล)

กายหยาบกับกายละเอียด เกี่ยวข้องเกื้อกูลกัน

- กายมนุษย์กับกายฝัน มีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร ได้กล่าวแล้ว
- เรายอมรับว่าเรามีกายฝัน เพราะทุกคนเคยฝัน และเมื่อเราปฏิบัติกิจทางใจ โดยตั้งใจไว้ที่ ศูนย์กลางกาย แล้วทำใจให้เป็นไปตามหลักของมรรค ๘ เราจึงได้พบกายฝัน และได้พบกายละเอียดต่อไปอีก
- กายของเราทั้งหยาบและละเอียด มีความเกี่ยวข้องกัน เกื้อกูลกัน เพราะต่างก็มีหน้าที่ที่จะต้องทำ จะทราบเรื่องนี้ได้ก็ต้องตรวจสอบด้วยรู้และญาณของ “ธรรมกาย” เท่านั้น

๑. เมื่อมีกายมนุษย์ กายละเอียดของกายมนุษย์ คือ กายผืน
๒. เมื่อมีกายผืน กายละเอียดของกายผืน คือ กายทิพย์หยาบ
๓. พอถึงกายทิพย์หยาบ กายละเอียดของกายทิพย์หยาบ คือ กายทิพย์ละเอียด
๔. พอถึงกายทิพย์ละเอียด กายละเอียดของกายทิพย์ละเอียด คือ กายรูปพรหมหยาบ
๕. พอถึงกายรูปพรหมหยาบ กายละเอียดของกายรูปพรหมหยาบ คือ กายรูปพรหมละเอียด
๖. พอถึงกายรูปพรหมละเอียด กายละเอียดของกายรูปพรหมละเอียด คือ กายอรุปรหมหยาบ
๗. พอถึงกายอรุปรหมหยาบ กายละเอียดของกายอรุปรหมหยาบ คือ กายอรุปรหมละเอียด
๘. พอถึงกายอรุปรหมละเอียด กายละเอียดของกายอรุปรหมละเอียด คือ ธรรมกาย
๙. พอถึงธรรมกายก็มีกายละเอียดของธรรมกายต่อไปอีกไม่สิ้นสุด

เรื่องของเรา ยากเข็ญอย่างนี้แหละท่าน

ความเชื่อของเราอย่างหนึ่งที่ว่า ขอให้ตายไปเกิด จะได้หมดเวรหมดกรรมกันเสียที จึงเป็นความรู้ที่เชื่อกันมาอย่างผิดๆ แท้ที่จริงกายมนุษย์อยู่ในโลก ว่าจะทุกข์ ก็รับว่าทุกข์ แต่พอกายมนุษย์ตาย กายผืนก็เป็นผู้รับความรู้สึกแทนกายมนุษย์ เสมือนหนึ่งที่กายมนุษย์รู้สึกเหมือนอยู่ในโลก คราวนี้ก็จะได้รู้กันว่า ทุกข์ที่ได้รับเมื่ออยู่ในโลกนั้นไม่เท่าไรเลย เพราะหกรรมและทุกข์เวทนาที่ได้รับเมื่อตายไปแล้วนั้นแสนสาหัสเหลือจะกล่าวคนที่คิดฆ่าตัวตายจึงเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง

ด้วยรู้และญาณของ “ธรรมกาย” ทำให้เราหูตาสว่างขึ้น ว่าความรู้บางอย่างที่เราเชื่อกันมาแต่ปางบรรพนั้น เป็นความรู้ที่ผิดๆ มากมายเหลือเกิน โดยเฉพาะความรู้ที่ว่า เรามีตัวตนเพียงหนึ่งนั้น ท่านก็เห็นแล้วว่า อย่างน้อยเรามีกายถึง ๑๘ กาย และความรู้ที่เคยได้กันมาว่า ตายแล้วดับหรือตายแล้วเกิด นรก สวรรค์ นิพพาน มีอยู่อย่างไร หรือไม่ เมื่อท่านฝึกเป็น “ธรรมกาย” แล้ว ปัญหาเหล่านี้จะแจ้งแก่ท่านเอง ขอแต่ว่าฝึกฝนเจริญวิชาธรรมกาย ให้แก่กล้าขึ้นเกิด “ธรรมกาย” เท่านั้นจะพิสูจน์อะไรทั้งหลายทั้งปวงได้

ธรรมกายคืออะไร

ธรรมกาย คือ พระปฐมิมากร (พระพุทธรูป) เกตุดอกบัวตูม ขาวและใส ประดุจเพชร รัศมีโชติ

ธรรมกาย เป็นตัวพระรัตนตรัย

รัตนะ แปลว่า แก้ว ตรัย แปลว่า สาม

รัตนตรัย แปลว่า แก้ว ๓ ประการ เป็นแก้วขาวและใส มีชีวิตจิตใจ พุดได้ เคลื่อนไหวได้ เป็น

“แก้วเป็น” ไม่ใช่แก้วตายเหมือนอย่างแก้วน้ำขวดน้ำ หรือกระจกที่ขายตามตลาด แก้วน้ำขวดน้ำกระจกตามตลาด เป็นแก้วตายเพราะไม่มีชีวิตจิตใจ พุดไม่ได้ เคลื่อนไหวไม่ได้

ที่ว่า รัตนตรัย เป็นแก้ว ๓ ประการ คือ

๑. องค์ธรรมกาย เป็นแก้วขาวและใส องค์ธรรมกายเป็น**พุทธรัตนะ**

๒. ดวงธรรม ในท้องของธรรมกาย มีลักษณะเป็นดวงแก้วขาวและใส คือ ดวงธัมมานุปัสสนาสติ-
ปัญญา เป็น**ธรรมรัตนะ**

๓. ใจ ขององค์ธรรมกาย คือ เห็น จำ คิด รู้ ของธรรมกาย พุดให้ง่าย ความรู้สึก นี้ คิด ของธรรมกาย
เป็น**สังฆรัตนะ**

ใครเห็นธรรมกายในท้องของตนผู้นั้นชื่อว่า “เข้าถึงพระรัตนตรัย”

๔. ในสุดตันตปิฎก พระพุทธองค์ทรงรับสั่งแก่สามเณรวาเสฐี ว่า “**ตถาคตสุ ส เหน้ วาเสฐฐา
อริวงนั ธมมกาโย กิติปิ ๗**”

(สามเณรวาเสฐี ธรรมกายคือตถาคต)

ในธรรมบท พระพุทธองค์ทรงรับสั่งแก่พระวักลี ว่า “**โย โฆ วกฺกฺลึ ธมฺมํ ปสฺสตี โส มํ ปสฺสตี
โส ธมฺมํ ปสฺสตี**”

(ภิกษุวักลี ผู้ใดเห็น ดวงธรรม ผู้นั้นชื่อว่า เห็นเรา)

เมื่อรวม พุทธวัจนะทั้งสองเข้าด้วยกัน สรุปได้ว่า “**ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าคือธรรมกาย**”

พุทธวัจนะดังกล่าว ถ้าเขียนติดไว้ที่บ้านหรือที่ใด ก็จะเป็นสิริมงคลแก่ที่แห่งนั้น เป็นกุศลไพศาลด้วย
เพราะใครอ่านเข้า เขาก็จะท่องจำในใจ จดจำพุทธวัจนะสำคัญไว้ได้ สืบต่อกันไป นานแสนนาน

“**ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย**”

“**ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าคือธรรมกาย**”

อานูภาพของธรรมกาย

๑. พระพุทธเจ้า ทรงสอนให้เราหาที่พึ่ง ที่พึ่งของเรามี ๓ อย่าง ที่เราเรียกว่า “ไตรสรณาคมน์”
ได้แก่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ตามที่พระองค์ประทานแก่ปัญจวัคคีย์ ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน
คำสอนอันนี้ พระสงฆ์ใช้สอนพุทธบริษัท จนทุกวันนี้ คำสอนนี้ ก็คือ

พุทธํ สรณํ คจฺจามิ

ธมฺมํ สรณํ คจฺจามิ

สงฺฆํ สรณํ คจฺจามิ

ทุดิยมฺปิ พุทฺธํ สรณํ คจฺจามิ ๗ล๗

ตติยมฺปิ พุทฺธํ สรณํ คจฺจามิ ๗ล๗

แปลว่า ข้าพเจ้าขอถึง พระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่ง เป็นที่ระลึกถึง

ข้าพเจ้าขอถึง พระธรรมเจ้า ว่าเป็นที่พึ่ง เป็นที่ระลึกถึง
 ข้าพเจ้าขอถึง พระสงฆ์เจ้า ว่าเป็นที่พึ่ง เป็นที่ระลึกถึง
 พระพุทธองค์ ทรงย้ำเรื่อง ขอถึง “ที่พึ่ง” ถึง ๓ ครั้ง (ทุติ ตติ)
 แต่พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้าที่ว่านั้น หมายถึงอะไร
 - พระพุทธเจ้า หมายถึง ธรรมกาย
 - พระธรรมเจ้า หมายถึง ดวงธรรมทำหน้าที่ทำให้เป็นธรรมกาย คือหมายถึง ดวงธัมมานุปัสสนา
 สติปัฏฐาน เป็นดวงแก้วใสในท้องธรรมกาย
 - พระสงฆ์เจ้า หมายถึง ใจ (เห็น จำ คิด รู้) ของธรรมกาย
 ที่เราว่า **พุทธ ธรรม สงฆ์ สรณ คัจฉามิ** นั้น เป็นเพียงการ “ขอถึง” ไม่ใช่การ “เข้าถึง”
 ถ้าจะ “เข้าถึง” จะต้องปฏิบัติ ตามวิธีที่กล่าวแล้ว

๒. บทสวดมนต์ที่เราได้ยืมพระสงฆ์สวดกันทุกวัน ได้แก่ บทที่ว่า

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ พุทฺโธ เม สรณํ วรํ

- แปลว่า สิ่งอื่น ไม่ใช่ที่พึ่ง ไม่ใช่ที่ระลึกถึง

พุทธรัตนะ เป็นที่พึ่ง อันประเสริฐของเรา

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ ธมฺโม เม สรณํ วรํ

- แปลว่า สิ่งอื่น ไม่ใช่ที่พึ่ง ไม่ใช่ที่ระลึกถึง

ธรรมรัตนะ เป็นที่พึ่ง อันประเสริฐของเรา

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ สงฺโฆ เม สรณํ วรํ

- แปลว่า สิ่งอื่น ไม่ใช่ที่พึ่ง ไม่ใช่ที่ระลึกถึง

สังฆรัตนะ เป็นที่พึ่ง อันประเสริฐของเรา

พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ คือ ธรรมกาย ทรงสอนให้ยึด ธรรมกาย เป็นที่พึ่ง

๓. **ธรรมกายเป็นกาย นิจุจํ สุขํ อตฺตา** เป็นกายไม่แตกดับ เป็นสุขจริง ยึดมั่นถือมั่นเป็นตัวตน
 ได้ เป็นกายโลกุตระ ออกนอกภพ ๓ ไปได้ ไม่เวียนว่ายตายเกิด

ส่วนกายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ทั้งกายหยาบกายละเอียด เป็นกาย

อนิจุจํ ทุกฺขํ อนตฺตา เป็นกายไม่เที่ยงแตกดับเป็นทุกข์ ยึดมั่นถือมั่นเขาเป็นตัวตนไม่ได้ เป็นกาย

เวียนว่ายอยู่ในภพ ๓ ออกนอกภพ ๓ ไม่ได้ เป็นกายโลกีย์ มีรู้มีญาณที่เชื่อไม่ได้

ธรรมกาย เป็นผู้เห็นอริยสัจ ๔ เห็นวิชา ๓ คือ

ปฺพเพนิวาसानุสสติญาณ ระลึกชาติได้

จฺจฺวปฺปาตญาณ เห็นการเกิดการตายของสัตว์โลก

อาสวักขยญาณ

รู้วิธีทำให้หมดกิเลส

ส่วนกายโลภก็เห็นวิชาสำคัญเหล่านี้ ไม่ได้เลย

๔. ธรรมกาย ทำนิโรธได้ ทุกข์และสมุทัยดับไปได้เพราะการทำนิโรธของธรรมกาย

ดังนั้น ธรรมกาย จึงกำจัด ทุกข์ ภัย โรค ได้

คนที่เรียนวิชาธรรมกายจนเก่ง เคยเห็นคนแก้โรคหายได้โดยไม่ต้องกินยา ตัวอย่างอันนี้มีไม่น้อยเลย เว้นแต่ป่วยถึงขั้นแก้อะไรไม่ได้

พูดถึงการบำบัดทุกข์ในทุกวันนี้ ไม่เป็นไปตามคำสอนของพระพุทธองค์ เมื่อมีทุกข์ร้อนขึ้นมา ก็ไปหาหมอ ดูไปบูชาต้นไม้ใหญ่ ไปรดน้ำมนต์ ไปหาเจ้าเข้าผีอะไรต่อมิอะไร ร้อยแปด พลอยที่ทุกข์จะหมด กลับเป็นการเพิ่มทุกข์ เพราะวิธีการเหล่านั้นเป็นวิชาของมารเป็นของอวิชาเขา

ถ้าท่านทำใจหยุด ทำใจนิ่ง ตามวิธีที่กล่าวในตอนต้น จนเห็นดวงปฐมมรรคใส ในท้องของท่าน แสดงว่าท่านทำนิโรธเบื้องต้นเป็นแล้ว แม้จะทำไม่ได้มาก เพียงเท่านี้ ก็ถูกคำสอนของพระศาสดา ทุกข์ร้อนก็จะหมดไป แม้หมดไปไม่มากทันใจตน เราก็ไม่ต้องไปเสียเงินเสียทอง และไม่เป็นการสนับสนุนวิชาของมารให้วงกว้างออกไปอีก

เราไปสนับสนุนวิชาของมาร งานของมารก็โตขึ้น แล้วเราจะเป็นสุขกันอย่างไร เพราะมีแต่คนละทิ้งคำสอนของพระศาสดา แล้วไปสนับสนุนวิชามาร อย่างนี้ อวิชาก็ครองโลกเท่านั้นเอง

๕. ธรรมกาย เป็นที่รวมของ พระไตรปิฎก

กายและใจ ของธรรมกาย เป็น วินัยปิฎก

ดวงจิต ของธรรมกาย เป็น สุตตันตปิฎก

ดวงปัญญา ของธรรมกาย เป็น อภิธรรมปิฎก

คนที่ฝึกวิชาธรรมกาย แม้อ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ เมื่อเขาเล่าเรียนวิชาธรรมกาย จนแก่กล้า เขาจะเป็นคนฉลาดและเจ้าปัญญา อย่างไม่ต้องสงสัย

๖. อานูภาพธรรมกาย นอกจากกำจัดทุกข์ กำจัดภัย กำจัดโรค ได้แล้ว ยังช่วยให้เราสำเร็จมรรคผล คือเข้านิพพาน เพราะธรรมกายเป็นกายเข้านิพพาน แม้จะฝึกฝนไม่แก่กล้า ก็เป็นนิสัยปัจจุบันติดตัวไปปรภพเบื้องหน้า แม้ตายไปก็ไปสุคติ อบายภูมิไม่ต้องรับผู้ได้ธรรมกาย หากไม่เห็นดวงธรรม หากไม่เห็นธรรมกายแม้ว่าฝึกฝนมานานแค่ไหน ก็ไม่เห็นสักครั้ง ถึงเวลาเจ็บป่วยใกล้ตาย บริกรรมคาถา “สัม มา อะ ระ หัง” ไปจนหมดลม ก็ไปสุคติได้

ท่านปรารถนาเข้านิพพาน แต่ท่านยังฝึกกรรมกายไม่แก่กล้า ยังฝึกละสังโยชน์ไม่เข้าเกณฑ์ ท่านก็ยังเข้าไม่ได้ ท่านที่ไม่เป็นกรรมกาย แต่อยากเข้านิพพาน อันนี้ยังห่างไกล เพียงแต่อยากและตั้งความปรารถนาไว้เท่านั้น

ก็เมื่อกรรมกายมีความสำคัญขนาดนี้ เหตุใดจึงไม่รีบฝึกฝนอบรมกัน ธรรมกายกับนิพพานเป็นของคู่กัน เหมือนพระสงฆ์คู่กับวัด ชาววาสคู่กับบ้าน

๗. **เนื้อหาสาระของวิชาธรรมกาย** เท่าที่พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ เขตภาษี-เจริญ กรุงเทพมหานคร ผู้ค้นพบวิชาธรรมกายได้รวบรวมไว้ นั้น มีเนื้อวิชามากมาย ขอเชิญท่านผู้เป็นปราชญ์ติดตามมาขอศึกษาได้ที่ วัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร และเมื่อเรียนจบแล้ว ท่านก็จะเข้าใจอานุภาพของกรรมกายอย่างชัดเจน และถ้าจะให้เขียนอานุภาพกรรมกายอีก จะเขียนไปเท่าไรก็ไม่มีวันจบสิ้น ที่นำมาเขียนนี้ เป็นส่วนน้อยเหลือเกิน

๘. พระพุทธวัจนะที่ว่า “อตุตา หิ อตุตโน นาโถ”

“ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” นั้น มีความหมายอย่างไร

“ตน” อันเป็นที่พึ่งแท้ คือ “กรรมกาย” เพราะตนที่เป็นกายมนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม ทั้งหยาบและละเอียด เป็นกายโลกีย์ เป็นกาย **อนิจจัง ทุกขัง อนตตา** แตกดับได้ เป็นที่พึ่งแท้ไม่ได้ แต่เป็นที่พึ่งเทียม ส่วนกรรมกายเป็นกายไม่แตกดับ ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย จึงเป็นที่พึ่งแท้

๙. ธรรมกาย เป็นผู้กำจัดทุกข์ กำจัดภัย กำจัดโรค

ทุกข์นี้เป็นอย่างไร ยุคเรา สมัยเรา ก็เลสมิภูมิกุ้มกันสูง ในหลายรูป หลายแบบ เกาะกินใจคนของเรา เราจะแก้เพียงกรรมที่พูดกันไปเข้าหูซ้าย ออกหูขวาไม่ได้แล้ว จะนำข้อธรรม ให้พวกเราท่องวันละ ๓ เวลา ไม่ได้แล้ว จะเอามาเสกข้าวกิน ไม่ได้แล้ว เพราะมันไม่เกิดแก่จิต ไม่เกิดแก่ใจ หรือโอดตบปะเกิดแก่ใจได้อย่างไร เสียเวลา ได้ไม่เท่าเสีย ถ้าจะให้คนของท่านดี ต้องว่ากันถึงกรรมกาย

วิธีอบรมใจคน ต้องฝึกกันตามวิธีการ และมีกรรมวิธีวัดผลเป็นขั้นเป็นตอน ให้เป็นงานเป็นการ ขึ้นมาแม้ทำได้ไม่มาก แต่ก็เคยสัมผัส เห็นว่าดีกว่าการอบรมประเภท ปาฐกถาและการเทศนา เพราะการเทศน์และการปาฐกถา ได้แต่สัมผัสหู ไม่สัมผัสใจ อาจเป็นของดีในกาลก่อน แต่ยุคจรวัดนี้เห็นว่าการฝึกตามแนววิชาธรรมกายได้ผลดีมาก

๑๐. ธรรมกาย คือ ที่พึ่งของสัตว์โลก

- เมื่อเป็นกรรมกายแล้ว คือเห็นกรรมกายด้วยใจในท้องของตน ขนาดหน้าตักกว้าง ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูม เห็นทั้งหลับตาลืมตาในอิริยาบถ ๔ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน สำหรับอิริยาบถนอน

จะเห็นธรรมกายไปไสยาสน์อยู่ในห้องของเรา สภาพห้องของเรา เวลาที่เห็นธรรมกายนั้น มีสภาพเป็น “สุญญตา” กว้างใหญ่ไพศาลประดุจท้องฟ้า แม้องค์ธรรมกาย ๑๐๐ วา ก็ไปอยู่ในห้องของเราได้ ถามว่า ความเว้งว่างอยู่ที่ไหนตอบว่าอยู่กลางดวงธรรม พอจุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงธรรมว่างไป ก็เกิดสภาวะสุญญตาตรงนั้น เห็นธรรมกายตรงไหน ตอบว่าเห็นในสุญญตานั่น ดวงธรรมอยู่ที่ไหน ตอบว่าอยู่ในห้องตรงศูนย์กลางกาย ดังนั้น จึงพูดรวมกันว่า เห็นธรรมกายในห้อง ให้เป็นที่เข้าใจกันทั่วไป

- คำถามมีว่า ห้องของเราเล็กนิดเดียว เหตุใดธรรมกายองค์ใหญ่จึงอยู่ในห้องได้ คงหมดความข้องใจ เพราะเห็นด้วยใจ ใจเห็นดวงธรรมในห้อง กลางดวงธรรม มี “กลาง” (จุดใสเท่าปลายเข็ม) พอกกลางคือจุดใสเล็กลงหายไป เกิดสภาพความว่าง เป็นความเว้งว่างอันไพศาล สภาพความเว้งว่างอันไพศาลคือสุญญตา เราเห็นธรรมกายในว่างอันนั้น

- ให้ทำใจหยุดและนิ่งไว้ จะทำอะไร ก็ถามพระธรรมกาย ธรรมกายพูด “ดั่ง” ถ้าใจหยุดจริงและนิ่งจริง จะได้ยินชัดเจน แต่ถ้าใจเราหยุดและนิ่งน้อยไป จะไม่ได้ยิน ติดขัดอะไรถามได้ จะให้ช่วยอะไร ก็บอกเล่าแก้สับสนเอา ถ้าอยากให้เห็นพระองค์แสดงธรรม ฟังทำใจหยุดนิ่งและฟังให้ดีเกิด ธรรมกายพิเศษอย่างนี้ หากถึงวาระที่เราจะตาย องค์ธรรมกายเป็นที่พึ่งของเราในยามคับขันนั้น ใจของเรายึดธรรมกายได้แล้ว จะไปสูคติทันที ทุกติหรืออบายภูมิ ไม่ต้องรับเอาอีกต่อไป

แต่ถ้าเราไม่เห็นธรรมกาย อบายภูมิคือ นรกเรียกเราอยู่ตลอดเวลา ยังต้องการเราอยู่ตลอดเวลา รอว่าเมื่อไรจะตาย ตายเมื่อไร ไปนรกเมื่อนั้น ไม่มีอะไรไปสู่นรกได้เลย จะเอาปืนเอาระเบิดไปสู้ ก็สู้ไม่ได้ จะเอาความมีอำนาจหรือยศศักดิ์ หรือเอาความร่ำรวยไปสู่นรก ก็สู้ไม่ได้

ที่จะสู่นรกได้ ก็ธรรมกายเท่านั้น

ผู้ปิดอบายภูมิ คือ ธรรมกาย

ขอแต่ว่าฝึกให้เห็น ทำให้เป็นเกิด

เด็กเล็กอายุ ๓ ขวบ ก็ทำได้ นักเรียน ก็ทำได้

นิสิต นักศึกษา ก็ฝึกได้ เรียนได้

เรียนได้ ฝึกได้ ทุกระดับชั้น

อันเกิดจากประสบการณ์ ที่ได้มีกสิยุด พอเรียนธรรมกายกันแล้ว กสิยุดระดับ วัดใดโรงเรียนใด ยากจน พอฝึกธรรมกายเข้า ความจนกลายเป็นความมั่งมี ความแร้นแค้นกลายเป็นความสมบูรณ์ ผมมีหน้าที่ฝึก ที่ใดเชิญก็ไปทำธุระให้ เป็นเวลามากกว่า ๒๐ ปี อานุภาพของธรรมกายช่วยสังคมได้จริง ให้เกิดความสงบขึ้นจริง ให้ความสุขแก่ผู้ปฏิบัติจริง

แต่ว่าต้องทำจริง อย่าทำเล่น ควรให้โอกาสตนเองบ้าง

๑๑. เราเกิดมาแล้ว เราไม่พบพระพุทธเจ้า

- ยุคที่เราเกิด เราไม่พบพระพุทธเจ้า ไม่เคยเห็นหน้าตาของพระองค์ ไม่ทราบว่าเป็นหน้าตาของมนุษย์ของพระองค์เป็นอย่างไร เป็นเวรเป็นกรรมของเราอย่างหนึ่งเหมือนกัน ที่เกิดมาไม่ทันพระองค์ พบแต่ศาสนาของพระองค์ ได้เรียนคำสอนของพระองค์ เท่านั้น

- แต่เป็นโชคดีที่ได้พบธรรมกายของพระองค์ ตามที่ตรัสว่า “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย”

- เมื่อเข้าถึงธรรมกายแล้ว แปลว่า เข้าถึงพระรัตนตรัยแล้ว ความทุกข์ยากจะได้หมดไป

- ความทุกข์มีทั้งเบื้องต้น ท่ามกลางและบั้นปลาย เมื่อเป็นธรรมกายแล้ว จะต้องเรียนวิชาธรรมกายให้สูงขึ้นไป เพื่อจะได้ความรู้้นั้นมากำจัดทุกข์ กำจัดภัย กำจัดโรค ตามระดับแห่งความยากง่ายของทุกข์ภัยนั้นๆ

- อย่าทอดธุระ เรียนแค่เห็นดวงธรรม เรียนแค่เห็นธรรมกาย หรือเรียนแค่ไปเห็นนรก สวรรค์ นิพพาน แล้วก็พอใจ

- เรียนเท่านี้ไม่ได้ ต้องเรียนสูงขึ้นไปเรื่อยๆ จึงจะได้วิชชามาสู้กับความทุกข์ร้อน เพราะความทุกข์ร้อนบางอย่าง ต้องแก้ด้วยความรู้ชั้นสูง ถ้าความรู้ต่ำ จะสู้ทุกข์ร้อนนั้นไม่ได้ ต้องสู้กับด้วยวิชาชั้นสูง จึงจะชนะทุกข์ชั้นอุกฤษฏ์ได้

การเห็นธรรมที่ถูกต้อง

๑. การเห็นดวงธรรม

จะต้องเห็นอยู่ในห้องของตน ถ้าเห็นดวงธรรมนอกตัว เช่น เห็นที่ตา เห็นที่ศีรษะ เห็นที่หน้าท้อง เป็นการเห็นที่ผิด เพราะเป็นการเห็นนอก การเห็นนอกเป็นของหลอก เห็นในเป็นของจริง ของพระเดินในของมารเดินนอก ตรงกันข้ามอย่างนี้

เมื่อเห็นดวงธรรมดวงที่หนึ่ง ก็ต้องเห็นดวงที่สองต่อไป วิธีเห็นดวงที่สอง จะต้องจี้ใจจี้กลางดวงธรรมดวงแรก ให้เห็น “กลาง” เสียก่อน “กลาง” นั้นเป็น “จุดใสเล็กเท่าปลายเข็ม” แล้วจุดใสเล็กเท่าปลายเข็มจะว่างเป็น “สุญญตา” ในว่างนั้นก็จะเห็นดวงที่สอง ลอยขึ้นมาให้เห็น ทำเช่นนี้เรื่อยไป จนกว่าจะครบ ๖ ดวง ภายหนึ่งมีดวงธรรม ๖ ดวงธรรม

๒. การเห็นกาย

จะต้องเห็นกายในห้องของตน ถ้าเห็นกายนอกตัวเป็นการเห็นที่ผิด กายอยู่ในดวงธรรมที่ ๖ เมื่อจี้ใจลงกลางดวงธรรมที่ ๖ ให้ถูก “กลาง” คือ จุดใสเท่าปลายเข็ม จุดใสเล็กกว่าเป็นสุญญตา ก็จะเห็นกายในว่างนั้น

ให้เห็นภายในกายตามแนวนี้เรื่อยไป พอถึงกายใหม่ก็เพ่งดวงธรรมของกายใหม่ไปอีก ๖ ดวงธรรม ถึงดวงธรรมที่ ๖ จะเห็นกายใหม่อีก กายมนุษย์หันหน้าไปทางใด กายที่เห็นในท้องจะต้องหันหน้าไปทางนั้น

กายมนุษย์กับกายผี รูปร่างหน้าตาเหมือนกัน กายทิพย์หยาบ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหมหยาบ กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหมหยาบ กายอรูปพรหมละเอียด จำนวน ๖ กายนี้ รูปร่างหน้าตาเหมือนกายมนุษย์ แต่มีชฎาและเครื่องทรงเหมือนตัวละคร มีรัศมีและความสวยงามต่างกัน หากเห็นกายดังกล่าวไม่เหมือนตัวเรา ให้ทำใหม่จนกว่าจะเห็นกายมนุษย์ เหตุที่ไม่เหมือนเพราะมารจำแลง เราต้องทำกายใหม่ให้หน้าตาเหมือนตัวเราให้จงได้

ธรรม ๓ ฝ่ายในใจเรา

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก กว่าจจะรู้ซัดก็ต่อเมื่อเป็นธรรมกายขั้นสูงแล้ว รู้ได้เห็นด้วยญาณของธรรมกายเท่านั้น อย่างอื่นรู้เห็นไม่ได้เลย

ที่ใจของสัตว์โลกทั้งปวง มีธรรม ๓ ฝ่ายปกครอง จึงทำให้ใจของเรา แปรปรวน บางครั้งก็ดี บางครั้งไม่ดี บางจังหวะเฉย ๆ เป็นกลาง ๆ คือ

๑. ภาคบุญ (ภาคพระ, ภาคกุศล, ภาคขาว)

จังหวะใดใจเราชุ่มชื่น อยากทำบุญ เจริญภavana เกิดความสว่างเห็นมรรคผล จังหวะนั้นภาคบุญส่งผลให้ ธรรมภาคบุญ เป็นธรรมกายสีขาว ดวงธรรมก็ขาวและใส มีรัศมีสว่างโชติ

๒. ภาคบาป (ภาคมาร, ภาคอกุศล, ภาคดำ)

โอกาสใด ใจเราขุ่นมัว อยากก่อเวร พยาบาท มีโลภะ โทสะ โมหะ มีแต่ความมืดไม่เห็นธรรม โอกาสนั้นภาคบาปส่งผลให้ ธรรมภาคบาปเป็นธรรมกายสีดำ ดวงธรรมก็ดำเป็นนิล

๓. ภาคกลาง (อัพยาکتาธัมมา)

เวลาใดใจเราเฉย ๆ บุญไม่อยากทำบาปก็ไม่สร้าง แปลว่า ธรรมภาคกลางส่งผล ธรรมภาคกลางหรือภาคอัพยาکتาธัมมา ธรรมกายของเขาสีตะกั่วตัด ดวงธรรมก็สีอย่างนั้น บางทีก็ต่าง ๆ ดำ ๆ เอนิยายไม่ได้

ธรรม ๓ ฝ่าย เกี่ยวข้องกับตัวเรา เพราะเขาอยู่ใน “ใจ” ของเรา เราอยู่ใต้อำนาจปกครองของเขา ถ้าเราทำใจสงบระงับ ทำใจหยุด ทำใจนิ่ง เราก็อยู่ในปกครองของภาคพระ จะมีแต่ความสุข ความเจริญ เห็นธรรม เห็นมรรคผล สงบและมีสุคติเป็นทางไป

แต่เป็นเคราะห์กรรมของเรา ใจไม่สงบ มีแต่โลภะ โทสะ โมหะ พยาบาท จงเวร เราก็อยู่ภายใต้ปกครองของมาร จะเกิดความเลื่อม แก่ เจ็บ ตาย พัดพวาก มืด บอด ไม่เห็นธรรม ไม่สว่าง มีทุคติเป็นทางไป ส่วนประเภทที่บุญไม่ทำ กรรมไม่สร้าง อยู่เฉย ๆ ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ประเภทนี้ก็ไปทุคติด้วย

ธรรม ๓ ฝ่าย เป็นข้าศึกต่อกัน ไม่ถูกกัน

หน้าที่ของเราคือ ทำใจให้ใส ทำใจให้หยุด อยู่ฝ่ายสัมมาทิฐิไว้ อย่าทำใจอยู่ฝ่ายมิจฉาทิฐิ

งานของพระ – งานของมาร นั้นต่างกัน

ภาคพระก็มีพระพุทธรเจ้า ภาคมารก็มีพระพุทธรเจ้า

ต่างฝ่ายต่างมีพระพุทธรเจ้า

มีหน้าที่ปกครองสัตว์โลก ด้วยกันทั้งคู่

มีหน้าที่ปกครอง ต่างกัน

ใครถูกพระปกครอง ก็รอดตัว

ใครถูกมารปกครอง ก็เคราะห์ร้าย

งานของพระ

มีหน้าที่ให้สัตว์โลกพ้นทุกข์ ให้พ้นจากเวียนว่ายตายเกิด ให้เป็นสุข ให้ร่มเย็น สงบระงับ สว่างเห็นธรรม ได้มรรคผล เห็นถูก จำถูก คิดถูก รู้ถูก ไปสูคติ

งานของมาร

มีหน้าที่ให้สัตว์โลกเป็นทุกข์ ให้เวียนว่ายตายเกิด เกรี้ยวกราด ไม่สงบระงับ มีเดบอด เจ็บ ตาย พัดพราก ข้าวยากของแพง ผงแล้ง เหี้ยมเตียน ภัยวิบัติ สงคราม ให้เรียนกัมมัฏฐานผิด จึงเห็นผิด จำผิด คิดผิด รู้ผิด พบดวงดำที่ใดให้ละลายทันที พบธรรมกายดำที่ใด ให้ละลายทันที เพราะเขาจะนำทุกข์มาให้

เราสู้บทบาทของพระและมารเพื่ออะไร ก็เพื่อให้หันเหใจออกจากภาคมาร ให้พ้นจากการปกครองของเขา ด้วยการทำให้ใส ให้เป็นธรรมกายภาคขาว จะได้พ้นจากการปกครองของมาร

วิชาของมาร

วิชาของมาร มี ๒ อย่าง คือ

๑. วิชาทั่วไปของมาร

๒. กัมมัฏฐานของมาร

ท่านทราบดีแล้วว่า วิชาของมารเรียนแล้วใจไม่สงบ ใจกำเริบ อยากร่ำก่อกกรรมทำเข็ญ อยากรองดี มักอ้างว่า เรียนไว้เพื่อป้องกันตัว เรียนไปแล้วมีแต่จะทำให้ตัวเองทรุดโทรม ไม่ช้าก็เร็ว แรกๆ ทำท่าจะดี ต่อไปก็เสื่อม วิชาทั่วไปของเขาก็คือ

๑. ไสยศาสตร์ เวทมนตร์ อาคมขลัง

๒. ปลุกเสกยันต์ เลขยันต์

๓. ปลุกตัว ปลุกหัวใจต่างๆ

๔. ทำเสน่ห์ สักตามตัว

๕. ทรงเจ้า เข้าผี

๖. ยาสั่ง บิดได้ บังควัน ควายธนู

๗. น้ำมันพลาญ ชีฝั่งเสนห์ ฯลฯ

คาถาก็ดี คำสวดก็ดี มักอ้างบารมีพระพุทธเจ้า เราหลงเชื่อว่าบารมีพระพุทธเจ้า และอานุภาพพระพุทธเจ้าจริง แท้จริงแล้ว พระพุทธเจ้าฝ่ายสัมมาทิฐิ ท่านไม่เล่นด้วย แต่พระพุทธเจ้าฝ่ายมิชฌาทิฐิ เขาสนับสนุนทันที ใครไปเล่นวิชาเหล่านี้เท่ากับเป็นฐานทัพให้มารแผ่อาณาจักร บ้านเมืองของเราจึงเต็มไปด้วยอวิชา เพราะเราไปหลงเชื่อเดรัจฉานวิชา เห็นได้ทั่วไป

วิชาที่ละเอียดไปจากนั้น ได้แก่วิชากัมมัฏฐาน อันเป็นวิชาที่ใช้ความละเอียดของใจ เขาจะหาทางบายเบนใจ ไม่ให้เดินถูกทางได้ ให้เราตั้งใจผิดไปจากศูนย์กลางกายเสมอ เพราะถ้าให้ถูกศูนย์กลางกายแล้ว มนุษย์ก็จะได้มรรคผลกันหมด ดังนั้น ถ้าท่านสำรวจใจให้ดี จะพบว่า กัมมัฏฐานที่กำหนดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายนั้น แทบไม่มีเลย มารมาพลิกเห็น จำ คิด รู้ของเราเสียหายหมด ให้กำหนดใจไว้ในที่ต่างๆ กัน

แต่มารเขาก็เก่งพอตัว ทั้งที่เราทำไม่ถูก แต่เขาก็ให้เราเชื่อความไม่ถูกของเราได้ วิธีของเขาก็คือ เปิดสมบัติให้ ให้คนมานิยมกันมากๆ ให้เลือนยศถาบรรดาศักดิ์ เราก็เชื่อวิธีการของเรายอดเยี่ยม เพราะทำไปแล้ว ได้โน่นได้นี้ เห็นอยู่กับตา แต่แล้วเรากลับไม่ได้มรรคผลจริง คือ เมื่อเกจิอาจารย์ผู้นั้นตายไป ตรวจดูด้วยรู้และญาณของธรรมกาย ก็พอทราบได้ว่าเกจิอาจารย์เหล่านั้นไปสู่สวรรค์เท่านั้น ไม่ไปนิพพานตามลัทธิวิธีของตนเสียแล้ว มักจะเป็นอย่างนี้ เรายังเก่งไม่เท่าเขา เพราะเขายังต้มเราได้ ทั้งที่เราอยู่

ถ้าเขาไม่เก่งจริง สัตว์โลกจะแก่ เจ็บ ตาย ได้อย่างไร แม้พระพุทธองค์เขายังมากำหนดวันตายให้ ครั้นถึงกำหนด พระพุทธองค์ก็ต้องเข้านิพพาน ตามที่เขากำหนดนั้น

ทุกวันนี้ เราเห็นของปลอมและของจริง มีพระจริง ก็ต้องมีพระปลอม จนเราไม่ทราบว่ องค์ไหน องค์จริง องค์ไหนของค์ปลอม เพราะดูไปก็เห็นเหมือนกันทั้งรูปร่างและขนาด เกี่ยวกับเรื่องนี้ มารเขาเก่งมาก พระพุทธเจ้าภาคบุญคั้นวิชาได้ พระพุทธเจ้าภาคมารเขาก็มาลบ มาแปรเปลี่ยนโดยเฉพาะวิชากัมมัฏฐาน พระพุทธเจ้าภาคบุญ คั้นพบที่ตั้งของใจว่าอยู่ศูนย์กลางกาย พระพุทธเจ้าภาคมารเขาก็มาเปลี่ยน เป็นที่หน้าผาก ที่หน้าอก ฝ่ามือ ฝ่าเท้า ซอกคอ ฯลฯ แม้คำว่า “อานาปานัสสติ” ความหมายที่แท้ ก็ให้ใจกำหนดรู้ว่ ลมหายใจเข้า ไปหยุดที่ไหน และลมหายใจออก ตั้งต้นออกที่ตรงไหน ที่หยุดของลม คือ ศูนย์กลางกาย ให้เอาใจไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายนั้น เพราะศูนย์กลางกายเป็นที่ตั้งของปฐมมรรค เป็นมรรคเบื้องต้น เป็นบาทของมรรคอื่นจะได้เดินมรรคผลกันถูกต้อง ในที่สุดจะบรรลุ “ธรรมกาย”

มารมาดลใจอีก เข้าใจไปว่า อานาปานัสสติ เป็นการกำหนดลมหายใจเข้า กำหนดลมหายใจออก ให้ลมเข้าเป็น “พุ” ลมออกเป็น “โธ” ใจเราก็อ้างเข้าวิ่งออกตามลมเข้าลมออกอยู่อย่างนั้น จึงเข้าไม่ถึงปฐมมรรค เมื่อไม่ถึงปฐมมรรคเราก้เดินมรรคผลไม่ถูก แพ้มารเขาอีก

จึงขอสรุปว่า วิชาของมาร ๒ อย่างนั้น ทั้งวิชาทั่วไปมีอะไรบ้าง และวิชาที่มีมาตรฐานมีการกำหนดใจ
อย่างไร ขอให้เรารู้จักไว้ เราจะได้ทราบว่า อะไรควรเว้น อะไรควรเรียน และอะไรควรให้การสนับสนุน เพื่อให้
อวิชาสูญญไปจากโลก ถ้าเราไม่ช่วยกันในทางที่ชอบ ก็จะเข้าทำนอง น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟอยู่นั่นเอง

พระพุทธเจ้าภาคมารได้เอากิเลสอะไร มาดองไว้ในใจของสัตว์โลกบ้าง

พระพุทธเจ้าฝ่ายบุญ สอนให้เราละกิเลส สอนให้เราละสังโยชน์ แปลว่า อย่าไปเพิ่มกิเลสให้มากขึ้น
เพราะแต่เดิมพระพุทธเจ้าภาคมารเอากิเลสมาให้ไว้แล้ว ของเก่าของเรายังทำให้หลุดไปไม่ได้ อย่าไปพอกพูน
ขึ้นใหม่อีกเลย

- ท่านทราบแต่ว่า กายมนุษย์คือ ตัวท่าน ยังมีกิเลส เราเจริญภาวนารักษาศีลกันอยู่ทุกวันนี้
เป็นการไม่เพิ่มพูนกิเลสใหม่เท่านั้น ส่วน “ของเก่า” คือ กิเลสเดิมที่นอนเนื่องอยู่ใน “ใจ” นั้นมีอะไรบ้าง

และกิเลสที่อยู่ในกายละเอียดของท่าน ท่านเข้าไปสืบทราบแล้วหรือยัง การจะไปดูกิเลสในกาย
ละเอียดอื่นๆ ถ้าดูด้วยตามนุษย์ไม่เห็น จะต้องทำ “ธรรมกาย” เป็น และใช้รู้ใช้ญาณธรรมกายตรวจ
จึงจะเห็นได้ รู้ได้

ฝ่ายอวิชาได้เอากิเลสต่างๆ ตรึงติด “ใจ” ของสัตว์โลกไว้ ดังนี้

๑. กายมนุษย์ และกายฝัน

อภิขณา พยาบาท มิจฉาทิฏฐิ

๒. กายทิพย์หยาบ กายทิพย์ละเอียด

โลกะ โทสะ โมหะ

๓. กายรูปพรหมหยาบ กายรูปพรหมละเอียด

ราคะ โทสะ โมหะ

๔. กายอรูปรพรหมหยาบ หายอรูปรพรหมละเอียด

กามราคานุสัย ปฏิฆานุสัย อวิชชานุสัย

๕. ธรรมกายโคตรภูหยาบ ธรรมกายโคตรภูละเอียด

สักกายทิฏฐิ สิลัพพตปราคาส วิจิกิจฉา

๖. ธรรมกายพระโสดาหยาบ ธรรมกายพระโสดาละเอียด

ธรรมกายพระสกิทาคามีหยาบ ธรรมกายพระสกิทาคามีละเอียด

กามราคะ ปฏิฆะ

๗. ธรรมกายพระอนาคามีหยาบ ธรรมกายพระอนาคามีละเอียด

รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทถัจจะ อวิชา

๘. ธรรมกายพระอรหันต์หยาบ ธรรมกายพระอรหันต์ละเอียด

ไม่มีกิเลสใดเจือปน

ข้อคิดเรื่องการสะสางกิเลส

๑. กายของท่าน ๑๘ กาย

- ท่านเห็นได้ก็กาย
- กายมนุษย์ คือตัวตนของท่าน ท่านเห็นอยู่แล้วถึงไม่บรรลุนิพพานอะไร ก็เห็นกันอยู่แล้ว ไม่มีปัญหาอะไร
- กายฝัน เป็นกายละเอียดต่อจากตัวมนุษย์ มีที่ท่านได้เห็นอย่างถูกวิธี ถ้าเห็นกายฝันเมื่อนอนหลับ ก็ได้เห็นกันทุกคนเพราะ ทุกคนเคยฝัน แต่ถ้าเห็นในขณะที่เรา “ไม่หลับ” คือ เห็นในขณะที่เราปฏิบัติธรรมมีใครบ้างที่ได้เห็น

ถ้าถามว่า ใครเห็นกายฝันในดวงวิมุตติญาณทัสสนะบ้าง อันเป็นการเห็นที่ถูกต้อง คงไม่มีใครเห็นเลย เว้นแต่ท่านที่ฝึกวิชชาธรรมกายเท่านั้น เมื่อไม่เห็นกายฝัน กายละเอียดต่อจากนั้นไปเป็นอันไม่ต้องพูดถึง แล้วท่านพูดว่า อาจารย์นั้นหมดกิเลส อาจารย์นี้หมดกิเลส ท่านนั้นเป็นผู้สำเร็จ ท่านเอาอะไรมาเป็นข้อพิสูจน์ความเห็นของท่าน และความเห็นนั้น ประกอบด้วยความรู้ อะไร

๒. กายของเรา ๑๘ กาย ไม่มีกิเลส เพียง ๒ กาย

- ท่านจะเห็นว่า กายของเรามี ๑๘ กาย ไม่มีกิเลสเพียง ๒ กายเท่านั้น คือ ธรรมกายพระอรหันต์หยาบ และธรรมกายพระอรหันต์ละเอียด นอกนั้นมีกิเลสทุกกาย แต่ละกายมีชื่อกิเลสต่างกันออกไป ตั้งแต่กิเลสหยาบไปถึงขั้นละเอียด ตามหลักฐานดังกล่าวนี้
- แม้บรรลุนิพพาน มรรคก็ยังสามารรถเอากิเลสไปหุ้มเคลือบธรรมกายได้อีก เห็นฤทธิ์เดชของมารเขาใหม่ ว่าเขาเก่งขนาดไหน แล้วเราจะหมดกิเลสกันอย่างไรได้

เพียงทำให้เห็นธรรมกาย ก็ยากแทบจะล้มประดาตายอยู่แล้ว เรายังต้องศึกษาความรู้สะสางกิเลสอีก ซึ่งงานสะสางกิเลสไม่ใช่งานที่ทำง่ายเลย ดังนั้น ท่านที่ไม่เห็น “ธรรมกาย” จะอ้างว่าตนหมดกิเลส จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ท่านที่ไม่เห็น “ธรรมกาย” จะพูดว่า “จะเข้านิพพาน ให้ได้” นั้นฟังไม่ได้เลย

“ธรรมกาย” เป็นสิ่งบ่งชี้ว่าใกล้นิพพานและใกล้ตถาคต ถ้าไม่เห็นธรรมกาย ก็แสดงว่าห่างไกลพระพุทธรองค์และห่างนิพพาน

วิธีทำกิเลสให้หมด หรือเรียกว่า การสะสางกิเลส

- เราทราบแล้วว่า เรามีกิเลสหรืออวิชชาห่อหุ้ม “ใจ” ของเราอยู่ทุกกาย พระพุทธเจ้าภาคมารเขาทำไว้ แก่สัตว์โลกอย่างนี้ แต่ไหนแต่ไรมา เป็นผลให้เราอยู่ในภาวะแห่งการเวียนว่ายตายเกิด ไม่รู้จบไม่รู้สิ้น เพราะ อานุภาพของกิเลสนั้น ๆ

- หน้าของเรา ก็ต้องแก้ไขตัวเอง จะทำอย่างไรกิเลสและอวิชชาเหล่านั้น จึงจะหมดและสูญหายไป จากใจเรา

ในเรื่องนี้ พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร ได้แสดงไว้ในหนังสือ “ธรรมกาย” พิมพ์เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๙๙ ที่โรงพิมพ์ไทยพาณิชย์การ สีสลม พระนคร เป็นหนังสือ บรรณาธิการนภจลินพระราชทาน วัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๔๙๙

ลิขสิทธิ์เรื่อง “ธรรมกาย” ของหนังสือเล่มนี้ เป็นของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตั้งแต่หน้า ๑๐๓ ถึง หน้า ๑๒๙ ท่านได้แสดงวิธีทำให้กิเลสหมด กิเลสสูญ คือ

อาราธนาธรรมกายพระอรหันต์ในท้องของท่าน มาเดินสมาบัติเป็นอนุโลมปฏิโลม ๗ เที้ยว และดู อริยสัง ๔ ที่ดวงธรรมของกายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ธรรมกายโคตรภู ธรรมกายพระโสดา ธรรมกายพรสกิทาคามี กิเลสในใจของกายต่าง ๆ จะหมดไป สูญไป

๑. การดูอริยสัง ๔ ดูเฉพาะกายโลเกีย คือ กายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ทั้งกายหยาบและกายละเอียด

อริยสัง ๔ ได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

ทุกข์ มี ๔ ดวง ดวงเกิดเป็นดวงใส แปลว่า ทุกข์ไม่จริง ดวงแกสีน้ำตาลจนคล้ำ ถ้าดวงนี้โตมาก กายมนุษย์ก็ชรามาก ดวงเจ็บเป็นดวงดำ ถ้าดวงโต แปลว่า ป่วยมาก ดวงตายเป็นดวงดำประดุงนิล ดวงนี้ถ้ามาจรดหัวหัวต่อกายเมื่อไร ทำให้หัวหัวต่อกายขาดจากกัน เราจะตายทันที

สมุทัย เป็นดวงดำ ๓ ดวงซ้อนกัน ดวงในดำประดุงนิล ดวงนอกดำเรื่อๆ สมุทัยนี้เป็นเหตุ ส่วนทุกข์คือ ความทุกข์ร้อนที่เรารู้สึกเป็นผล

นิโรธ เป็นดวงใสสว่างโชติ เส้นผ่าศูนย์กลาง ๕ วาขึ้นไป เส้นผ่าศูนย์กลางของดวงแค่นี้ ก็เป็นเกณฑ์ ของธรรมกายนั้น เช่น ธรรมกายโคตรภู ดูทุกข์เสร็จแล้วมาดูสมุทัย พอดูสมุทัยเสร็จ เกิดดวงนิโรธ เป็นดวงใสสว่างโชติ เส้นผ่าศูนย์กลางของดวง วัดได้ ๕ วา ขณะนั้นดวงทุกข์ดับ ดวงสมุทัยดับ จึงว่า **“นิโรธ เป็นผู้ดับทุกข์และดับสมุทัย”**

พอนิ่งไปกลางดวงนิโรธ เกิดธรรมกายพระโสดาขึ้นทันที (หน้าตักกว้าง ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูม)

มรรค แปลว่า ทางเดิน ได้แก่ดวงธรรมในท้องธรรมกาย ๖ ดวง ดวงธรรมเหล่านี้ เป็นทางเดินให้แก่ กาย คือ กายธรรม อย่างเช่น ธรรมกายพระโสดาจะไปหาพระสภิกาคามี ก็ต้องผ่านดวงธรรมในท้องพระองค์ ๖ ดวง จึงจะถึงพระสภิกาคามี เป็นต้น

๒. จากนั้นอาราธนาธรรมกายพระโสดา ดูอริยสัง ๔ของกายทิพย์ ตามแนวที่กล่าวแล้ว พอเกิด ดวงนิโรธ วัดเส้นผ่าศูนย์กลางของดวงนิโรธได้ ๑๐ วา เกิดธรรมกายพระสภิกาคามี พระสภิกาคามีดูอริยสัง ๔ ให้กายอรูปพรหม เกิดดวงนิโรธเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๕ วา เกิดธรรมกายพระอนาคามี ธรรมกายพระอนาคามีดู อริยสัง ๔ ให้แก่กายอรูปพรหม เกิดดวงนิโรธ เส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา เกิดธรรมกายพระอรหัตต์ ธรรมกาย พระอรหัตต์ เดินสมาบัติในธรรมกายโคตรภูเรื่อยไป

๓. การดูอริยสัง ๔ ดูได้เฉพาะกายโลกีย์ ในธรรมกายไม่มีอริยสัง ๔ ธรรมกายใหญ่เพียงเดิน สมาบัติในธรรมกายเล็ก เพื่อให้กิเลสละเอียดในธรรมกายเล็กหมดไป สูญไป

๔. การเดินสมาบัติของธรรมกาย ได้แก่ การเอาแผ่นใสที่รองรับของธรรมกายมาซ้อนกัน มาสับกัน เป็นผลให้กายใส ดวงธรรมก็ใสยิ่งขึ้น แผ่นนั้นก็คือ ฌาน มีลักษณะเป็นแผ่นใสกลมรอบตัว หนาคืบหนึ่ง จะเดินสมาบัติให้กายโต ก็ขยายดวงธรรมของกายนั้นให้ใหญ่ กำหนดให้ถูกเอากายนมรรค คือ “กลาง” ตรงจุดใสเท่าปลายเข็ม พอจุดใสเท่าปลายเข็มว่าง ก็ให้เห็น ดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ ของกาย ซึ่งดวงทั้ง ๔ ซ้อนกันอยู่ จะเห็นกิเลสซ้อนอยู่ในดวงทั้ง ๔ นั้น เมื่อธรรมกายพระอรหัตต์เดินสมาบัติ เป็นอนุโลม (เดินหน้า) และปฏิโลม (ถอยหลัง) แล้ว กิเลสเหล่านั้น ก็จะหมดสูญไป แต่ต้องขยันทำ หากทำบ้างไม่ทำบ้าง กิเลสก็เพียง เบาลางไป ส่วนอีกวิธีหนึ่ง ใช้เครื่องกำจัด เห็นว่ายากไปจึงไม่นำมาแสดงไว้ ไม่มั่นใจว่าท่านผู้ศึกษาจะเข้าใจได้ แค่นี้ แต่ถ้าไปรับการฝึกจากวิปัสสนาจารย์ ท่านจะเข้าใจและทำได้ ไม่ยากอะไร

เมื่อท่านทำวิชาสมาบัติได้ ตามที่กล่าวตั้งแต่ กายมนุษย์ จนถึงธรรมกายพระอรหัตต์ละเอียด ทำให้ ธรรมกายพระอรหัตต์ละเอียดสะอาดปราศจากมลทินและกิเลสใดๆ อายุตนนิพพานจะถึงดูธรรมกายของท่าน ให้ไปเกิดบนนิพพาน ประหนึ่งแม่เหล็กดูดเหล็กที่เดียว

หลักวิชาเป็นอย่างไร เป็นหลักสูตรกำหนดให้ท่านเรียน เปิดโอกาสให้ท่านที่อยากเข้านิพพาน ได้ศึกษาค้นคว้าปฏิบัติ เป็นวิธีละสังขารช้านานสำคัญ ทำทหายความสามารถของท่าน เป็นวิชา อาสวักขยญาณชั้นสูง ของจริงเป็นอย่างนี้ หลักวิชามีอยู่อย่างนี้

ท่านที่ไม่เป็นธรรมกายและยังไม่ทราบว่ากายต่างๆ มีกิเลสอะไร แม้กายละเอียดของตนก็ยังไม่เห็น
สมาบัติก็ยังทำไม่ได้ แต่อ้างว่าวิธีของตนทำให้หมดกิเลสได้ มั่นค้ำหลักวิชา ค้ำพระไตรปิฎก
หลักมืออยู่ว่า กายของเราทุกกาย ทั้งกายหยาบและกายละเอียด มีกิเลสเกือบทุกกาย
เราเข้าถึงกายละเอียดของเราได้ก็กาย
กายเหล่านั้น มีกิเลสอะไรบ้าง
ท่านเข้าไปทำลายกิเลสในกายเหล่านั้นแล้วหรือยัง
ท่านเห็นว่ากายมนุษย์หมดกิเลส แล้วกายอื่นๆ ท่านสะสางแล้วหรือยัง
อย่าหลงผิด

ท่านได้อะไรจากคำสอนของพระพุทธศาสนา

- ท่านได้ทราบ คำสอน ๓ ข้อ
- โดยเฉพาะท่านได้ทราบ **สจิตตปริโยทปน** การทำใจให้ใส ว่าจะต้องเอาใจไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย
- ท่านได้ทราบหลักของมรรค ๘

ในที่สุดเกิด “ธรรมกาย” การที่เราทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา อธิษฐานแล้วอธิษฐานอีกว่า
ขอให้ได้มรรคผลนิพพาน ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ก็ทำกันมามากต่อมากแล้ว ไม่รู้ว่าชาติ กี่ภพ วัตถุประสงค์
สำคัญก็เพื่อ ให้เห็น “ธรรมวิเศษ” ธรรมวิเศษนั้นไม่ใช่อะไร คือ “ธรรมกาย” นั่นเอง

คนเรามีการเกิด ๒ หน หนแรกเกิดจากกรรมมารดา หนที่ ๒ ถือเป็นการเกิดใหม่ คือ วันที่เราบรรลु
“ธรรมกาย” ใจเราเปลี่ยนสภาพจากเดิม เป็น “อารยะ” ทันที

เราต่างก็ปรารถนาได้พบธรรมชนิดนี้ทั่วกันทุกคน แต่เราพอเกิดมาแล้ว บาบไต ออกุศลใด ไม่เปิดโอกาส
ให้ท่านได้เรียนธรรมกาย กลับแปรเปลี่ยนไปเรียนอย่างอื่น ไปเชื่ออย่างอื่น ไปเชื่อกัมมัฏฐานภาคमार กว่าจะ
กลับตัวได้ก็สายเกินแก้ จวนจะหมดอายุอยู่แล้วยังไม่เป็น “ธรรมกาย” ยังลุ่มหลง เล่นกัมมัฏฐานของอวิชาอยู่
ทำบุญหมดเงินไปมากแล้ว ตั้งใจไม่ถูกศูนย์กลางกาย มารเขาระเบิดดวงบุญไปแล้วเท่าไร ไม่ทราบเลย เพราะ
ไม่เห็น จึงไม่รู้

แสดงว่า มีกี่คนที่ได้พบ “ธรรมกาย” ตามที่ปรารถนาไว้แต่เดิม และมีกี่คนได้เกิดหนที่ ๒ คือ
วันบรรลु “ธรรมกาย”

ข้อเสนอแนะ

๑. การแสวงหาโมกขธรรม

โมกขธรรมอยู่ที่ศูนย์กลางกายของตน ไม่ต้องไปแสวงหาที่อื่น ไม่ต้องไปอยู่ถ้ำ ไม่ต้องเข้าป่า เพราะธรรมไม่ได้อยู่ในป่า ไม่ได้อยู่ในถ้ำ แต่อยู่ที่ศูนย์กลางกายของตนเอง ให้ท่านค้นคว้าที่นั่น แต่ถ้าไปอยู่ป่า อยู่ถ้ำ เพื่อทำความเพียร นั่นอีกเรื่องหนึ่ง ปรีชาธรรมคือ การศึกษา ให้ทราบทฤษฎีทราบกฎเกณฑ์ เราเรียนแล้วยังอยู่แต่ปฏิบัติและปฏิเวธ ที่เราต้องทำกันต่อไป

ความรู้ด้านปรีชา ได้แก่ การท่องจำและการอ่าน ทำได้ไม่ยาก แต่ปฏิบัติและปฏิเวธ ทำได้ยากทั้ง ๒ อย่าง

๒. คาถา “สัม มา อะ ระ หัง”

เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ ควรบริกรรมใจในทุกอิริยาบถ แม้ยังไม่เห็นดวงธรรม จงบริกรรมไว้ในใจ ได้มีประสบการณ์ เห็นผู้ได้รับความสำเร็จ ด้วยคาถานี้มากมายเหลือเกิน ป่วยอยู่ก็หาย มีทุกข์ภัย ทุกข์นั้นก็พลันหาย คนอยากได้บุตรก็ได้บุตร ชายของไม่ดี ภาวนาแล้ว กลับชายของได้ดี ไปไหนมา ถ้าเห็นว่ามีปลอดภัย บริกรรม “สัม มาอะ ระ หัง” แล้วก็ปลอดภัยทุกราย เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ครอบจักรวาลจริงๆ แม้จะทำบุญใส่บาตร ก็ต้องบริกรรม “สัม มา อะ ระ หัง” เจิมหน้าป่าวสาว ยกเสาเอก เจิมรถได้ทั้งนั้น

มีคนถามมากมายว่า เหตุใด คาถา “สัม มา อะ ระ หัง” จึงให้ความศักดิ์สิทธิ์ปานนั้น หลวงพ่ออธิบายว่า ใครบริกรรม “สัม มา อะ ระ หัง” พระพุทธเจ้าก็เสด็จมาจรดกระหม่อมทันที อำนวยความสำเร็จให้หมดทุกราย ไม่ว่าจะบริกรรมเมื่อไร เวลาใด เป็นต้องโชคดีเสมอไป

๓. การตั้งใจ

ไม่ว่าจะทำบุญเจริญภาวนา รักษาศีล ฟังธรรม สวดมนต์ จะต้องเอาใจไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายเสมอ ถ้าไปตั้งใจไว้ที่อื่น ดวงบุญของเราถูกอวิชชาคืออमार ระเบิดไปจนหมด เหลือไว้บ้างก็เศษๆ โดยที่เราไม่รู้

๔. การทำใจหยุดใจนิ่ง

ขณะที่บริกรรม “สัม มา อะ ระ หัง” ให้จรดใจลงไปสู่ศูนย์กลางกาย ปักใจตรงไหนก็ตรงนั้น จิตตรงไหนก็ตรงนั้น เมื่อจิตหรือปักใจลงไปแล้ว ถ้ามีดก็จิตตรงมีดนั้น ถ้าสว่างก็จิตตรงสว่าง อย่าส่ายใจหรือเลือกจุดจิต ถ้าจะเห็นอะไร ก็ต้องเห็นตรงที่จิต ถ้าไม่เห็นตรงที่จิต ก็อย่าสนใจไปจุดอื่น มันคงตรงจุดนั้นอย่างเดียว แล้วมีดก็จะค่อยๆ สว่างขึ้น ส่วนที่สว่างเดิมนั้น ก็จะสว่างยิ่งขึ้นไป

อย่าไปหลงกลมาร เมื่อจี้แล้วเกิดมืด เราก็เปลี่ยนใจ สว่างทางไหน ก็สายใจตามไปนั้น ลักษณะนี้ เรียกว่า ฤกมารเขาหลอก เพราะเขารู้ว่าเราจะเห็นธรรม เขาก็หลอกเรา เดียวทำสว่างทางไหน เดียวทำสว่างที่นี้ เราก็สายใจตามไปเรื่อย เหมือนเล่นจับขโมย เหมือนแทงลูกบิลเลียดนั่นทีเดียว

มีข้อยุติว่า ถ้าไม่เห็นตรงจุดหมายที่เราจี้ เราจะไม่สนใจทั้งนั้น ไม่ว่าจะไปสว่างที่ใด เมื่อปักใจลงไปแล้ว แม้ว่ามีมืด เราก็จี้ตรงมืดนั้น ไม่นานเลย มืดนั้นก็สว่างและเมื่อปักใจลงไปถ้าสว่างก็จี้ตรงสว่างนั้น อย่าเลือกจุดจี้เป็นอันขาด

ต่อเมื่อใจหยุดแล้ว ให้หยุดในหยุดต่อไป อย่าถอยหลังกลับ คือ หยุดในหยุดเรื่อยไป จี้ไปในหยุดเรื่อยไป อย่าภาวนาแล้วหยุดดลยๆ หรือหยุดเฉยๆ แล้วไม่ทำอะไร อย่างนี้อาจไม่เข้าใจ

เอาเป็นว่า ให้หยุดแล้วจี้ตรงหยุดในหยุดเรื่อยไป จี้เข้าไปในหยุด กลางของหยุดในหยุดเรื่อยไป อย่าหยุดแล้วไม่ทำอะไร และอย่าเพ่งพิจารณาอะไร เพราะมารกำลังขวาง ให้วิชาของเราไปสู่สุดเสียก่อน แล้วจึงถึงขั้นใช้ปัญญา การฝึกฝนทางใจ ถ้าใช้ปัญญามากไปใจมันไม่เดิน

๕. ความนึก ความคิด

ใจเรานี้มีผู้ปกครอง ๓ ฝ่าย คือ ฝ่ายกุศล ฝ่ายอกุศล และฝ่ายอัพยากตาธัมมา (บุญไม่ทำ กรรมไม่สร้าง เป็นกลางๆ)

- ทำไมเราจึงนึก ดี
- ทำไมเราจึงนึก ร้าย
- ทำไมเราจึงนึก ไม่ดีไม่ร้าย เป็นกลางๆ
- ถามว่า ใครนึก
- ตอบว่า ตัวเรานี่แหละ เป็นผู้นึก
- ถามว่า นึกแต่ดีๆ อย่างเดียวไม่ได้หรือ
- ตอบว่า ก็อยากทำอย่างนั้น แต่ทำไม่ได้ตลอด เพราะบางครั้งนึกร้าย และบางครั้งนึกไม่ดีไม่ร้าย
- ถามว่าอะไรเป็นปัจจัยให้นึกดี นึกร้าย และนึกไม่ดีและไม่ร้าย
- จะตอบว่า “ใจ” ไม่ได้ เพราะใจมีหน้าที่นึก แต่จะนึกอย่างไร ถามว่าใครเป็นตัวการ ใครเป็นผู้ให้นึก

อย่างนั้น

หน้าตาของเขา เป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน

ทำไมเขาจึงมีอำนาจนัก ให้เรานึกดีก็ได้ ให้นึกร้ายก็ได้ ให้นึกไม่ดีและไม่ร้ายก็ได้

คำถามนี้ ท่านจะให้ผู้รู้ใดตอบ เพราะมันไม่ใช่ความรู้ธรรมดา

- การที่เราจะนึกอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับผู้ปกครอง ๓ ฝ่าย คือ ฝ่ายกุศล ฝ่ายอกุศล และ

ฝ่ายอัพยากตาธัมมา

กุศล	=	ฝ่ายบุญ
อกุศล	=	ฝ่ายบาป
อัพยาكاتธัมมา หรืออัพยากถุต	=	ฝ่ายกลาง

ทั้ง ๓ ฝ่ายนี้ ต่างยึดอำนาจปกครองใจของสัตว์โลก คือ ปกครองเรา ถ้าเราทำกุศลเราก็นี้ก็ดี ถ้าทำบาปไว้เราก็นี้ร้าย ถ้าบุญไม่ทำกรรมไม่ก่อ เราก็นี้กกลางๆ คือ ไม่ดีและไม่ร้าย

เรื่องนี้เป็นความรู้ขั้นสูง เมื่อท่านทำกรรมกายได้แล้ว จึงทราบได้ ด้วยรู้ ด้วยญาณ ของกรรมกายเท่านั้น ว่าที่ใจของเรา คือ ดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ รวม ๔ ดวง นี้เป็นใจหนึ่ง เมื่อส่งใจกรรมกายลงไป ที่ดวงปฐมมรรคของกายมนุษย์ พอจุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงธรรม ว่างออกไป จะเห็นทางขวามือเป็นดวงใส นั่นคือดวงบุญ ดวงกลางเป็นดวงสีตะกั่วตัด นั่นคือ ดวงไม่บุญไม่บาป (อัพยาكاتธัมมา) ทางซ้ายมือเป็นดวงดำ นั่นคือ ดวงบาป

และเมื่อส่งใจกรรมกายหนึ่งลงไปกลางดวงขาวและใสขวามือจะเห็นกรรมกายขาวใส ดวงสีตะกั่วตัด จะเห็นกรรมกายสีตะกั่วตัด ดวงดำซ้ายมือ จะเห็นกรรมกายสีดำเป็นนิล

กรรมกาย ขาวและใส	=	ฝ่ายกุศล
กรรมกาย ดำ	=	ฝ่ายอกุศล
กรรมกาย สีตะกั่วตัด	=	ฝ่ายกลาง

กรรมกายทั้ง ๓ ฝ่ายนี้ ต่างก็ทำหน้าที่ยึด “ใจ” ของสัตว์โลก ถ้ากรรมกายขาวใสส่งผล เราก็นี้ก็ดี ถ้ากรรมกายดำส่งผล เราก็นี้ร้าย และถ้ากรรมกายสีตะกั่วตัดส่งผล เราก็นี้ไม่ดีและไม่ร้าย

ถ้าใจเรานึกแต่ดีๆ ภาควขาวก็ส่งผลให้สว่าง ถ้านี้ร้าย แปลว่า ภาควขาวส่งผล พุทธวจนะที่ว่า

“มโนปุพฺพุคฺคมา ธมฺมา”	สิ่งทั้งหลายมีใจถึงก่อน
“โนเสฏฺฐา”	มีใจเป็นใหญ่
“มโนมยา”	สำเร็จแล้วด้วยใจ

นี่แสดงว่า ธรรมฝ่ายไหนชนะ คือ ยึดครองใจสัตว์โลกได้ เราก็นี้ไปทางนั้น ทำไปในทางนั้น เมื่อยึดใจได้แล้ว เป็นอันชนะทั้งหมด และถ้าแพ้ก็แพ้หมด ตกอยู่ใต้ปกครองของธรรมภาคดำ ถ้าชนะ ก็ตกอยู่ใต้การปกครองของพระ คือ ธรรมภาคขาว แต่ถ้ายังไม่แพ้และก็ยังไม่ชนะ แปลว่า ตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองของธรรมภาคกลาง

ธรรม ๓ ฝ่าย อยู่ในใจท่าน ใจของท่านจะให้ธรรมฝ่ายไหนปกครอง ท่านต้องการใจใสใจสว่าง แปลว่า ต้องอยู่ภายใต้การปกครองของธรรมภาคบุญ สภาพใจชุ่ม ใจมีว คือ ความไม่ใส เป็นสภาพใจที่ธรรมภาคมารปกครอง หากสภาพใจไม่ใส เราก็หมดหนทางได้มรรคผล การที่เราฝึกใจเรา ให้ใจเราพ้นจากความขุ่นมัวเป็นใจใสใจสว่าง เพื่อให้พ้นจากการปกครองของอวิชชา บางท่านเรียกว่า “นึกเอาเอง” เป็นวิปัสสนิก ไม่ใช่วิปัสสนา

ความเห็นอย่างนี้รับฟังไม่ได้ ต้องชี้แจงความเห็นนั้นอย่างมีเหตุผล มีหลักวิชาจึงจะฟังกันได้ อย่าด่วนตัดสินใจ วิจาร์ณโดยอัตโนมัติเลย ท่านผู้เจริญ

อันความคิดและความนึกนี้ สำคัญนัก

ขอให้ความนึกและความคิด เป็นฝ่ายสัมมาทิฐิเถิด

และให้นึกและคิดละเอียดยิ่งขึ้นไป และใส่ใจยิ่งขึ้น ตัว “นึก” ตัว “คิด” ตัว “ใส” นี้แหละคือ **โพธิญาณ**

เพราะ “คิดได้” “นึกเห็น” และ “ใสได้” ก็คือ การตรัสรู้ทางใจ

แต่ “คิดไม่ได้” “นึกไม่เห็น” และ “ไม่ใส” ก็คือ การบอดแห่งใจ

ตัวการทำให้คิดได้ นึกเห็น และใสได้ คือใครอยู่ที่ไหน

ตัวการนั้นอยู่ที่ใจของเราทั้งนั้น

๖. การเรียกชื่อธรรมกาย

ก. กายธรรม (โคตรภูหยาบ)

กายธรรมละเอียด (โคตรภูละเอียด)

ข. ธรรมกายพระโสดาหยาบ (พระโสดามรรค, ปฏิมรรค)

ธรรมกายพระโสดาละเอียด (พระโสดาผล, ปฏิผล)

หน้าตักกว้าง ๕ วา สูง ๕ วา

ค. ธรรมกายพระสกิทาคามีหยาบ (พระสกิทาคามีมรรค, ปฏิมรรค)

ธรรมกายพระสกิทาคามีละเอียด (พระสกิทาคามีผล, ปฏิผล)

หน้าตักกว้าง ๑๐ วา สูง ๑๐ วา

ง. ธรรมกายพระอนาคามีหยาบ (พระอนาคามีมรรค, ปฏิมรรค)

ธรรมกายพระอนาคามีละเอียด (พระอนาคามีผล, ปฏิผล)

หน้าตักกว้าง ๑๕ วา สูง ๑๕ วา

จ. ธรรมกายพระอรหัตต์หยาบ (พระอรหัตต์มรรค, ปฏิมรรค)

ธรรมกายพระอรหัตต์ละเอียด (พระอรหัตต์ผล, ปฏิผล)

หน้าตักกว้าง ๒๐ วา สูง ๒๐ วา

๗. การเรียนวิชาธรรมกาย ไม่ทำให้งมเข็มในมหาสมุทร

- ให้ท่านลองศึกษาดูว่ามีแนวทางปฏิบัติอย่างไร ถ้าท่านอ่าน “หนังสือทางมรรคผล (๑๘ กาย)” ของ หลวงพ่อวัดปากน้ำ จะทราบว่า

ก. มีเกณฑ์การปฏิบัติ ทำสิ่งนี้ได้แล้วต่อไปจะทำอะไร ออกจากจุดนี้แล้ว ต่อไปจะไปจุดไหน จุดไหนให้ทำอะไร และทำอย่างไร ทำให้ได้อะไร มีลำดับ มีขั้นตอน มีวิธีการ มีปฏิบัติการ มีแนวปฏิบัติชัดเจน

อย่างเช่น บริกรรมจนเห็นดวงแก้วแล้ว ดำเนินดวงธรรมให้ครบ ๖ ดวง จะไปถึง กายทิพย์หยาบ ... ธรรมกาย ... ธรรมกายพระอรหันต์ละเอียด เป็นต้น

ไม่เป็นการงมเข็มในมหาสมุทร เมื่อทำวิชาเบื้องต้นเป็นแล้ว ก็ต้องเรียนวิชาขั้นสูงต่อไป เป็นบทเป็นสูตร ต่อไปไม่มีวันจบสิ้น แต่จะทำได้มากหรือน้อย ขึ้นกับความตั้งใจจริง ของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ แปลว่า ใจของท่านมีงานทำเป็นขั้นเป็นตอน ต่อกันเป็นลูกโซ่

ท่านมีโอกาสได้เลื่อนขั้น ไม่ใช่บังคับกรรมกำหนดกันอยู่เป็นปี ทั้งชาติ โดยไม่เห็นฝั่งเห็นฝายอะไรเลย จะได้อะไร จะถึงอะไร เกจิอาจารย์ก็ไม่แจ้ง ได้แต่บอกว่าทางสำเร็จ จะหมดกิเลส ถ้าพบตำรับนี้ พบเกจิอาจารย์อย่างนี้ ผู้เรียนจะเกิดความเบื่อหน่าย

ข. ลองเปรียบเทียบวิชาธรรมกาย กับ กัมมัฏฐานอื่นๆ

อยากให้คุณประมวลความรู้ รวบรวมการปฏิบัติกัมมัฏฐานแบบต่างๆ ดูว่า แบบใดมีกฎเกณฑ์อย่างไร มีขั้นตอนอย่างไร เรียนไปให้ได้อะไร แล้วลองเปรียบเทียบเนื้อหาสาระ กับแนววิชาธรรมกายดูบ้าง

ท่านจะพบว่า มีแต่กัมมัฏฐานเป็นส่วนใหญ่ มีแต่บริกรรมกันชั่วนาตาปี เมื่อไรก็เมื่อนั้น เลื่อนขั้นไม่ได้สักที เมื่อไรก็อยู่แต่ชั้นบริกรรมอยู่อย่างนั้น มีอาจารย์เก่งคนเดียว ลูกศิษย์ไม่เก่งเท่าท่าน จะพบเห็นแต่อย่างที่ว่ามานี้ แทบทั้งนั้น

แต่การเรียนกัมมัฏฐานวิชาธรรมกาย **จะต้องแบ่งผู้เรียนเป็น ๓ ชั้น** คือ ชั้นบริกรรม หมายความว่า ยังทำปฐมมรรคไม่ได้ ถ้าทำได้แล้วจะเลื่อนไปเรียนวิชาขั้นต้น คือ ชั้นทำวิชา ๑๘ กาย เมื่อทำวิชา ๑๘ กาย ได้แล้ว จะต้องไปเรียนวิชาขั้นสูง แปลว่า ต้องมีวิทยากรอย่างน้อย ๓ คน จึงจะสูงขึ้นไปได้

แสดงว่ากัมมัฏฐานวิชาธรรมกาย ท่านไม่มีโอกาสงมเข็มในมหาสมุทร ท่านมีโอกาสเลื่อนขั้น ท่านมีโอกาสได้เห็น “ธรรมกาย” เว้นแต่ท่านเกียจคร้านไม่ทำจริง และถ้าท่านไม่เอาจริง ท่านก็อยู่ชั้นบริกรรมเหมือนกัน เป็นที่น่ายินดีว่า นักเรียนวันนี้ ทำธรรมกายเป็นวันนี้ ได้เรียนวิชาขั้นสูงในเวลาไม่นาน กลับทำได้ เก่งกว่าอาจารย์ ปฏิบัติได้เชี่ยวชาญกว่าอาจารย์ มีรู้มีญาณแม่นยำกว่า ตัวอย่างนี้มีไม่น้อยเลย แปลว่า ไม่ใช่อาจารย์เก่งคนเดียว วิชาอยู่คนเดียว ศิษย์เก่งกว่าอาจารย์ มีตัวอย่างมาแล้ว เพราะอะไรจึงเป็นอย่างนั้นก็เพราะเขาเอาจริง เขาทราบแนวทาง เขาทราบทางเดิน จากนั้นเขาก็โยเอาโยเอา วิชาธรรมกายเป็นสากล ทำได้ทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับชั้น ใครขยันมาก ก็ได้มาก

วิชาธรรมกายนี้ เป็นที่พึ่งได้ ไม่ใช่การสร้างวิมานในอากาศ เรียนวันนี้ทำเป็นวันนี้ รุ่งขึ้นก็ใช้ความรู้ที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทันที ไม่ต้องรอถึงเมื่อโน้นเมื่อนี้ ไม่ต้องรอผลเอาชาติหน้า เอาผลกันเดี๋ยวนี้ อย่างสดๆ ร้อนๆ กันทีเดียว

ท่านอยากเห็นทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ว่าหน้าตาเป็นอย่างไร เพราะเคยแต่รู้สึก เหมือนหนึ่งเกิด อารมณ์ฉานขึ้นแกใจ แต่ยังไม่เคยเห็นหน้าตาว่า เป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน ท่านเคยถามอาจารย์ต่างๆ ท่านก็ตอบ

อย่างคลุมเครือ ไม่แจ้ง ท่านจะให้แจ้งได้อย่างไร ไม่เป็นธรรมกาย แล้วจะเอาอะไรไปเห็น เมื่อไม่เห็นแล้วจะเอาอะไรมาพูด ฟังตำรา ตำราก็เขียนไว้สั้นๆ แล้วจะให้ท่านแจ้งอะไรได้

เรื่องยากทั้งหลายทั้งปวงนี้ อันได้แก่ บาป บุญ อริยสัจ ๔ ฌาน นรก สวรรค์ นิพพาน และอะไรต่อมิอะไร อันเป็นเรื่องยากและเร้นลับ มันก็ยากและลึกลับต่อไป แต่ถ้าเราเรียนวิชาธรรมกายให้แก่กล้า เราจะเห็นและเข้าใจเรื่องเหล่านั้นได้ แต่การเห็นและการเข้าใจนั้น ขึ้นอยู่กับความตั้งใจจริงแห่งการเรียนเป็นสำคัญ เพราะธรรมกายมีต้น มีกลาง มีปลาย มีอ่อน มีแก่ มีหยาบ มีละเอียด

ตายแล้วสูญหรือตายแล้วเกิด ชาตินี้หน้ามีจริงหรือไม่ อันเป็นเรื่องที่นักปราชญ์ถกเถียงกันมานานแล้ว เรื่องนี้จะยุติเมื่อท่านเป็นธรรมกายระดับแก่กล้าแล้ว ขอแต่ว่าทำธรรมกายให้เป็นและให้แก่กล้าเท่านั้น ถ้าเราไม่เป็นธรรมกาย เราก็ขาดเครื่องมือค้นคว้า ต่างก็แสดงความเห็นอัตโนมติกกันทั้งนั้น ไม่มีประโยชน์อะไร มาทดลองค้นคว้าวิชาธรรมกายกัน เสมือนโรงงานผลิตจรวดยิงส่งไปในโลกพระจันทร์ อย่างนี้เข้าท่ากว่า

๘. วิชาธรรมกายมีหลักสูตรให้เรียนมากมาย

วิชาธรรมกายมีหลักสูตรให้ท่านเรียนมากมาย ตามรายชื่อหนังสือที่จะกล่าวต่อไป ทั้งความรู้สมณะ (โลกียะ) ความรู้วิปัสสนา (โลกุตระ) ครบถ้วน

ท่านที่เป็นเด็กเล็ก นักเรียน ก็มีหลักสูตรให้เรียนพอควรแก่วัยและหน้าที่

ท่านที่เป็นนักศึกษาเป็นนักค้นคว้าทดลอง ก็มีหลักสูตรให้เรียนตามสมควรแก่หน้าที่และเวลา

ท่านที่เป็นผู้ครองเรือน ประกอบธุรกิจการค้า มีหลักสูตรให้เรียนตามความเหมาะสม แก่ผู้มีอาชีพนั้น

ท่านที่เป็นข้าราชการ นักบริหาร มีหลักสูตรให้เรียนตามความรู้และความสามารถของท่าน

ท่านพุทธบริษัทที่ต้องการบรรลุ โพธิญาณ และเรียนความรู้ขั้นปรมาตม วัตถุประสงค์ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ วิชาธรรมกายระดับสูง ก็มีหลักสูตรให้เรียน อย่างครบครัน

บัดนี้ มีท่านผู้รู้ให้ความรู้แก่ท่านทุกหลักสูตรทุกระดับชั้น อย่างนี้แล้วคงเป็นที่พอใจท่าน ยังอยู่แต่เรา เราจะพร้อมที่จะเรียนหรือไม่ เราจะเอาจริงหรือไม่ วิปัสสนาจารย์พร้อมที่จะช่วยท่านอยู่แล้ว

น่าเสียดายที่ท่านมีกำลังวังชาติ อายุยังหนุ่มแน่น บรรณานุกรมวิชาพิเศษของพุทธศาสนา อ่านตำราแล้วได้แต่อยาก แต่ได้ใช้ความหนุ่มแน่นของเขาไปในเรื่องไร้สาระ ถ้าได้ใช้ความหนุ่มแน่นของเขา ได้ใช้พลังใจอันเข้มแข็งของเขา ไปในเรื่องฝึกและปฏิบัติให้ถูกทาง เขาเหล่านั้นก็จะเป็นกำลังสำคัญของพระศาสนา

ส่วนท่านที่มีความปรารถนา มีความอยาก แต่ขาดครูอาจารย์ชี้แนะ ขอท่านได้โปรดนึกถึงคณะของผม โดยเฉพาะตัวผมเองพร้อมที่จะรับใช้ ขอให้บอกมาคำเดียว (เพิ่มเติม: อ่านข้อมูลการเผยแพร่และการเรียนการสอนวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรได้ที่ <http://www.wisdominside.org>)

ใครเป็นเจ้าของวิชาธรรมกาย

พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของวิชา
 พระพุทธเจ้าองค์ใดมาตรัส องค์นั้นก็ค้นคว้าวิชา
 วิชาที่ค้น ก็คือ “วิชาธรรมกาย”
 การค้นคว้าคือ ทำความเพียรทางใจ
 ถ้าไม่พบ ก็ยอมตายถวายชีวิต
 นั่งขัดสมาธิแล้วหลับตา หลับตาเพื่อ “เปิดใจ”
 ถ้าไม่พบธรรมวิเศษ ยอมตายกันทีเดียว แม้จะเหลือแต่กระดูกและเส้นเอ็นก็ยอม พระพุทธเจ้ามี
 ปกติอย่างนี้

ธรรมวิเศษที่พบคือ “ธรรมกาย”

เมื่อเห็นธรรมกาย ด้วยรู้และญาณแห่งธรรมกาย ทำให้บรรลุวิชา ๓ คือ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ
 ระลึกชาติได้ จุตูปปาตญาณ เห็นการเกิดการตายของสัตว์โลก เห็นวิชาอัสวักขยญาณ รู้วิธีทำให้หมดกิเลส
 เห็นวิชาอริยสัจ ๔ คือ เห็น ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค และเห็นวิชาอื่นๆ ต่อไป

การเห็นธรรมกายโดยไม่มีครูอาจารย์ ไม่มีใครบอก ไม่มีใครชี้แนะ เรียกผู้เห็นธรรมกายด้วยตัวเองว่า
 “พระพุทธเจ้า” หรือสัพพัญญูพุทธเจ้า และผู้เห็นธรรมกายจากการสอน การแนะนำของพระองค์ เรียกผู้เห็น
 ธรรมกายเหล่านั้นว่า “อนุพุทธเจ้า”

ในยุคพุทธกาล เห็นธรรมกายแล้วฝึกละสังโยชน์นั้นไม่นาน คือเรียนวิชาอัสวักขยญาณ ทำกันไม่
 นานก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์กันหมด

คนที่จะเข้ามานับถือ พอฟังธรรมแล้วเห็นดวงปฐมมรรค เรียกว่า ดวงตาเห็นธรรม คือ ใจเห็นดวงธรรม
 จึงสมัครใจเป็น “พุทธมามกะ” โดยกล่าวปฏิญาณตนว่า

พุทธัง สรณัง คจฺจามิ

ธมฺมํ สรณัง คจฺจามิ

สงฺฆํ สรณัง คจฺจามิ

ทุติยมฺปิ

ตติยมฺปิ

วิชาธรรมกายนี้ เมื่อพระพุทธเจ้าเข้านิพพานไปแล้ว ๕๐๐ ปี ยังมีการปฏิบัติกันอยู่ หลังจากนั้นมา
 วิชานี้สูญไปเนื่องจากไม่มีการปฏิบัติสืบต่อกันมา หรือจะอย่างไรก็ไม่ทราบชัด แต่เคราะห์ดี ไชคยังช่วยเรา

พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร หรือที่เรียกกันว่า “หลวงพ่อด”
 คั่นคว้าวิชาธรรมกายได้มาอีกครั้งหนึ่ง เป็นสมบัติอันล้ำค่า ที่พวกเราจะต้องรักษากันสืบไป

ดังนั้น คำว่า “ธรรมกาย” จึงเป็นคำที่ไม่คุ้นหูเรา แต่มีที่มาตามที่กล่าวมาแล้ว

เนื่องจาก “ธรรมกาย” เป็นของจริง เกิดมรรคผลแก่ผู้ปฏิบัติจริง ทำให้การเผยแพร่ขยายไปในวงกว้าง
 ขึ้นเรื่อย แม้เกจิอาจารย์บางท่าน มีความเห็นไปในทางคัดค้าน ก็ค้านไม่ได้นาน เพราะทองคำแท้จะไม่มีวันลอก
 แต่ทองวิทยาศาสตร์ สักวันหนึ่งต้องลอกจนได้

ของจริงมีอยู่ว่า **“ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย”**

ถ้าเห็นดวงธรรมแล้ว จะต้องเห็นตถาคตแน่ๆ ตถาคตไม่ใช่ใคร คือธรรมกาย และธรรมกายคือตถาคต
 ของจริงมีอยู่อย่างนี้

แต่ถ้าเมื่อเป็นธรรมกายแล้ว จะต้องเรียนวิชาธรรมกายให้สูงยิ่งขึ้นไป จะเพียงบริกรรม
 “สัม มา อะ ระ หัง” เพียงเห็นธรรมกายในท้องถิ่น ดูจะไม่เป็นการเพียงพอเสียแล้ว เพราะพระพุทธเจ้าภาคมาร
 คิทธิขาร้อยแปดมาหลอกให้เราเรียนกันมากเหลือเกิน ในยุคนี้มีกัมมัฏฐานมากมายหลายแบบ ว่ากันแปรอะไป
 หมด จนไม่รู้อะไรเป็นอะไร

ไม่ว่าท่านจะไปทางไหน จะไปทางภูเขา ก็เห็นพระพุทธรูปใหญ่ไว้บนเนินเขา จะไปทางแยกก็เห็น
 พระพุทธรูปปางลีลา ไปทางไหนเห็นแต่พระใหญ่พระโต ใครสร้างได้ใหญ่จะได้ชื่อว่า “เก่ง” และ “ดัง”

วัตถุประสงค์ของการสร้างมีต่างกัน เช่น สร้างเพื่อกราบไหว้จะได้ใจเย็น จัดงานประจำปี เงินจะได้เข้า
 วัด ให้เกิดความเจริญแก่ศาสนา เป็นต้น

พูดถึงราคาค่าก่อสร้าง ไม่ใช่บาทสองบาท กว่าจะสร้างเสร็จแต่ละรายใช้เวลาหลายปี ผู้สร้างภูมิใจว่า
 ได้บุญไพศาล หากปรารถนาเป็นสัมพัญญ จักสำเร็จแล คติหรือความเชื่อของเราเป็นอย่างนี้

พระพุทธรูปไม่ว่าองค์เล็กองค์ใหญ่ เป็นหุ่นจำลองธรรมกายของพระพุทธเจ้า พระเป็นปฏิมากร
 เกตุดอกบัวตูม พระนามว่า “ธรรมกาย” สัดส่วนขนาดไหน ถ้าน้ำตักกว้าง ๕ วา สูง ๕ วา เป็นสัดส่วน
 ธรรมกายพระโสดา ถ้าน้ำตักกว้าง ๕ วา หย่อนนิดหนึ่ง เป็นสัดส่วนธรรมกายโคตรภู ฯลฯ เป็นต้น

เมื่อมีใครกราบไหว้ มีคนแนะนำให้นำนมใจนำพระพุทธรูปไปนั่งอยู่ในห้อง แล้วเพ่งให้ขาวให้ใส
 เมื่อพระพุทธรูปขาวและใส ปรารถนาอะไร พึงอธิษฐานเอาเถิด นอกจากเป็นอุบายให้คนเห็นพระรัตนตรัย
 ทางอ้อมแล้ว ยังช่วยให้คนเกิดหิริโอตตปะขึ้นในใจโดยไม่รู้ตัวด้วย สังคมใดที่คนมีใจเป็นหิริโอตตปะ
 สังคมนั้นมีแต่ความสงบระงับ ที่ใดสร้างพระและมีวิธีการดังกล่าวนี้ น่าอนุโมทนายิ่งนัก

สวดมนต์ให้ถึงพระ

เราจุดธูปเทียนบูชาพระ เราสวดมนต์ไหว้พระ ก็ด้วยวัตถุประสงค์ให้ใจหยุด ใจนิ่ง ใจใส ใจสว่าง ที่ศูนย์กลางกาย วาจากล่าวคำสวด แต่ใจปักนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ในที่สุดใจนิ่ง ใจใส ตรงศูนย์กลางกาย และเห็นดวงปฐมมรรค เป็นดวงแก้ว ขาวใส สว่างโชติ

จากนั้นสวดต่อไป แต่ใจจึ่งกลางดวงปฐมมรรคนั้น จะเห็นพระประธานที่เราบูชากลางดวงธรรมนั้น แต่พระประธานเปลี่ยนสีเป็น “ขาว” และ “ใสสว่างโชติ” เป็นพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ขาวและใส นี่คือ พระรัตนตรัย

แสดงว่าเราบูชาพระและสวดมนต์จน “เข้าถึงพระรัตนตรัย” เสียด้วยการสวดมนต์และการบูชาที่ทำกัน มาก่อนๆ นั้น ไม่เป็นเรื่องเลย แต่ได้สวดให้ได้ชื่อว่าสวดพร้อมกันเท่านั้น ได้แต่เฉียวไปเฉียวมาไม่ถูก พระรัตนตรัยเลย ถ้าจะให้ถูกพระรัตนตรัยจะต้องตั้งใจให้ถูกศูนย์กลางกาย

สี่ ม. แก้วเวลา

สี่ ม. คือ ๔ ไม่ แก้วเวลา คือ

๑. ไม่ถูกศูนย์กลาง คือ ไม่ถูกศูนย์กลางกาย

๒. ไม่เข้ากลางออกนอก คือ จรดใจไม่ถูกจุดใส กลางดวงธรรม จุดใสเล็กเท่าปลายเข็มกลาง ดวงธรรม เรียกว่า “กลาง” ออกนอกหมายความว่า ออกนอกศูนย์กลางไป ถูกหลอกเรื่อยไป

๓. ไม่หยุดไม่ถึงพระ คือ ทำใจหยุดไม่ได้ ทำใจนิ่งไม่ได้ จึงไม่ถึงธรรมกาย ไม่เห็นธรรมกาย ต่อเมื่อทำใจหยุดได้จึงถึงพระคือ ธรรมกาย

๔. ไม่ลึกไม่ถึงน้ำ การเรียนคั่นคว้าวิชชาธรรมกาย หลวงพ่อบอกเหมือนขุดบ่อล่อน้ำ ถ้าขุดไม่ ลึกก็ไม่ถึงตาน้ำ เอาน้ำมาใช้ไม่ได้ ต้องขุดให้ลึก จึงจะถึงน้ำ ท่านพูดว่า “ขุดบ่อ ล่อน้ำ ขุดตื้นๆ น้ำบ่มี ขุดถึงที่ น้ำจึงไหล”

ถึงจะเอามรรคเอาผล ท่านบอกให้เรียนให้ลึกซึ่ง จะคั่นคว่ำกันเฉียดๆ เฉียวๆ ไม่ได้ เราเห็นวิชา แค่นั้น ทำไม่ได้ถึงปานนั้น ยังไม่พ้นวิชาปกครองของพระพุทธเจ้าภาคมาร จะเอามรรคเอาผลไม่ได้ ต้องไปให้สุดวิชาปกครอง เช่น

ก. เมื่อเข้ากลางได้ ให้ส่งใจเข้ากลาง กลางในกลางเรื่อยไป ไม่ถอยหลังกลับ ที่พูดว่า “กลางของกลางๆ” ดับหยาบไปหาละเอียด ฯลฯ” เมื่อเข้ากลางไปหาวิชาละเอียด ให้ถือว่าละเอียดนั้น เป็นหยาบ ให้เข้ากลางไปหาละเอียดในละเอียดยิ่งขึ้นไป ถึงละเอียดก็ให้เอาละเอียดนั้นเป็นหยาบต่อไป อีก และไปหาละเอียดยิ่งขึ้นต่อไปอีก

ข. เมื่อเข้านิพพานอันเป็นนิพพานเบื้องต้น ท่านให้เข้าในนิพพาน นิพพานในนิพพานๆ ให้ละเอียดยิ่งขึ้นไป เมื่อถึงนิพพานที่ละเอียด ให้เอานิพพานละเอียดนั้นเป็นหยาบ แล้วก็ดับหยาบไปหาละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก ไม่ถอยหลังกลับ

ค. เมื่อถึงธรรมกาย ก็ให้เข้ากลางไปให้ถึงธรรมกายที่แก่กล้า ที่ละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก ธรรมกายในธรรมกาย ดับหยาบไปหาละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก

ตามที่กล่าวนี้ เป็นตัวอย่างที่ว่า “ไม่ลึก ไม่ถึงน้ำ” ของหลวงพ่อบุญมา มีความหมายครอบคลุมจักรวาล อย่างนี้ ต้องไปให้ลึก จึงจะได้น้ำใช้ หมายความว่า ต้องเดินวิชาให้ละเอียด เข้ากลาง และให้ละเอียดยิ่งขึ้นไป ถึงจะถึงมรรคถึงผล

ตามตัวอย่างเช่น เรื่องเข้ากลาง เราทราบแล้วว่า “กลาง” คือ จุดขาวใสเท่าปลายเข็ม อยู่กึ่งกลางดวงธรรมทุกดวง คำว่ากลางนี้เรียก “เอกายนมรรค” ก็เรียก “มัชฌิมาปฏิปทา” ก็เรียก แต่เราเรียกกันว่า “กลาง” ลักษณะของกลางเป็นเพียงจุดใสเท่านั้น เวลาเห็นจุดใสจะว่างเป็น “สูญญตา” เห็นในว่างนั้นว่ามีอะไรบ้าง จุดใสกึ่งกลางดวงธรรมหรือกลางนี้มี

ต้น กลาง ปลาย อ่อน แก่ หยาบ ละเอียด

ว่ากันแต่ก่อน ต้น กลาง ปลาย ยังมีละเอียดหนักเข้าไปอีกเท่าไร เราก็ทราบไม่ได้ มีหยาบเข้าไปเท่าไร ก็คำนวณไปไม่ถึง

อ่อนและแก่ ยังมีอ่อนละเอียดเข้าไปอีกเท่าไร เราก็ยังคำนวณไม่ถูก และที่ว่าแก่นั้น ยังมีหยาบมีละเอียดและยังมีต้น มีกลาง มีปลายอีกไม่รู้เท่าไร หยาบและละเอียด ก็น้อยเดียวกัน

ส่วนตัวอย่างที่ว่าธรรมกายก็ดี นิพพานก็ดี ยังมีต้น กลาง ปลาย อ่อน แก่ หยาบ ละเอียด อีกไม่รู้เท่าไรเช่นเดียวกัน

ที่หลวงพ่อบุญมาว่า “ขุดตื้นๆ น้ำบ่มี ขุดถึงที่ น้ำจึงไหล” มีความหมาย ตามที่วานี้

สี่ ม. แก่เขลา คือ ไม่ถูกศุณยพิศิตทาง ไม่เข้ากลางออกนอก ไม่หยุดไม่ถึงพระ ไม่ลึกไม่ถึงน้ำ

กลวิธีการหยุดการนิ่ง

- เมื่อบริกรรมแล้ว เกิดสภาพใจหยุด ให้หยุดในหยุดต่อไป อย่าหยุดแล้วไม่ทำอะไร ถ้าหยุดลอยๆ ได้แต่สบายใจอย่างเดียว จะไม่เข้าถึงวิชา

- ต้องหยุดในหยุดต่อไปอีก คือ จรดใจจึงไม่ถอยหลังกลับ ขณะที่หยุดสภาพใจจะนิ่ง ให้หยุดในนิ่งและนิ่งในหยุด จึ้เรื่อยไปอย่าเพิ่งพิจารณา ถ้ามัวพิจารณา มารเขาจะเอาเหตุว่างมาใส่ให้ทันที เราจะได้แต่สบายใจอย่างเดียว และถ้าท่านใช้ปัญญาพิจารณาอีก มารเขาก็ทันทันที นอกจากจะเอาเหตุว่างมาใส่แล้วยังเอาเหตุว่างต่างๆ มาทับทวีอีกคือ

- เหตุ ว่าง
- เหตุ สูด
- เหตุ ไม่มี
- เหตุ หมด
- เหตุ ดับ
- เหตุ ลับ
- เหตุ หาย
- เหตุ สูญ
- เหตุ ลื่นเชื๋อ
- เหตุ ไม่เหลือเศษ
- เหตุ หล่อเลี้ยง ฯลฯ

ไม่ให้เราเข้าถึงวิชาตัวจริงได้ “เหตุ” แต่ละอย่าง เป็นว่างทั้งนั้น มีสูดหยาบ สูดละเอียด มีอ่อนแก่ ตัน กลาง ปลาย ฯลฯ นับไม่ถ้วน

- อาจารย์บางท่านพอดกเหตุว่างบอกว่า สบายแล้ว ไม่ใช่ตัวกู ไม่ใช่ของกู ไม่ยึดบุญ ไม่ยึดบาป วิเศษแล้วนี่ เป็นเพียงโดนว่างเบื้องต้น ถ้าไปถึง “**สุดละเอียดของว่าง**” เข้า ไม่ทราบว่าคุณจะอุทานอย่างไร

- ถ้าใครพบเหตุว่าง ให้นึกข้ามเหตุว่างเหล่านั้น และคำนวณให้เลยวิชาปกครองของภาคमार แล้วปริกรรม “**หยุดในหยุด**” หยุดต่อไป ไม่ถอยหลังกลับ จึงจะเห็นวิชาตัวจริงได้

- ท่านใดพบปัญหาในการฝึก โปรดหารือกับวิปัสสนาจารย์ตามที่ได้แจ้งไว้แล้ว (เพิ่มเติม: ติดต่อวิทยากรโดย คลิ๊กที่นี่: http://th.wisdominside.org/index.php?option=com_contact&Itemid=3)

- การฝึก ถ้าจะให้ได้ดี ควรรับการฝึกจากวิปัสสนาจารย์ เพราะการปฏิบัติตามลำพังให้ผลน้อย

- ท่านใด มีความประสงค์จะฝึกให้เป็นธรรมกาย โปรดจัดรวมกันเป็นกลุ่มเช่น ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ โปรดติดต่อกับวิปัสสนาจารย์ตามที่ได้แจ้งนามและที่อยู่ไว้แล้ว

วิธีเห็นนิมิต

- เมื่อจรดใจลงไปสู่ศูนย์กลางกายแล้ว ตรงไหนก็ตรงนั้น อย่าส่ายใจไปที่อื่น ถ้ามีดก็จี้ตรงมีดไม่ต้องส่ายใจไปหาที่สว่าง แล้วจุดที่มีดจะสว่างขึ้นเอง และถ้าจรดใจลงไปไหนแรกถ้าสว่าง ความสว่างนั้นจะสว่างยิ่งขึ้น จำหลักอันนี้ไว้ให้แม่นยำ

- ถ้าเห็นนิมิตเป็นดวงใส แปลว่า เป็นไปตามตำรา แต่ถ้าเห็นเป็นอย่างอื่นเช่น เห็นเป็นปุยเมฆ ขนนก ดอกบัว แม่น้ำ ไฟ คนตาย พระพุทธรูป สัตว์ ฯลฯ จำหลักไว้ว่า ต้องเพ่งและนึกให้นิมิตเหล่านั้นให้ “ขาว” ให้ “ใส” เมื่อขาวและใสนั้น พึงนึกให้เป็น “ดวงแก้ว” แล้วนิมิตเหล่านั้น จะเป็นดวงแก้วขาวและใสทันที

- ขณะที่เกิดนิมิต ถ้าเห็นสว่างที่ตา หรือเกิดความรู้สึกสว่างนอกตัว ไม่ให้สนใจไปดูความสว่างเหล่านี้ อย่างเด็ดขาด เพราะอวิชชาเขาหลอก จงนึกมองดวงนิมิตในท้องของท่านอย่างเดียว จะเห็นหรือจะไม่เห็น ก็ให้มองดูในท้องเท่านั้น

- จำไว้ว่า ดูนิมิตในท้องอย่างเดียว ไม่เห็นอะไรก็ดูแต่ในท้อง เพียรฝึกวิธีนี้ จะกี่วันก็ฝึกอย่างนี้ แล้วท่านจะเห็นได้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง

- ดูในท้องก็ไม่เห็นอะไร ได้แต่สว่าง ช่วงนั้นมารเขาจะฉายความสว่างมาที่หน้าบ้าง ที่ตาบ้าง ที่หน้าท้องบ้าง และถ้าเราสายใจไปดูความสว่างเหล่านั้น แปลว่า แพ้มารเขา เพราะอีกไม่นาน ท่านก็จะเห็น นิมิตในท้องของท่านอยู่แล้ว มารเขามีวิธีหลอกเรามากมายนัก

- จำไว้ว่า ต้องอดทนฝึก นึกให้เห็นดวงใสในท้องในทุกอิริยาบถทั้งยืน เดิน นั่ง นอน และกิจกรรม “สัม มา อะ ระ หัง” ไปด้วย สักวันหนึ่งจะสมหวัง อย่าท้อใจ ของดีต้องใช้ความพยายามจึงได้

- จำไว้ว่า เห็นนิมิตอะไร ต้องเพ่งให้ “ขาว” และเพ่งให้ “ใส” ทุกอย่างไป ไม่ว่าจะเห็นดอกบัว พระพุทธรูป แม่น้ำ ป่า กองไฟ สัตว์ต่างๆ ต้องเพ่งให้ขาวและให้ใส เสมอไป

มารเขารู้ว่าเราจะได้มรรคผล เราจะกำหนดนิมิตให้เป็นดวงแก้วขาวใส เพื่อนก็มากระเบิด เห็น จำ คิด รู้ของเรา ให้เห็นเป็นอย่างอื่น เขาก็แก้ให้ “ขาว” และให้ “ใส” และในที่สุดสิ่งเหล่านั้น เมื่อขาวและใสแล้วจะเป็นดวงแก้วกลมขาวใสในที่สุด ต้องแก้ถ้ามารอย่างนี้จึงจะชนะ แต่ถ้านึกให้ “ขาว” แล้ว แต่ยังไม่ขาว และนึกให้ “ใส” แล้ว แต่ก็ยังไม่ใสสักที เรื่องนี้ให้ท่านนึกให้ขาวและให้ใสอยู่เช่นนั้นนานเท่านาน ในที่สุดก็จะขาวและใสตามต้องการ

สำหรับท่านที่ใจร้อน มีความอดทนไม่พอ นึกให้ขาวแต่ไม่ขาวสมใจ นึกให้ใสแต่ไม่ใสสมความปรารถนา ทอดธุระไม่เพียรทำให้ขาว ไม่เพียรทำให้ใส แปลว่า ท่านแพ้มาร ท่านแพ้อวิชชา ท่านแพ้กิเลส ตัณหา อูบาทาน เพราะความขุ่นคือ “มาร” ความไม่ใส คือ “อวิชชา” แปลว่า มารเขาสกัดกั้นพลังใจของท่านได้ แพ้หนเดียวจะพลอยให้แพ้ต่อๆ ไปอีก ดังนั้น จึงขอรับรองทำให้ “ขาว” และ “ใส” ไว้เสมอ พึงนึกถึงความใสไว้เสมอ แล้วท่านจะเรียนวิชชาธรรมกายได้สูงยิ่งขึ้น

ถึงอย่างไรเราก็เรียนกันแล้วฝึกกันแล้ว จะเรียนเพียงเห็นดวงใสและเห็นธรรมกาย เพียงเท่านี้เห็นว่าไม่เพียงพอ ความรู้ระดับวิเศษยังมีอีกมากมายนัก วิชชาธรรมกายมีเนื้อหาหมาก มีเนื้อวิชชามาก มีหลักสูตรมาก มีรายละเอียดมาก ชีวิตของเราไม่พอเรียนวิชชาธรรมกาย ยิ่งเรียนยิ่งระดับสูง ท่านก็ยิ่งได้บุญได้บารมีระดับปรมาตม์ ไม่มีบุญใด ไม่มีบารมีใด สูงส่งเท่าบุญเรียนวิชชาธรรมกาย

บัดนี้อายุท่านเท่าไร บรพคุณธรรมกายไปแล้วแค่ไหน ได้บารมีไปแล้วแค่ไหน มัวหลงเงินกันอยู่ หลงตำแหน่ง หลงยศกันอยู่ ออกุศลจิตใจเราไม่ให้สนใจานธรรมกายเลย วันที่เราใกล้จะตาย ออกุศลหมดไป

จากใจ เรานึกได้ คิดได้ ว่าเราประมาทเสียแล้ว เราได้แต่เสียใจ พอความตายมาถึง เงินก็ดี ตำแหน่งก็ดี ยศถาบรรดาศักดิ์ก็ดี ช่วยอะไรเราไม่ได้เลย

ปัญจกัมมัฏฐาน

ปัญจกัมมัฏฐาน หรือกัมมัฏฐาน ๕ นั้น อุปัชฌาย์สอนเราทุกคนให้เราพิจารณา ส่วนประกอบของร่างกาย ๕ อย่าง เป็นอนุโลม (เดินหน้า) ปฏิโลม (ถอยหลัง) คือ เกสา (ผม) โลมา (ขน) นขา (เล็บ) ทันตา (ฟัน) ตะใจ (หนัง) ปรากฏว่าไม่มีใครทำได้ เพราะบอกแต่หลักการไว้ แต่ไม่ได้บอกวิธีการว่าจะให้ทำอย่างไร กัมมัฏฐาน ๕ จึง เป็นคำสอนที่บอกกัน สืบมาเป็นประเพณี อุปัชฌาย์ทุกรูปบอกตรงกันหมด ความรู้เกี่ยวกับกัมมัฏฐาน ๕ ไม่มีปราชญ์คนใดพัฒนาเลย

ความจริงอุปัชฌาย์ต้องการให้ผู้บวช เห็นความเป็นอนิจจังของร่างกายว่า ไม่เที่ยง เพื่อผู้บวชจะได้เร่งรักษาศีล อันเป็นบุญที่จะช่วยตัวเอง วิธีทำ ก็คือ

๑. ให้ท่านหลับตา เพื่อให้ใจเปิด แล้วนึกเอาส่วนต่างๆ ๕ อย่างนั้น ทีละอย่าง เข้าไปกำหนดไว้ที่ศูนย์กลางกาย โดยน้อมเข้าปากช่องจมูกก่อน แล้วเดินไปตามฐานต่างๆ จนในที่สุดกำหนดไว้ที่ศูนย์กลางกาย **โปรดดูภาพประกอบ**

ลำดับแรก กำหนดเอาเกสาก่อน บริกรรม สัม มา อะ ระ หัง จนใจหยุดและนิ่งแล้ว จะเห็นว่าเกสาคือเส้นผมยาวขึ้น แล้วก็หงอก แล้วก็หลุดไป แล้วก็เปื้อนผงธุลีไปในที่สุด

ลำดับสอง กำหนดเอา โลมา คือ ขน

ลำดับสาม กำหนดเอา นขา คือ เล็บ จะเห็นว่าเล็บยาวออก แล้วก็เปื้อนผง

ลำดับสี่ กำหนดเอา ทันตา คือ ฟัน จะเห็นว่ากร่อนและผุเป็นผุผง

ลำดับห้า กำหนดเอา ตะใจ คือ หนัง ได้แก่ ผิวหนังของเราเอง นึกเอาไปเป็นบางส่วนเท่านั้น

ลงเอยว่า ส่วนประกอบของร่างกายไม่จีรังยั่งยืน มีแต่จะสลายและแตกดับ

๒. คราวนี้ ทำปฏิโลม คือ แบบถอยหลังบ้าง น้อมเข้าจมูกขวา (สำหรับชาย) จมูกซ้าย (สำหรับหญิง) เริ่มย้อนกลับไปหาต้น คือ ตะใจ ทันตา นขา โลมา เกสา

สรุปผลการพิจารณาก็อย่างเดียวกัน คือ ส่วนประกอบของร่างกายไม่จีรังยั่งยืน

๓. ลำดับนี้ ลองนึกเอาส่วนประกอบทั้ง ๕ อย่าง ไปกำหนดไว้ที่ศูนย์กลางกาย บริกรรม “สัม มา อะ ระ หัง” ให้ใจหยุด แล้วจะเกิดอะไรขึ้น เกิดเป็น “อุคหนิมิต” เป็นดวงแก้วขาวใส สว่างโชติฉณ ที่ศูนย์กลางกายนั้น

ดวงแก้วใส่นี้ คือ ดวงธรรมของท่าน ขอความกรุณาว่า ท่านวางใจให้เฉยๆ อย่าดีใจ อย่าปลื้มใจ จากนั้นให้ท่านบริกรรม “สัม มา อะ ระ หัง” ให้ยิ่งขึ้น จะเห็นว่ากลางดวงแก้วใส่นี้มีจุดใสเท่าปลายเข็ม

(กลาง, เอกายนมรรค) ให้ท่านจรดใจจึ่งกลางของจุดใต้เล็กนั้น ประคองใจจึ่งให้ยิ่งขึ้น แล้วจุดใต้เล็กขาวใส จะหายไป เกิดสภาพ “สูญญตา” คือ ความว่าง ในว่างนั้น จะเกิดพระพุทธรูป ขาวใส เกตุดอกบัวตูม นั่งขัดสมาธิอยู่ในท้องของเรา ตัวเราหันหน้าไปทางใด พระพุทธรูปนั้น ก็หันพระพักตร์ไปทางนั้น

อุปัชฌาย์ไม่ประสงค์ให้ท่านสังเวชต่อการแตกดับของร่างกายเท่านั้น ยังทำให้ท่านเข้าถึง “ธรรมกาย” ด้วย ซึ่งธรรมกายนั้น คือ พระพุทธองค์ และพระพุทธรูป ก็คือ พระรัตนตรัย

ใครบวชแล้ว ทำกัมมัฏฐาน ๕ ได้อย่างนี้ จึ่งจะชื่อว่า “ได้บุญงาม”

หากจะว่าไปแล้ว เรื่องของ เกสา โลมา นขา ทันตา ตะใจ ก็คือ เรื่องของพระรัตนตรัย พุคให้่ง่ายก็คือ เรื่องของธรรมกายนี้เอง การบอกกัมมัฏฐานคงจะเลื่อนกันมา จึ่งไม่บอกวิธีปฏิบัติไว้ คงจะห้วนเข้าๆ จนจับสาระไม่ได้ นักปฏิบัติยุคหลังๆ ไม่ได้ค้นคว้ากันให้จริงจัง ความรู้เรื่องนี้จึงขาดการพัฒนา แต่กลับไปสนใจเรื่องลมหายใจเข้า ลมหายใจออก แทนกัมมัฏฐานดั้งเดิมของเราอย่างหมดเยื่อใย เป็นผลให้เราเข้าไม่ถึงพระรัตนตรัยยิ่งขึ้น

เหตุเพราะเราไม่เข้าถึงธรรมกาย จึ่งทุกข์กันเกือบทั่วไป ไปที่ไหน เห็นแต่ทุกข์ร้อนกัน ทั้งนั้น หากความสงบไม่ได้ ถ้าเข้าถึงธรรมกาย ทุกข์ดับ สมุทัยดับ ความทุกข์ร้อนหมดไป

สังคมใด หมู่ชนใด ศีลสมาธิธรรมกาย สังคมนั้นเป็นสุข

ภาคปฏิบัติ

วิธีบูชาพระ

ของพระมงคลเทพมุนี

บูชาพระก่อนนั่งภาวนาทุกครั้ง

ยะมะหัง สัมมาสัมพุทฺธัง, ภาคะวันตัง สาระณัง คะโต, (ชาย) คะตา, (หญิง)

อิมิณา สักกาเรนะ, ตัง ภาคะวันตัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ, ซึ่งข้าพเจ้าถึง, ว่าเป็นที่พึง, กำจัดทุกข์ได้จริง, ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สะวากขาตัง, ภาตะวะตา ธัมมัง สาระณัง คะโต, (ชาย) คะตา, (หญิง)

อิมิณา สักกาเรนะ, ตัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระธรรม, อันพระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสดีแล้ว, ซึ่งข้าพเจ้าถึง, ว่าเป็นที่พึง, กำจัดภัยได้จริง, ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สุปะฏิปันนัง, สังฆัง สาระณัง คะโต, (ชาย) คะตา, (หญิง)

อิมิณา สักกาเรนะ, ตัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี, ซึ่งข้าพเจ้าถึง, ว่าเป็นที่พึง, กำจัดโรคได้จริง, ด้วยสักการะนี้

ไหว้พระต่อไป

อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ ภาคะวา พุทฺธัง ภาคะวันตัง อภิวาเทมิ (กราบลง ๑ ครั้ง)

สะวากขาโต ภาคะวา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบลง ๑ ครั้ง)

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ (กราบลง ๑ ครั้ง)

คำขอขมาโทษ

บูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เมื่อเราไหว้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เสร็จแล้ว จากนั้นไป ตั้งใจให้แน่นแน่ว ขอขมาโทษต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่เราได้พลาดพลั้งลงไปแล้ว ด้วยกาย วาจา ใจ ตั้งแต่เด็กเล็กยังไม่รู้จักเพียงสามารถจะทั้งถึงบัดนี้ ขอขมาโทษ งดโทษแล้ว กาย วาจา ใจ ของเรา จะได้เป็นของบริสุทธิ์ สมควรเป็นภิกษุของรองรับ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในอดีต ปัจจุบัน อนาคตสืบไป แต่ก่อนจะขอขมาโทษงดโทษพระรัตนตรัย ฟังนอบน้อมพระรัตนตรัยด้วยปณามคาถา คือ นะโม ๓ หน หนที่ ๑ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในอดีต นะโมหนที่ ๒ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในปัจจุบัน นะโมหนที่ ๓ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในอนาคต ทั้งหมด ด้วยกัน ต่างคนต่างว่านะโมดังๆ พร้อมกัน ๓ หน ได้ ณ บัดนี้

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

อุกาสะ, อัจจะโย โน ภันเต, อัจฉัคคมา, ยะถา พาเล, ยะถา มุพฺเห, ยะถา อะกุสะเล, เย มะยัง ภิรมฺหา, เอวัง ภันเต มะยัง, อัจจะโย โน, ปะฏิคคณฺหะถะ, อาเยติง สังวะเรยยามิ

ข้าพระพุทธเจ้าขอวิงวอน ได้พลั้งพลาดด้วยกาย วาจา ใจ ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพียงไร แต่ข้าพระพุทธเจ้าเป็นคนพาลเป็นคนหลง ออกุศลเข้าสิ่งจิต ให้กระทำความผิด ต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงดความผิดทั้งหลายเหล่านั้น แก่ข้าพระพุทธเจ้า จำเดิมแต่วันนี้เป็นต้น ข้าพระพุทธเจ้าจักขอสำรวมระวัง ซึ่งกาย วาจา ใจ สืบต่อไปในเบื้องหน้า

คำอาราธนา

อุกาสะ, ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา, สมเด็จพระพุทธเจ้า, ที่ได้ตรัสรู้ล่วงไปแล้ว, ในอดีตกาล, มากกว่าเมล็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้ง ๔, แลสมเด็จพระพุทธเจ้า, ที่ได้ตรัสรู้ในอนาคตกาลภายภาค เบื้องหน้า, แลสมเด็จพระพุทธเจ้า, ที่ได้ตรัสรู้ในปัจจุบันนี้, ขอจงมาบังเกิด, ในจักขุทวาร, โสตทวาร, ฆานทวาร, ชิวหาทวาร, กายทวาร, มโนทวาร, แห่งข้าพระพุทธเจ้า, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

อุกาสะ, ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา, พระนพโลกุตตรธรรมเจ้า, ๙ ประการ, ในอดีตกาลที่ ล่วงลับไปแล้ว, จะนับจะประมาณมิได้, และพระนพโลกุตตรธรรมเจ้า, ๙ ประการ, ในอนาคตกาลภายภาค เบื้องหน้า, และพระนพโลกุตตรธรรมเจ้า, ๙ ประการ, ในปัจจุบันนี้, ขอจงมาบังเกิด, ในจักขุทวาร, โสตทวาร, ฆานทวาร, ชิวหาทวาร, กายทวาร, มโนทวาร, แห่งข้าพระพุทธเจ้า, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

อุกาสะ, ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา, พระอริยสงฆ์ กับสมมุติสงฆ์, ในอดีตกาลล่วงลับไปแล้ว, จะนับจะประมาณมิได้, และพระอริยสงฆ์ กับสมมุติสงฆ์, ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า, และ

พระอริยสงฆ์ กับสมมุติสงฆ์, ในปัจจุบันนี้, ขอจงมาบังเกิด, ในจักขุทวาร, โสททวาร, ฆานทวาร, ชิวหาทวาร, กายทวาร, มโนทวาร, แห่งข้าพระพุทธเจ้า, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

คำอธิษฐาน

ขอเดชคุณพระพุทธเจ้า, คุณพระธรรมเจ้า, คุณพระสงฆ์เจ้า, (ท่านผู้หญิงว่า คุณครูบาอาจารย์) คุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์, คุณมารดาบิดา, คุณทานบารมี ศีลบารมี, เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี, วิริยะบารมี ขันติบารมี, สัจจบารมี อธิษฐานบารมี, เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี, ที่ข้าพเจ้า ได้บำเพ็ญมา, แต่ร้อยชาติพันชาติ, หมื่นชาติ แสนชาติก็ดี, ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมา, ตั้งแต่เด็กแต่น้อย, ระลึกได้ดี มิระลึกได้ดี, ขอบุญบารมีทั้งหลายเหล่านั้น, จงมาช่วยประดับประดาของข้าพเจ้า, ขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จมรรคและผล, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด, นิพพานะปัจจะโย โหตุฯ

ภาคปฏิบัติจริง

ท่านได้อ่านเนื้อความรู้อาตมาตลอดแล้ว ต่อไปนี้เป็นภาคปฏิบัติจริง ให้ท่านทำตามขั้นตอน ดังนี้

๑. ขั้นตอนกล่าวคำสวด

ต้องท่องคำสวดได้ ถ้ามีครูกล่าวนำ เราก็กล่าวตาม หากปฏิบัติเฉพาะตนก็ต้องสวดในใจ คำสวดนี้สำคัญมาก ก่อนฝึกทุกครั้งต้องกล่าวคำสวด เพราะเป็นอุปการะให้การฝึกเกิดผลดี

๒. ท่านั่งสมาธิ

ต้องนั่งให้ถูกวิธี คือ เท้าขวาทับซ้าย มือขวาทับมือซ้าย บนหน้าตัก นิ้วชี้ขวาจรดหัวแม่มือซ้าย ตั้งกายตรง ไม่ก้มหน้า ไม่เกร็งตัว

๓. ตัดอารมณ์ตัวเองแล้วดำเนินการปฏิบัติ

เมื่อกล่าวบทสวดแล้ว และปรับท่านั่งให้ถูกวิธีแล้ว ให้หลับตาทันที การที่หลับตาคือเปิดใจ เพราะเราต้องการพัฒนาใจ แล้วพูดในใจกับตัวเองดังนี้

พระบรมศาสดาตั้งคำสอนไว้ ๓ ข้อ คือ ข้อ ๑ ไม่ทำบาปทั้งปวง ข้อ ๒ ทำกุศลทุกอย่างให้บริบูรณ์ ข้อ ๓ ทำใจให้สว่างใส วิธีทำใจให้สว่างใส นั้น ท่านให้ทำดังนี้

นึกถึงดวงแก้วใสที่เจียรระโนแล้ว มีขนาดเท่าแก้วตา เมื่อนึกกำหนดดวงใสได้แล้ว ให้เลื่อนดวงใสไปตามฐาน ๗ ฐาน ในตัวเรา ดังนี้

ก. ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก (หญิงซ้าย ชายขวา) เอาใจสัมผัสฝั่งหนึ่งกลางดวงนิมิต แล้วท่องใจว่า สัม มา อะ ระ หัง ๓ ครั้ง แล้วนึกให้ดวงนิมิตใสสว่างโชติ แล้วเลื่อนดวงนิมิตไปฐานที่ ๒

ข. ฐานที่ ๒ เพลตา (หญิงชาย ชายขวา) นึกเลื่อนดวงใสมาที่เพลตา ตรงรูน้ำตาออก ท่องใจว่า **สัม มา อะ ระ หัง** ๓ ครั้ง แล้วนึกให้ดวงนิมิตใสสว่างโชติ แล้วเลื่อนดวงนิมิตไปฐานที่ ๓

ค. ฐานที่ ๓ จอมประสาท (อยู่ในกะโหลกศีรษะ คือ กลางกัศรัษะ) แล้วเลื่อนดวงนิมิตมาที่จอมประสาท ทำนให้เหลือกตา คือ ทำตาขาวเหมือนคนเป็นลม เพื่อส่งใจไปเห็นข้างใน พอเห็นดวงนิมิตที่จอมประสาทแล้ว บริกรรมใจว่า **สัม มา อะ ระ หัง** ๓ ครั้ง แล้วนึกให้ดวงนิมิตใสสว่างโชติ แล้วนึกลืมหำตาค้างทันที (เหลือกตา) แล้วเลื่อนไปฐานที่ ๔

ง. ฐานที่ ๔ ปากช่องเพดาน (เพดานปาก) แล้วเลื่อนดวงนิมิตมาที่ปากช่องเพดาน บริกรรมใจว่า **สัม มา อะ ระ หัง** ๓ ครั้ง แล้วนึกให้ดวงนิมิตสว่างโชติ แล้วเลื่อนดวงนิมิตไปฐานที่ ๕

จ. ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ (อยู่ในหลอดลำคอ เห็นอณูกระดูกเดือกนิดหนึ่ง) แล้วเลื่อนดวงนิมิตมาที่ปากช่องลำคอ บริกรรมใจว่า **สัม มา อะ ระ หัง** ๓ ครั้ง แล้วนึกให้ดวงใสสว่างโชติ แล้วเลื่อนดวงนิมิตไปฐานที่ ๖

ฉ. ฐานที่ ๖ ฐานของศูนย์กลางกาย (ที่สุดลมหายใจเข้า โบราณเรียก “สิบ”) ตรงเส้นด้ายตัดกัน ๒ เส้น ดังอธิบายมาแล้ว บริกรรมใจว่า **สัม มา อะ ระ หัง** ๓ ครั้ง แล้วนึกให้ดวงนิมิตสว่างโชติ แล้วเลื่อนดวงนิมิตไปฐานที่ ๗

ช. ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกาย (โบราณเรียก “ศูนย์”) เลื่อนดวงนิมิตใสให้สูงจากเส้นด้ายตัดกัน ขึ้นมาประมาณ ๒ นิ้วมือตนเอง บริกรรมใจว่า **สัม มา อะ ระ หัง** เรื่อยไป จนกว่าดวงนิมิตใสหายไป เกิดดวงใสใหม่แทนที่ ดวงใสใหม่นี้เรียกว่า “ดวงธรรม” หรือ “ดวงปฐมมรรค” หรือ “ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน”

เมื่อเห็นดวงใสนี้แล้ว แปลว่า ง่ายแล้ว ต่อจากนี้ก็เป็นการเดินทาง ๑๘ กายตามความรู้ที่อ่านมานั้น

๔. ขั้นตอนการเดินทาง ๑๘ กาย

ก. ให้ส่งใจหยุดนิ่งกลางดวงใสนั้น บริกรรมใจหยุดในหยุด นึกดูกลางดวงใสนั้น จะเห็นจุดใสเท่าปลายเข็ม ส่งใจนิ่งลงไปจุดใสเท่าปลายเข็มนั้น บริกรรมใจหยุดในหยุด แล้วจุดใสเท่าปลายเข็มจะว่าง แล้วจะเห็นดวงใสอีกดวงหนึ่งในว่างนั้น ดวงใสดวงนี้คือ ดวงศีล ในทำนองเดียวกัน ก็ส่งใจนิ่งลงไปจุดใส บริกรรมใจหยุดในหยุด นึกดูกลางดวงใสนั้น ก็เห็นจุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงใสนั้น แล้วส่งใจนิ่งลงไปจุดใสเท่าปลายเข็มนั้น บริกรรมใจหยุดในหยุด แล้วจุดใสเท่าปลายเข็มจะว่าง ในว่างนั้นก็เห็นดวงใสอีกดวงหนึ่ง ดวงใสดวงนี้คือ ดวงสมาธิ เดินทางตามวิธีเดียวกันนี้ ก็จะได้เห็นดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ คือ ดวงใสที่ ๖ ส่งใจนิ่งลงไปจุดใสนี้ บริกรรมใจหยุดในหยุด จะเห็นจุดใสเท่าปลายเข็ม แล้วส่งใจนิ่งลงไปจุดใสเท่าปลายเข็มนั้น พอจุดใสเท่าปลายเข็มว่าง ในว่างนั้นก็เห็นกายฝัน (กายมนุษย์ละเอียด)

ข. พอถึงกายฝืน เราจะเดินทางไปหากายทิพย์หยาบ เราจะเดินวิชาอย่างไร

ให้ส่งใจไปตามฐาน ๗ ฐานของกายฝืนนั้น คือ ปากช่องจุมก (หญิงซ้าย ชายขวา) เพลตา (หญิงซ้าย ชายขวา) จอมประสาท ปากช่องเพดาน ปากช่องลำคอ ฐานที่ ๖ และฐานที่ ๗ พอใจของเรา มาถึงฐานที่ ๗ ของกายฝืนแล้ว ให้บริกรรมใจหยุดในหยุด แล้วก็จะเห็นดวงธรรม ๖ ดวง พอถึงดวงธรรม ที่ ๖ ก็จะเห็นกายทิพย์หยาบ

ค. มาถึงกายทิพย์หยาบ จะเดินทางไปหากายทิพย์ละเอียด กายพรหมหยาบ กายพรหมละเอียด จนสุดท้ายไปถึงกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียด รวม ๑๘ กาย โดยวิธีฝึกอย่างเดียวกัน โปรดจำวิธีที่องใจให้ดี ว่าตรงไหนท่งอย่างไร

ง. เมื่อถึงกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดแล้ว ให้หมั่นนึกองค์พระในท่งของเราไว้เนืองๆ หลับตาเห็น ลืมตาก็เห็น เห็นธรรมกายใสแจ่มในอิริยาบถ ๔ ยืน เดิน นั่ง นอน แปลว่า ท่านพบที่พึ่ง อันประเสริฐของท่านแล้ว ให้หมั่นเดินวิชาทุกวัน

๕. ชั้นปฏิโลมวิชา

การเดินวิชาตั้งแต่กายมนุษย์ไปถึงกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียด รวม ๑๘ กาย เรียกว่า อนุโลม คราวนี้ให้เดินถอยหลัง จากกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดมาหากายธรรมพระอรหัตต์หยาบ ถอยหลังเรื่อยมา จนถึงกายมนุษย์ตัวเรา นี้ เรียกว่า ปฏิโลมวิชา ให้หมั่นทำ เพราะทำให้กายใสทำให้ ดวงธรรมใส มีวิธีทำ ดังนี้

ขณะนี้เรามาถึงกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียด เราจะเดินวิชาถอยหลังมาหากายธรรมพระอรหัตต์หยาบ

- ลำดับดวงธรรมในท่งกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดให้ครบ ๖ ดวงก่อน คือ ดวงธรรม ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ให้นึกถอยมาหาดวงวิมุตติ มาถึงดวงวิมุตติให้ นึกมาถึงดวงปัญญา จากดวงปัญญา นึกมาถึงดวงสมาธิ จากดวงสมาธินึกมาถึงดวงศีล จากดวงศีลนึก มาถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ให้นึกถึงที่กลางดวงธรรมนั้น บริกรรมใจหยุดในหยุด พอจุดใสเท่า ปลายเข็มกลางดวงธรรมว่าง เราก็เห็นกายธรรมพระอรหัตต์หยาบ

- จากกายธรรมพระอรหัตต์หยาบ จะถอยหลังมาหากายพระอนาคามีละเอียด ให้นึกส่งใจไปที่ ฐานต่างๆ ในกายธรรมพระอรหัตต์หยาบก่อน โดยย่อเอาแค่ ปากช่องจุมก เพลตา จอมประสาท แล้วก็ มองไปในท่งกายธรรมเลย บริกรรมใจหยุดในหยุด แล้วก็จะเห็นดวงธรรม เราก็ไม่ออกชื่อดวงธรรมก็ได้ เพื่อความรวดเร็ว นับดวงธรรมให้ครบ ๖ ดวงธรรม กลางดวงธรรมที่ ๖ จะเห็นกายเสมอไป นี่คือหลักคือ กฎเกณฑ์ คือหยุดกลางดวงธรรมที่ ๑ เห็นดวงธรรมที่ ๒ หยุดกลางดวงธรรมที่ ๒ เห็นดวงธรรมที่ ๓ หยุด กลางดวงธรรมที่ ๓ เห็นดวงธรรมที่ ๔ หยุดกลางดวงธรรมที่ ๔ เห็นดวงธรรมที่ ๕ หยุดกลางดวงธรรมที่

๕ เห็นดวงธรรมที่ ๖ หยุดกลางดวงธรรมที่ ๖ เห็นกายธรรมพระอนาคามีละเอียด และจากพระอนาคามีละเอียดดอຍหลังเรื่อยมา จนถึงกายมนุษย์

- แล้วก็เดินวิชาจากกายมนุษย์มาหากายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดใหม่ เดินวิชาเป็นอนุโลม ปฏิโลมอยู่เช่นนี้ เป็นกุศลสูง

ความรู้ปฏิบัติ คือ แจ้งนิพพาน

เมื่อการพากเพียรมาถึงขั้นทำวิชา ๑๘ ภายได้แล้ว ความรู้ปฏิบัติเกิดขึ้นทันที คือ การแจ้งนิพพาน การแจ้งนิพพานนี้ แจ้งมากหรือแจ้งน้อย ขึ้นอยู่กับความพากเพียรของแต่ละบุคคล เรียนจริงหรือเรียนเล่น เมื่อถึงขั้นอนุโลมปฏิโลมวิชาจนกาย ๑๘ ภายใสสว่าง และดวงธรรมใสสว่าง ความรู้แรกที่ให้เห็นคือ นิพพาน ผู้ได้มรรคผลนิพพานแล้ว ท่านไปอยู่ที่ไหนและอยู่กันอย่างไร

วิธีเข้านิพพานไม่ยากสำหรับท่านที่เป็นวิชา ๑๘ ภายเลย พอกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดเดินดวงธรรม ๖ ดวงแล้ว เราปรารถนาเข้านิพพาน อายตนะนิพพานท่านก็ดูกายธรรมของเราเหมือนแม่เหล็กดูดเหล็ก กายธรรมของเราก็เข้านิพพานทันที

แต่ถ้ากายธรรมของเรายังเข้านิพพานไม่ได้ ฟังทราบเถิดว่า เดินวิชาน้อยไป ภายยังไม่สะอาดจริง ต้องขยันเดินวิชาให้หนักมือขึ้น ต่อเมื่อเราปรารถนาเข้านิพพาน แล้วกายธรรมของเราเข้านิพพานได้ทันที แปลว่า ความสะอาดพอใช้การได้บ้างแล้ว

นิพพานเบื้องต้นที่เราเห็น เห็นแต่พระพุทธรูปขาวใสเกตุดอกบัวตูมทั้งนั้น อยู่ในว่างใส่นั้น ว่างใสนั้นเรียกกายตนะนิพพาน ส่วนกายธรรมทั้งปวงก็อยู่ในว่างใสนั้น จะมีกายธรรมหนึ่งมีรัศมีโชติช่วงกว่าใคร นั่นคือ กายธรรมของเจ้าของนิพพาน ก็คือ กายธรรมของพระบรมศาสดานั้นเอง เราจะเข้าหาพระองค์ ก็นึกเอาใจกายธรรมของเราหนึ่งลงไปพื้นฐานของกายพระองค์ก่อน ลำดับฐานไปครบ ๗ ฐาน บริกรรมใจหยุดในหยุดเรื่อยไป สงใจนิ่งลงไปทีดวงธรรมในท้องกายธรรมของพระองค์แล้วจะเห็นจุดใสกลางดวงธรรม นิ่งตรงจุดใสนั้น ได้ยินตรงนั้น ได้ฟังตรงนั้น ฝึกพูดกับพระองค์ได้ ต้องนิ่งจริงต้องหยุดจริง จึงจะฟังรู้เรื่อง

นี่คือ ความรู้ปฏิบัติเบื้องต้น

เมื่อเราเรียนขั้นสูงขึ้นไป เราจะเป็นวิชาไปเรื่อย ๆ ที่ว่าแจ้งนิพพานนั้นคืออย่างนี้ เราได้ยินว่าอาจารย์องค์นั้นเป็นพระอรหัตต์ องค์นี้เป็นพระอรหัตต์ จะเป็นไปได้อย่างไร トラบที่ไม่เป็นธรรมกายแล้ว เลิกพูดเรื่องมรรคผลนิพพาน พูดได้คำเดียวว่า ยังอีกไกล ยังสุดเอื้อม นียมกันไปเอง ฮือฮากันไปเอง อย่าได้เสียเวลาไปสนใจเลย ไม่มีประโยชน์อะไร

วิชาธรรมกายมีหลายหลักสูตรต้องค้นคว้าเรียนรู้ต่อไป

หนังสือเล่มนี้สรุปแล้ว เป็นความรู้เบื้องต้นชนิดเดียวเท่านั้น แต่การเขียนเรื่องจนเป็นหนังสือเล่มโต ก็เพราะต้องการเชื่อมโยงความรู้ให้เป็นไปทีละขั้นตอน เพื่อจะได้เข้าใจว่า พระพุทธศาสนาของเรานั้นมีความรู้เรื่องมรรคผลนิพพาน แต่มีกี่คนที่เข้าถึง มีกี่คนที่ปฏิบัติได้ มีกี่คนที่ทุ่มเทเพื่อความรู้ลึกซึ้งนี้ เราจะเห็นว่า ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องเรียนกันมากและปฏิบัติมาก

ความตั้งใจมีสูงและศรัทธามีมาก หากไม่พบตำราดีก็ไม่มีประโยชน์ คนดวงดีจะต้องพบตำราดี และพบครูดีด้วย จึงจะถือว่ามิใช่โชค

ความรู้ปฏิบัติที่เราควรทราบ

เมื่อเราเป็นธรรมกายแล้ว รู้และญาณของธรรมกายทำให้เราเห็นวิชา อันเป็นความรู้ลึกซึ้งที่เราไม่เคยทราบมาก่อน และก็ไม่มีใครบอกความรู้อย่างนี้แก่เราได้ ดังนี้

๑. **การสวดมนต์ให้ถึงพระ** ต้องตั้งใจกลางดวงธรรม ให้ใจของเราถูกจุดใสเท่าปลายเข็มกลางดวงธรรมนั้น อย่าให้ใจเคลื่อนได้ เสียงกล่าวคำสวดของเราดังไปถึงนิพพานทีเดียว เป็นการสวดที่ได้บุญบารมี การสวดอย่างที่เราเคยสวดกันมานั้น เป็นเพียงสวดได้เท่านั้น ได้บารมีน้อย

๒. **ไม่ถูกศูนย์ผิดทาง** การฝึกเจริญภาวนานั้น ถ้าไม่ตั้งใจที่ศูนย์กลางกาย ก็แปลว่า ไม่ถูกทาง

๓. **ไม่เข้ากลางออกนอก** หมายความว่า การเดินวิชานั้น ท่านให้เข้ากลางเรื่อยไป คือ กลางดวงธรรมจะมีจุดใสเท่าปลายเข็ม ให้ส่งใจนิ่งลงไปจุดใสเท่าปลายเข็มนั้น อาจารย์ท่านพูดว่า กลางของกลาง ดับหายเข้าไปหาละเอียด หมายความว่า ส่งใจเข้ากลางดวงธรรมเรื่อยไป ดับหายเข้าไปหาละเอียด หมายความว่า ไปถึงละเอียดใดก็ให้ตั้งต้นจากละเอียดนั้นไปหาละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก หากเข้ากลางไม่ได้ เรียกว่า ออกนอก คือ กิเลสพาไปนั่นเอง

๔. **ไม่หยุดไม่ถึงพระ** หมายความว่า ต้องทำใจหยุดทำใจนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ จึงจะพบพระบรมศาสดา และพระบรมศาสดาก็คือ ธรรมกายนั่นเอง หากทำใจหยุดไม่ได้ ก็ไปถึงพระไม่ได้ คือ ไปถึงธรรมกายไม่ได้

๕. **ไม่ลึกไม่ถึงน้ำ** มีความหมายหลายอย่าง อย่างแรกหมายถึง การทำความเพียรเพื่อให้ใจหยุดใจนิ่งนั้น ทำได้ยาก ท่านที่ทำความเพียรอ่อนเรียกว่าไม่ลึก จึงไม่ถึงธรรมกาย อีกความหมายหนึ่ง ท่านหมายถึงการเดินวิชานั้น ต้องเดินวิชาให้ละเอียดยิ่งขึ้นไป หากเดินวิชาหยาบจะไม่มีผล เพราะกิเลสยังขัดขวางได้ อุปมาเหมือนการขุดหาน้ำใช้ หากขุดตื้นก็ไม่ถึงตาน้ำ เอาน้ำมาใช้ไม่ได้

๖. การหยุดของใจนั้นต้องหยุดในหยุดให้ละเอียด ในการเดินวิชาธรรมกายนั้น มีกฎเกณฑ์มาก ความจริงเราหยุดได้อยู่แล้วเอาเข้าจริงก็ยังไม่ใช้การไม่ได้ หยุดเฉยๆ ไม่ได้ ต้องหยุดให้ละเอียดยิ่งขึ้นอีก คือ หยุดในหยุดต่อไปเรื่อยๆ หยุดอันเดิมใช้การไม่ได้

๗. การเห็นนิมิตต้องเห็นข้างใน คือ เห็นที่ศูนย์กลางกาย เดินในท้องของเรา ไม่ใช่เห็นข้างนอก คือ เห็นนอกร่าง เห็นในของเรา เห็นนอกของเขา เห็นนอกเป็นการเห็นที่กิเลสเขาหลอก

๘. ปัญจกัมมัฏฐานที่อุปัชฌาย์สอนคือ นิมิตให้เห็นพระรัตนตรัย แต่การสอนของอุปัชฌาย์สอนกันตามประเพณีเท่านั้น ไม่ว่าจะที่ไหนสอนตรงกันหมด แต่ไม่มีใครทำได้เลย ได้แต่กล่าวตามอุปัชฌาย์ไปอย่างนั้นเอง การสอนกัมมัฏฐานเรื่องปัญจกัมมัฏฐานนั้น จึงล้มเหลวด้วยประการทั้งปวง เมื่อเราเป็นธรรมกายแล้ว เราก็ค้นว่า เรื่องราวเป็นอย่างไร รู้และญาณของธรรมกายไปเห็นเข้า จึงได้รู้ว่าปัญจกัมมัฏฐานคือ สอนให้พระบวชใหม่เข้าถึงพระรัตนตรัย โดยเอานิมิต ๕ อย่างนี้ กำหนดเป็นนิมิตเข้า คือ เกสา (เส้นผม) โลมา (เส้นขน) นขา (เล็บ) ทันตา (ฟัน) ตะใจ (หนัง)

ท่านให้นึกเอาสิ่งเหล่านี้ ไปกำหนดที่ศูนย์กลางกาย แล้วเพ่งดูการเปลี่ยนแปลงของนิมิตเหล่านั้น สุดท้ายนิมิตเหล่านี้เป็น “ดวงใส” ขึ้น ครั้งเพ่งไปกลางดวงใสหนักเข้า ก็เห็นธรรมกาย ธรรมกายก็คือพระรัตนตรัย เพื่อพระบวชใหม่จะได้ไม่เบื่อการบวช ทำทั้งอนุโลมและปฏิโลมก็ได้ผลอย่างเดียวกัน หรือจะรวมเอานิมิตทั้ง ๕ มารวมกัน แล้วเพ่งที่ศูนย์กลางกาย ก็ได้ผลเช่นเดียวกัน

หากเราไม่เป็นธรรมกาย เราก็ตีปัญหานี้ได้ไม่แตก ก็ได้แต่ทำสืบทอดกันมา ยังมีความรู้ที่เราเชื่อมาอย่างผิดๆ อีกมาก หากมีเวลา ข้าพเจ้าจะนำเสนอให้ท่านทราบในโอกาสต่อไป

เหล่านี้คือความรู้ปฏิบัติเบื้องต้น ส่วนความรู้ปฏิบัติขั้นสูง ท่านต้องติดตามหนังสือของข้าพเจ้าที่ **สำนักพิมพ์เสียงเชียง** หรือติดต่อคณะเผยแพร่ของข้าพเจ้า แล้วท่านจะได้ทราบเรื่องราวแปลกๆ อีกมาก

ขอให้ทุกท่านเป็นธรรมกายทั่วกันเถิด แล้วพบกับข้าพเจ้าใหม่ในวิชาธรรมกายหลักสูตรอื่น ข้องใจหรือสงสัยอะไร โปรดติดต่อถามไปได้ ข้าพเจ้ายินดีรับใช้และให้บริการ

หนังสือเล่มนี้

มีคุณค่าอย่างไร ควรขยายผลอย่างไรหรือไม่

เมื่อท่านติดตามอ่านมาถึงตรงนี้ ท่านพอจะตีราคาคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ได้บ้างหรือไม่ ว่าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่าอย่างไร หากท่านเห็นคุณค่า ก็ควรคิดขยายผลสร้างบารมีธรรมให้กับตนเอง ใครเขามีดวงตาเห็นธรรม นั่นคือ อานิสงส์ที่ท่านจะได้รับ อานิสงส์นั้นจะมีเพียงไร นี่คือข้อคิด ทั้งอานิสงส์เบื้องต้นและอานิสงส์ไพศาล

แต่หนังสือเล่มนี้มีประวัติดีเด่น เคยใช้อบรมพระจรัญนิเทศ พระปริยัตินิเทศ ใช้อบรมผู้บริหารระดับสูง เคยพิมพ์แจกงานศพ ข้าราชการผู้ใหญ่ พระเถระผู้ใหญ่เคยขออนุญาตพิมพ์ เพื่อให้ครูอาจารย์ใช้เป็นหนังสือฝึกปฏิบัติสร้างคุณธรรม และยังคงส่งไปให้ คนไทยในต่างประเทศ

หากท่านคิดจะสร้างบารมี ด้วยการสร้างหนังสือนี้มอบแก่ห้องสมุด มอบให้โรงเรียนและสถานศึกษา หรือจะใช้ในงานฌาปนกิจ หรือจะสร้างถวายวัด หรือเป็นของขวัญมอบแก่ข้าราชการ ก็ชอบที่จะทำเช่นนั้น

โปรดติดต่อ**สำนักพิมพ์เลี้ยงชีพ** ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ ๙ โทร (๐๒) ๘๗๒-๕๙๗๕-๙ (คุณณอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง ผู้จัดการ) หากใช้จำนวนมาก ต้องติดต่อล่วงหน้าเพราะต้องพิมพ์จำนวนมาก

ผลงานเขียนนิชาธรรมกาย
ของ
นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายขั้นสูง

๑. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๑**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ กล่าวถึงวิชาปราบมาร ที่รับช่วงงานปราบมารต่อจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะธาตุธรรมขอร้องให้ทำ ไม่ทราบว่าจะป่วยเบี่ยงอย่างไร มีผลงานประการต่างๆ การปราบมารในช่วงนี้ หลวงพ่อคุณวิชาเต็ม ที่กล่าวถึงไปปราบมารในประเทศอินเดียด้วย (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-16.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๒**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ งานปราบมารในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม จักรพรรดิภาคปราบทรงพระนามว่า “ตันปราบ” เสด็จมาช่วย หลวงพ่อถวายงานปราบมารให้ “ตันปราบ” รับช่วงต่อจากท่าน มีผลงานแปลกๆ ธาตุธรรมประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-17.htm>)

๓. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๓**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ โรงพิมพ์เลี้ยงเซียง เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นผลงานในยุคของตันปราบ พบว่ามารเอาพระพุทธรูปเจ้าและจักรพรรดิของเราไป กว่าจะรบชิงเอากลับคืนมาได้ ทำได้ยากมาก (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-17.htm>); (เพิ่มเติม: ปราบมารภาค ๔ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-17.htm>), ปราบมารภาค ๕ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-20.htm>))

๔. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ**” เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วย เป็น ๓๐ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-12.htm>)

๕. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ**” เป็นความรู้วิชาธรรมกายขั้นสูง มี ๔๖ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.crystalmind.org/library/makphol1/index.htm>); (เพิ่มเติม: แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผล
พิสดาร ภาค 2 ของหลวงพ่อดาวฤกษ์ <http://www.kayadham.org/index-14.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ **“วิชาสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย”** (คู่มือของวิปัสสนาจารย์)
การเป็นธรรมกายคือเป้าหมายสูงสุด ต้องสอนเป็นและฝึกเป็นจึงจะเกิดผล เหมาะแก่วิปัสสนาจารย์และ
ผู้เป็นวิทยากรอย่างยิ่ง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-22.htm>)

วิชาธรรมกายหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง

๑. ชื่อหนังสือ **“ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย”** เขียนขึ้นเพื่อ
ช่วยขยายความเล่ม ๑๘ ของหลวงพ่อดาวฤกษ์ ให้ง่ายขึ้น เล่มนี้ได้รับความนิยมมาก บัดนี้โรงพิมพ์เลี้ยงเชียง
จัดพิมพ์ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระใหม่แล้ว น่าอ่านกว่าเล่มเดิม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่
<http://www.kayadham.org/index-8.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ **“พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลก
ด้วยวิธีการอย่างไร”** ทำขึ้นเพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ทันแปลเป็นภาษาต่างประเทศ
เกิดความนิยมในบ้านเราอีก

๓. ชื่อหนังสือ **“สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม”** เป็นหลักสูตรข้าราชการชั้นผู้ใหญ่
และผู้บริหารที่จะนำไปสร้างคุณธรรมแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา พิมพ์นานแล้ว และหมดนานแล้ว

๔. ชื่อหนังสือ **“ไม่หยุดไม่ถึงพระ”** เป็นหนังสือปฏิบัติวิชาธรรมกายเล่มเล็ก ทำขึ้นเพื่อสอน
กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ตามโครงการแผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ของทางราชการ พิมพ์นานแล้ว หมดนานแล้ว
เหมาะสำหรับแจกนักเรียน นักศึกษา พิมพ์มากราคาไม่แพง จะใช้แจกงานศพก็ได้ งานมงคลก็ดี
เหมาะแก่ทุกงาน

๕. ชื่อหนังสือ **“อภินิหารหลวงพ่อดาวฤกษ์”** เจตนาพิมพ์แต่แรก ก็เพื่อช่วยกิจการของ
พระสมศักดิ์ มหาพุทธโล ต่อมากลายเป็นที่นิยม พิมพ์คราวนั้นหมดแล้ว ให้ติดต่อโรงพิมพ์เลี้ยงเชียง
(เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดำปากน้ำ” เล่มนี้รับรองว่า
อ่านสนุก โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลี้ยงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.kayadham.org/index-6.htm>)

๗. ชื่อหนังสือ “ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๘. ชื่อหนังสือ “ปุจฉา – วิสัชนา วิชาธรรมกาย” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.crystalmind.org/questions/question3.asp>)

ประวัติย่อ

นายการุณย์ บุญมานุช (พ.ม., กศ.บ.)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๙๖ – ๒๕๙๙ เรียนวิชาครูที่ ร.ร. ฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นที่วัดปากน้ำโดยตลอด

พ.ศ. ๒๕๙๙ – ๒๕๐๐ เรียนจบประกาศนียบัตรประโยคครูประถม (ป.ป.) แล้วบรรจุเข้ารับราชการเป็นครูที่ ร.ร. โยธินบูรณะ ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

พ.ศ. ๒๕๐๐ – ๒๕๐๙ ย้ายราชการมาเป็นครูที่ ร.ร. วัดบวรนิเวศ และสอบได้วุฒิปประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) และวุฒิดูแลการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (กศ.บ.) ตามลำดับระหว่างนี้ไปเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุขที่วัดปากน้ำ อย่างสม่ำเสมอ

พ.ศ. ๒๕๐๙ – ๒๕๑๔ ย้ายสังกัดราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการ เริ่มรับราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอ ที่อำเภอท่าใหม่ จ.จันทบุรี ระหว่างนี้เรียนวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง เพราะห่างครูอาจารย์

พ.ศ. ๒๕๑๔ – ๒๕๒๓ ย้ายราชการมาเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จ.อ่างทอง ได้พบกับแม่ชีถนอม อาสวโรทัย ศิษย์เอกของหลวงพ่อดอกปากน้ำ ได้เรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีถนอม และเป็นวิชาธรรมกายอย่างแท้จริงที่นี่ รวมทั้งได้เริ่มต้นเผยแพร่วิชาธรรมกาย โดยเป็นวิทยากรสอนในงานต่างๆ ของพระสงฆ์ในต่างจังหวัด ตามแต่จะเชิญมา

พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๔ เลื่อนตำแหน่งราชการเป็น “ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด” โดยมารับตำแหน่งที่ จ.ปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๒๕ ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร และได้เผยแพร่วิชาธรรมกายไว้ที่วัดเจษฎาราม โดยการสนับสนุนอย่างแข็งขันของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดฯ ในขณะนั้น

พ.ศ. ๒๕๒๕ – ๒๕๓๘ ย้ายราชการมาเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ได้เป็นวิทยากรเผยแพร่วิชาธรรมกายให้แก่สถานศึกษาและวิทยาลัย และเป็นวิทยากรสอนผู้บริหารระดับต่างๆ รวมทั้งยังได้พิมพ์ตำราเกี่ยวกับวิชาธรรมกายเผยแพร่เป็นธรรมทาน ตราบจนเกษียณราชการ นอกจากนี้ ยังได้ทำวิชาปราบมารตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มาจนถึงทุกวันนี้

ขณะนี้มหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน มีหนังสือดังกล่าว ไว้ในห้องสมุดแล้วเกือบทั่วประเทศ (ข้อมูลเมื่อ ๕ พ.ย. ๒๕๔๐) คาดว่าอีกไม่นานคงจะครบทุกมหาวิทยาลัยในประเทศ

จึงขอเชิญชวนท่านสร้างบารมีธรรม เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตด้วยการสั่งซื้อหนังสือทั้ง ๘ เล่มนี้ ในราคาพิเศษสุด เพียงชุดละ ๑,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นธรรมทานให้แก่ **วัดทุกวัด และห้องสมุด ร.ร. มัธยม – ร.ร. ประถมต่างๆ ทั่วประเทศ** เพราะหนังสือชุดดังกล่าวเป็นที่ปรารถนาของวัดทุกวัด และเป็นที่ปรารถนาของโรงเรียนทุกโรงเรียน

ฉะนั้น ในวันเกิดของท่านก็ดี ในวันที่ท่านทำบุญขึ้นบ้านใหม่ก็ดี หรือในวันที่ท่านโชคดีมีชัย ควรที่ท่านจะซื้อหนังสือชุดดังกล่าวถวายแก่วัดทุกวัด หรือมอบให้แก่โรงเรียนต่างๆ ตามโอกาสอันควร

เป็นโอกาสดีของท่านทานบตฺตีทั้งหลายแล้ว ที่จะได้สร้างบารมีธรรมชั้นสูง เพื่อเป็นการอนุรักษ์ และสืบสานวิชาความรู้ของพระศาสนา (วิชาธรรมกาย) มิให้ดับสูญสูญไป

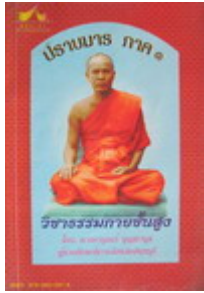
ทางสำนักพิมพ์เสียงเสียง ขอร่วมอนุโมทนาในกุศลเจตนา ของท่านทานบตฺตีทั้งหลายมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพิ่มเติม: อ่านประวัติของ อ.การุณย์ บุญมานุษ อย่างละเอียดเพิ่มเติมได้โดย **คลิกที่นี่**

<http://www.kayadham.org/index-25.htm>

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ (ทาน) ทั้งปวง

ปราบมาร ภาค ๑
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๒
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๓
ราคา ๑๕๐ บาท

คำว่า **“ปราบมาร”** เป็นคำที่หลวงพ่อดำน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อดีชีวิตอยู่ หลวงพ่อได้ทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ **“ปราบมาร”** หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ขั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชชา (มาร) ที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคมาร

งานปรายมารคือเนื้อหาสำคัญที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อ การที่อวิชชา (มาร) มายึดอำนาจปกครองเช่นนี้มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกบฏ ฝนฟ้าไม่ต้องตกต้องตามฤดูกาลและทุกชีวิตด้วยประการต่างๆ

ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้ จึงจะเห็น จึงจะทราบ ว่า **“มาร”** เขาทำวิชาปกครองไว้ อย่างละเอียดลึกซึ้ง หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อน ก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน

การที่หลวงพ่อกำหนดวิชาเพื่อกำจัดอวิชชาที่ว่านี้ เรียกว่า **“ปราบมาร”** ขอเชิญท่าน โปรดติดตามได้ในหนังสือ ปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕ (<http://www.kayadham.org/index-15.htm>)

วิธีสอนและเทคนิคฝึกให้เป็นธรรมกาย

คู่มือวิปัสสนาจารย์

ราคา ๒๕๐ บาท

ตำราเล่มนี้ เป็นหลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตรวิชา ๑๘ กาย เมื่อผู้เรียนสามารถกำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว การที่จะให้เขาเดินวิชา 18 กายได้ตามหลักสูตรหนังสือ “ทางมรรคผล ๑๘ กาย” ของหลวงพ่อดอกบัวนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายตายเลย วิทยากรหรือที่เราเรียกว่า วิปัสสนาจารย์นั้น จะต้องใช้ความรู้และเทคนิคหลายๆ อย่าง เพื่อให้ผู้เรียนทำวิชา ๑๘ กายได้

ตำราเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อช่วยวิปัสสนาจารย์ ทำให้การสอนได้ผลมากกว่าเดิม ความเชื่อที่ว่า วิชาธรรมกายยากที่จะเรียนรู้นั้น ไม่เป็นความจริง เราต้องเรียนรู้ได้ทุกระดับความรู้ ตามที่หลวงพ่อดอกบัวท่านได้สอนไว้ เราต้องเรียนรู้ได้ทั้งหมด แต่ว่าเราต้องเรียนกับผู้รู้ หากเรียนกับผู้รู้จริงๆ กลางๆ ก็ยากที่จะเข้าถึงความรู้ขั้นนั้น

ขอให้ท่านและวิปัสสนาจารย์ อ่านอย่างใคร่ครวญและจำให้ได้ และทำตามให้ได้ ในที่สุด ท่านก็จะปลื้มใจว่า ท่านประสบความสำเร็จนี่คือคุณค่าของหนังสือเล่มนี้

แนวเดินวิชาหลักสูตร

คู่มือสมาธิ

ราคา ๒๕๐ บาท

แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิเล่มนี้ จัดเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ท่านที่จะเรียนรู้หนังสือเล่มนี้ จะต้องฝึกวิชา 18 กายได้แล้ว และเข้านิพพานได้อย่างคล่องตัว

เมื่อท่านสามารถเลื่อนขั้นมาเรียนหลักสูตรคู่มือสมาธิ ขอให้ท่านตั้งใจฝึกไปที่ละบท ว่าบทเรียนนี้มีความรู้ อะไร มีขั้นตอนเดินวิชาอย่างไร มีวิธีฝึกอย่างไร แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดอย่างไร ขอให้ทบทวนความแม่นยำในทุกๆ ด้าน แล้วจึงเริ่มหลับตาเดินวิชา

ระหว่างเดินวิชา อย่าได้ลืมตามาเปิดตำราเป็นอันขาด ต้องอดทนเดินวิชาให้จบบทฝึก แต่ละบทเรียนให้ฝึกหลายครั้ง จนกว่าจะแจ้งใจ แม้จะใช้เวลานานแค่ไหน ก็อดทนฝึกบทเรียนนั้น ๆ จนกว่าจะแจ้ง ใครมีวิธีเรียนอย่างนี้ หลวงพ่อดอกบัวท่านแน่นอน

.....

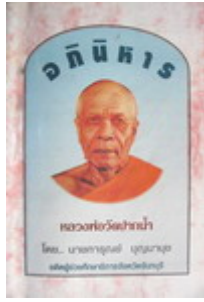
ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต
ตถาคตคือธรรมกาย
ราคา ๘๐บาท

.....

หนังสือเล่มนี้ แสดงวิธีปฏิบัติทางใจ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา ข้อที่ 3 ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า **การทำใจให้สว่างใส**

ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจไว้อย่างชัดเจน ว่าทำใจอย่างไรจึงจะสว่างใส และเมื่อสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึง โลกธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมขั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่า วิชาธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปรารถนาของพระศาสนา

หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน ทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รวบรวม ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้าว่าจะเรียนจริงหรือเรียนเล่น เท่านั้น (หนังสือเล่มนี้พิมพ์แล้วหลายครั้ง พิมพ์เท่าไรก็ไม่พอกแก่ความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ทั่วประเทศ ให้ความสนใจแก่หนังสือเล่มนี้มาก

อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ราคา ๑๐๐ บาท

หลวงพ่ผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจ จนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เป็นผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพาน จะมีอะไรๆ พิเศษกว่าคนทั้งหลาย หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงประวัติชีวิตของหลวงพ่ ตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งมรณภาพ ว่าหลวงพ่มีคุณสมบัติพิเศษหลาย ๆ ประการ มีบุญญาธิการ จนสามารถสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก่พระศาสนาได้สมควรที่เราท่านจะศึกษาจดจำ และเคารพเทิดทูน บูชาในคุณธรรมของหลวงพ่สืบไป

คติธรรม คตินิยม

การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ราคา ๙๐ บาท

คติธรรม คตินิยม ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย การตีความคติธรรมของหลวงพ่ ทำให้ยาก เพราะการบำเพ็ญธรรมของหลวงพ่อนั้น ท่านไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไร ก็จะกล่าวเป็นคติออกมา

บางคติเป็นโง่หาวคารมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตทั้งหลายจะพิจารณาตามที่เห็นสมควรเถิด

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว คติธรรมของหลวงพ่ไปใช้ จะสามารถเปลี่ยนจิตใจของเราให้มีคุณธรรม ชีวิตของเราจะมีสาระขึ้นกว่าเดิม มีเหตุผลขึ้นกว่าเดิม สภาพจิตใจจะโปร่งใสขึ้นกว่าเดิม เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตามความผันแปรของสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป (หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ พิมพ์เท่าไร ก็ไม่พอแก่ความต้องการ)

บันทึกจากผู้เขียน

ท่านทั้งหลายรู้จักลุงทั่วกันแล้ว ลุงมีกิเลสไม่แพ้ใคร! แต่ชีวิตของลุงมาเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกายได้อย่างไร? ลุงก็ไม่ทราบ ที่ผ่านมาลุงทำราชการเพียงแต่อาศัยเงินเดือนหล่อเลี้ยงชีวิตให้รอดตายเท่านั้น แต่งานที่ทำมาคู่กับราชการคือ งานเผยแพร่วิชาธรรมกาย งานแต่งตำราวิชาธรรมกาย และงานปราบมาร รวม ๓ งาน เหมือนมีอะไรมาบังคับ ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้ ชีวิตต้องพบแต่อย่างนี้

ได้พบเห็นมามาก บางท่านศรัทธาถึงออกบวช บางท่านประกาศตนเจริญตามแบบหลวงปู่ ลุงเห็นแล้วก็ปลื้มใจ ปลื้มใจในบารมีของเขา ครั้นลุงอายุมากขึ้น ความคิดของลุงเปลี่ยนไปหมด คนที่เราเคยปลื้มใจในเขา กลับถูกมารพลิกธาตุธรรมไปแล้ว กลายเป็นฐานให้มารมาดัดวิชาธรรมกาย เป็นแผนอันแยบยลของมาร กว่าเราจะรู้ว่าอะไรจริงอะไรปลอม ก็แทบจะหมดตัวกันทั้งนั้น นี่แหละคือแผนของมาร สุดท้าย เขาก็จะดัดวิชา

วิชาธรรมกายเรียนยาก จงหมั่นทบทวนตำราเข้าใจ อย่าให้วิชาเพี้ยน อย่าเรียนโดยไม่เปิดตำรา การเรียนโดยไม่เปิดตำรา เป็นช่องให้มารเข้าแทรก เหมือนเราเป็นฐานทัพให้มาร มารเขาได้จังหวะ กำกับการแสดงของเรา เหมือนผู้กำกับการแสดงละครอย่างไรก็อย่างนั้น นี่คือเจตนาดีของลุง จึงฝากข้อคิดนี้ไว้เตือนใจท่านทั้งหลายสืบไป

คำถามท้ายเล่ม

ถาม : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย โดยทำเป็นตำราไว้มีกี่เล่ม? ชื่อหนังสืออะไรบ้าง? พิมพ์แต่เมื่อไร? จงตอบคำถามนี้ ถ้าท่านตอบได้ แปลว่าท่านใฝ่รู้ ถ้าท่านตอบไม่ได้ จงรีบหาความรู้อย่างด่วน

ตอบ : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย ทำเป็นตำราไว้ ๔ เล่ม คือ

๑. ชื่อหนังสือ **“ทางมรรคผล”** (วิธีไหว้พระบูชาพระก่อนเวลาภาวนา) ปกเป็นภาพ ๑๘ ภายคือ หนังสือฝึกภาวนาเบื้องต้น เป็นวิชาธรรมกายเบื้องต้น
๒. ชื่อหนังสือ **“คู่มือสมาธิ”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง เขียนในนามของ น.ส. ฉลวย สมบัติสุข (ผู้เป็นศิษย์ของหลวงปู่ เรียนวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ในสมัยนั้น) เขียนถวายสมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ปกหนังสือเป็นภาพพระพุทธรูป บรรยายใต้ภาพพระพุทธรูปว่า นี่คือธรรมกาย หลักสูตรนี้มีความรู้ ๑๕ บท (รวมภาคผู้เลี้ยงด้วย จะเป็น ๓๐ บท)
๓. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนา

วัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกาย ๔๖ บท เป็นหนังสือปกแข็ง ปกเป็นภาพ
ลักษณะของฐานที่ ๗

๔. ชื่อหนังสือ “**วิชชามรรคผลพิสดาร ๒**” เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงระดับยากมาก
พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่
วิปัสสนาวัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกายหลายบท เป็นหนังสือปกอ่อน
ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗

๕. คุณฉลวย สมบัติสุข เล่าว่าวิชาธรรมกายมีอีกเล่มหนึ่ง ไม่ทราบใครมาขอยืมหลวงพ่อก่อน
แล้วหลวงพ่อก็ก็นำไปให้เขาผู้นั้นขโมยไป แล้วไม่ส่งคืนหลวงพ่อก่อน จนบัดนี้ ไม่ทราบว่าตำราเล่มนี้อยู่กับ
ใคร หากใครทราบเรื่องราวว่าใครขโมยไป โปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด่วน ข้าพเจ้ามีรางวัล
ให้แก่ท่าน ต้องคิดว่าวิชาธรรมกายคือสมบัติล้ำค่าของชาวโลก ที่ทุกคนต้องช่วยกันอนุรักษ์
และสืบสาน

หลวงพ่อดปากน้ำพูดว่า
 “ไอ้ทางโลกก็เหลว
 ไอ้ทางธรรมก็เหลว
 เหมือนแบกบอน
 เหลือแต่กิน นอน เทียว
 สามอันเท่านั้นเอ๋ย”

เวลานี้สังคมของเราเอาแต่บันเทิงคอนเสิร์ต เสียเวลา
 ไปเพื่อการนั้น เสียเงินไปเพื่อการนั้น หากเอาเวลามาฝึก
 ให้เป็นธรรมกาย น่าจะเป็นประโยชน์ เพราะสภาพใจ
 เกิดความสงบ เกิดคุณธรรมทางใจ คนที่มีคุณธรรมทางใจ
 นั้น เป็นที่ต้องการแก่ทุกสังคม จะเรียนก็ดี จะทำงานก็ดี
 มีแต่ดีสถานเดียว ไม่มีโทษเลย

ถึงเวลาแล้ว ที่เราจะต้องเร่งรัดคนของเรา ให้เกิด
 สภาพใจใสสว่าง วิชาธรรมกายช่วยท่านได้ ขอให้ท่าน
 เรียงรื่อง

ที่ใดมีการเรียนวิชาธรรมกาย

ที่นั่นชื่อว่า เป็นหน่อเนื้อพุทธางกูร

ที่นั่นได้ชื่อว่าสร้างโพธิสัตว์

ที่นั่นชื่อว่าสร้างนักรบบุญ

สังคมใดเรียนวิชาธรรมกาย

สังคมนั้นชื่อว่า เป็นที่เกิดแห่งความสงบ

เราท่านปรารถนาความสงบด้วยกันทั้งนั้น

เหตุใดไม่นำพาให้ฝึกเป็นธรรมกาย

ความสงบทั้งปวง ศานติทั้งหมด

ไม่มีใครหยิบยื่นให้ เราต้องทำขึ้นเอง

ห้ามผู้ใดคัดลอกบทความบางส่วน หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อการเผยแพร่ เพื่อธรรมทาน หรือเพื่อการค้า ด้วยเกรงว่า ผู้คัดลอกอาจเรียบเรียงใหม่ผิดพลาด ฉะนั้น โปรดติดต่อผู้เขียน (เจ้าของลิขสิทธิ์) โดยตรง ผู้ใดฝ่าฝืนจะมีความผิดตามกฎหมาย